

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S GOING TO END EVERY FAERIE STORY EVER TOLD.
BOOK TWO

FAE CAPTIVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SARAH K. L. WILSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Fae Esir

Tangled Fae: İkinci Kitap

Sarah K. L. Wilson

Sarah K. L. Wilson tarafından yayınlandı, 2020.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

FAE CAPTIVE

İlk baskı. 13 Şubat 2020. Telif Hakkı©

2020 Sarah K. L. Wilson. Sarah K. L.

Wilson tarafından yazılmıştır.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Sarah K. L. Wilson Yazarının Diğer](#)

[Kitapları BİRİNCİ KİTAP](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onüçüncü](#)

[BölümOnbirinci](#)

[Oniki](#)

Bölüm On Dört İKİNCİ

KİTAP

On Beşinci Bölüm On

Altı On Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Üç On Yedi

Sekiz On Dokuz Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Yedi Bölüm

Yirmi Yirmi Yirmi Bir

Yirmi Yirmi İki Dört

Yirmi Yirmi Yirmi

Bölüm Yirmi Sekiz

Yirmi Beş Altı Dokuz

Otuz

Perde Arkası:

Cale için, her zaman.

Sarah K. L. Wilson Yazarının Diğer Kitapları

Ejderha Okulu Serisi

İlk Uçuş
Başlangıcı
Karanlık Prens
Yakut Adalar
Yeminli
Alacakaranlık
Antlaşması İlk
Mesaj Savaşan
Vaatler
Ejderhaların Prensi
Karanlık Gece
Parlak Umutlar
Sadakat İşareti
Korkunç Görev
Kadim Müttefikler
Kanatların
Kavalı Ejder
Kavalcısı
Ölümün Tozu
Belalı Savaş
Yıldızlı Gece
Yükselen Işık

Ejderha Bukalemun Serisi

Rogue'un Görevi
Aldatma Yolları Buz
Şehri
Güç Sisi Gümüş
Gözler Efsaneler
Dünyası Ayın
Peşinde Gölge
Görevi
Sürünen Karanlık
Golem Kuşatması
Dağların Belleği Zaferin

Rengi Dragon Tide

Serisi Dragonlet

Ejderha Asası
Umutsuz Uçuş
Umut Kabarcıkları
Kader Dalgaları
Değişim Gelgitleri
Güç Anahtarları
Kaya Yiyenler
Yeraltı Dünyası
Seçilmiş Kişi

Unweaving Chronicles Serisi

Tanruların Dişleri
Yıldırım İki Kez Düşer
Gök Gürültüsü
Yüksekleri Çınlatır
Efsaneler Köprüsü Serisi
Summernight
Dawnspell
Autumngale
Winterfast
Springhatch

BİRİNCİ KİTAP

*Bir çelenk dolusu kıvranan hortlaktılar ve öfkeleri çoktu, Kendilerine
Soylular diyen çarpık, iğrenç bir karmaşaydılar.
Ama bak, göze o kadar güzel geliyordu ki, birçoklarını
kandırdılar, Ve onları yalan ağlarıyla bağlayıp bir peni
karşılığında sattılar. Karmakarışık bir Fae görürseniz ve onu tatlı
ve güzel bulursanız, Güzel başınızı ya da paranızı bu kadar parlak
ve seviyorsanız düşünün.
-Faewald Masalları*

Birinci Bölüm

M Babanı. Onu bir ağaca çivilemişlerdi. Orada acı içindeydi. Bunun ürpertici acısının beni körüklemesini, içimdeki ateşi beslemesini, bana bir el kadar küçültülüp hapsedilme korkusuyla savaşıma gücü vermesini istedim. Ama içimdeki alev sönüyordu. Her an biraz daha uzaklaşıyordu.

"Dramatik bir şey söylemeliyim," dedi Scouvrel, tek boynuzlu atın yumuşak çim üzerinde dörtnala giden toynaklarının sabit ritmi üzerine. "Şöyle bir şey, 'Ve böylece Avcı oldu'. Ama bu, bu koşullar için yeterince acımasız görünmüyor."

"Seni kastettiğimi anlamın için 'Fareleri hemen öldürmezsen her zaman tuzaktan kurtulurlar' gibi bir şey söyleyip sana anlamlı bir bakış atmalıyım ama korkarım bu farelere hakaret olur," diye karşılık verdim.

Duman şelalesinden uzaklaşırken tek yapabildiğim kafesin parmaklıklarına tutunmak ve tekrar kusmamaya çalışmaktı. Tek boynuzlu at Faewald'ın çimenleri üzerinde dörtnala koşarken kafes çılgınca sallanıyordu. Bana çantamı çıkarma şansı bile vermedi. Parmaklıkları bir kez bıraktığımda, kafesin zemininde kaydım ve diğer taraftaki parmaklıklara çarptım. Şimdi iki elimle onlara sarılmış, eşit bir şekilde nefes almaya ve kendime panik yapmamam gerektiğini hatırlatmaya çalışıyordum. Hayat bitmemişti. Sadece kapana kısılmıştım.

Kapana kısılmış hayvanlar bazen kaçarlardı. Tabii bazen bunu yapmak için kendi ayaklarını çiğnemeleri. Gerekirse ben de bunu yapabilirim. Sadece ateşimi tekrar bulmam gerekiyordu.

Göz bağıma uzandım. Buradaki ruhlar dünyasından daha fazlasını görmek istiyordum. İkinci görüşüm evdeki ruhlar dünyasından çok daha net, çok daha ayrıntılıydı. Aslında, bilmesem gerçek görüşümü geri kazandığımı düşünebilirdim. Beyaz tek boynuzlu atın etrafındaki mor ışıltıyı ve onun ardından parlayan yıldızları rahatlıkla görebiliyordum. Ama renkler daha keskin, ışıklar daha parlak ve karanlık daha siyahtı. Sanki ikinci görüşüm burada daha fazlasını görebiliyordu. Sanki başka bir dünyadaydım - ki öyleydim. Hayret bir şey.

Şimdi gözümü bağlasam kör olur muyum?

"Sakın ," diye uyardı Scouvrel, ses tonu alaycıydı. "Yaptığın an pişman olacaksın. Eğer bununla başa çıkmanın bir yolunu bulamazsan gerçek seni mahveder."

"Öyle diyorsun," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, midem yeniden guruldarken. Kafesin yuvarlanışını ayaklarımın üzerinde hissederek ayağa .
"Ama bence sen sadece kendi dünyanı benden saklamak ve beni çaresiz bırakmak istiyorsun."

"Oh, hayal ettiğinden çok daha kötü," dedi. "Ama kim bilir, belki de cehennemini seversin, seni küçük kabus."

"Benden daha iyi olduğunu gibi söylüyorsun. Sanki benim yapamadığım şeylerin üstesinden gelebilirmişsin gibi."

"Periler besin zincirinde daha yukarılarda, bu bir gerçek. Biz yiyebiliriz Ölümlüler kahvaltıda, ve bunu tam anlamıyla söylüyorum. Benim türümde bunu geyik etinden farklı görmeyenler var," dedi hafifçe.

Ama dikkati dağılmıştı, sanki tek boynuzlu atın arkasında bir şey arıyordu.

Bir şekilde bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyordu? Benden daha mı iyi? Ayrı bir tür mü? Neden? Sihir ve numaraları olduğu için mi? Dikkatli olsa iyi olur. Onu her yönden yenerim. Onun türünün hayal edebileceği her şeyden üstün olduğum gerçeğini burnuna sokardım. Tüm sihirlerini ateşten sıçrayan kıvılcımlar gibi gösterir, hilelerini de paçavraya çevirirdim.

Yapardım. Şu anda bu kafeste zayıf ve acınası görünsem bile.

"Benimle bir pazarlık yap, Küçük Avcı," diye fısıldadı Scourel, içine bakmak için kafesimi tutarken. Koyu renk gözlerinde anlamadığım derin bir duygu vardı.

Yutkundum. Artık *beni* esir almıştı. Tüm bu güçle ne yapacaktı?

"Ne tür bir pazarlık? Babamı serbest bırakabilir misin?"

"Henüz değil."

"Beni serbest bırakacak mısın?" "Henüz değil."

Gözlerimi kısmıştım. "O zaman pazarlık yok."

"Tekrar düşün," dedi bana, sanki onun güzel sözlerinden etkilenebilirmişim gibi. kelimeler ve kıvrımlı, duygusal dudaklar. "Eğer geyikten ayrılana kadar göz bağını çözmeyi beklersen, sana tüm Faewald'ın neden şimdi sana sahip olmak istediğini anlatacağım."

"*Beni mi* istiyorlar?"

"Ama tabii ki." Gülümsemesi yumuşak ve soğuktu. Gerçekten de korkunç derecede güzeldi ve arkasındaki mehtaplı tepelerin unutulmaz morları ve erikleri onu daha da muhteşem kılıyordu.

Faewald'daki herhangi biri beni neden istesin ki - dışarı çıkmanın bir yolu olması dışında. Kaşlarımı çattım.

"Bu bir pazarlık," diye kabul ettim.

"Bu bir pazarlık." Kendinden çok memnun görünüyordu. "Şimdi ... geyik."

Tek boynuzlu atı yelesinden sertçe çekerek yoldan ve ağaçların arasından döndürdü. At ona bir çığlık attı ve ayakları yırtıldı. toprak yığınları.

"Senden hoşlandığını sanmıyorum," dedim suratsızca.

"O benim sarayımdan değil. O kız kardeşinin oyuncağı. Ama ben onu geri vermeden önce amacına hizmet edecek."

Yolculuğumuz bana neredeyse babamla birlikte tuzaklarımızı kurarken ağaçların arasında ilerleyişimizi hatırlattı. Bu hızda bile, ağaçlardaki küçük izleri görebiliyordum.

Yol boyunca uzanan otlar tavşanların kanıtı. İyi geyik izleri olan daha büyük patikalar. Ağaçlardan birinde bir sürtünme. Eski bir sıyrık. Burada bir sürü av vardı. Hiç düşünmeden babamın ıslığını çalmaya başladım.

En sevdiğim şarkı.

Scouvrel dondu kaldı.

Tek boynuzlu at da öyle.

Bir an sonra ağaçlardaki kuşlardan yaprakların arasında ve uzun otların arasında vızıldayan böceklerle kadar her şeyin donduğunu fark ettim. Islığım büyüyen esintide kayboldu.

"Müzik yok," diye iç geçirdim. "Gerçekten müzik yapamaz mısın, seni benden üstün görkemli Fae?"

Scouvrel'in sahip olmadığı tek güç müzikti. Ama kafesten çıkamadıktan sonra onları dondurmanın ne önemi vardı ki?

Scouvrel boğazını temizledi.

"Güzel sesler çıkaramayız. Sadece gerçek sesler. Ve kalplerimizi duymak istemezsiniz. Kalplerimiz sonsuz çığlığını söyler."

Titredim.

"Ah, işte geyik."

Gözlerini ağaçların ayrıldığı yere kadar takip ettim; sarp kayalar ve gıcırdayan meşeler arasında büyük bir tepe yükseliyordu. Tepenin ortasında, parlayan mavimsi beyaz bir geyik homurdandı ve pufladı, soğuk olmamasına rağmen nefesi havada asılı kaldı. Heybetli eğdi ve biz tepeye tırmanıp yanında dururken bekledi. Boynuzları mavi bir şimşek gibiydi, sürekli yanıp sönüyor ve tekrar patlıyordu.

Ruh görüşümle tek boynuzlu attan üç kat daha uzun ve iki kat daha kalındı, ama aynı zamanda ormanın parlayan, şeffaf bir ruhuydu. Hangi yaratık bundan daha muhteşem olabilirdi ki? O yıldırım sırtını tek bir hamleyle bizi bir kenara fırlatabilirdi. İçimizi bir anda boşaltabilirdi. Ellerimin heyecandan titrediğini hissettim. Daha önce hiç böyle bir yaratığa bu kadar yakın olmamıştım. Babam -

Düşüncelerim aniden kesildi.

Geyik bizi görmezden geldi, gözlerini ufka, çok öteye dikmişti.

Scouvrel temkinli bir ifadeyle, "Artık sana güvenme vaktim geldi," dedi.

Tek boynuzlu atı bir kavak fidanına fidanın ince dallarıyla bağlarken bana bakmaya devam etti bir şakada kendisine katılmamı isteyen bir çocuk gibi. Elini ısırmağa çalıştı ve o da burnuna yumruk attı. Sanki her gün tek boynuzlu atları yumrukluyormuş gibi bunu fark etmemiş gibiydi.

"Neden seni bıçaklayıp bu işi ?" diye sordum.

Scouvrel kafesimi beyaz hilalin ışığında tutarken hafifçe, "Beni öldürmenin de bir kelle vergisi var," dedi. "Ama konuşmak istediğim konuya geri dönelim - Faewald'ın sana ihtiyacı var, Küçük Avcı."

"Faewald'ın bir Avcıya mı ihtiyacı var?" Kollarımı kavuşturarak sordum.

"Hayır - Oolag'a ihtiyacı var. Toprağa bağlı olana. İçinizden birinin o kişi olduğunu biliyorduk. Cavariel bu yüzden Hulanna için geldi," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "Ama yanlış ikizi çaldı."

"O zaman neden *onu* seçtin?"

Geyiğin arkasından bir figür çıktı. Ay kadar beyaz ve parlaktı, kafasından geyik boynuzlarına benzer bir boynuz çıkıyordu. Uzun, geniş bir elbise giymiş ve yüzünü gizleyen gümüş balık pullarından bir maske takmıştı. Sesi, sert rüzgârlar altındaki bir ağaç gibi gıcırdıyordu.

"Hepimizin daha güzel olan ikizin kader tarafından kutsanmış olduğunu düşünmemiz çok mu saçma?" Tam bana bakıyordu.

"Ne kadar da Fae'sin," dedim ona kuru bir sesle. "Yani beni istiyorlar çünkü yanlış kız kardeşi seçtiler. Ve sen de bana Fae'lerin ölümlülerden daha iyi olduğunu söylüyordun. Tekrar düşün."

"Sakin ol," diye onayladı Scouvrel. "Bizi buldunuz."

"Ben her zaman bulurum. Seni kehanet için buldular, kızım. Ve ben de seninle konuşmak için buradayım:

Tek bir günde iki yarım olarak doğan biri.

Bir yarısı toprak için. Biri hava için.

Biri parçalamak için. Biri tamir için.

Rüzgârlar senin üzerine söylediğim sözleri kabul etsin."

Sanki söyleyecek başka bir şey yokmuş gibi yanımdan geçip gitti.

"Birdenbire ortaya mı çıktı?" İtiraz ettim.

"Senin yatıştırıcı sözlerini söylemeyi bitirdi. Neden kalsın ki? Beni eğlendirdiğin kadar onu eğlendirmiyorsun," dedi Scouvrel omuz silkerek. "O zaman geyikle birlikte. O, alametlerin ve gizemlerin işaretidir." Üstümüzde, alametlerin ve

Portents uzun bir nefes verdi ve taçlı başını eğdi. "Seni ona kendin duymak için getirdim. Ve şimdi duydun. Mahkemeler seni istiyor çünkü birçok açıdan doğru ikizi seçtiler ama yine de o yeterli olmadı. İhtiyaç duydukları şeyin ikinci yarısı olmanı istiyorlar. Ve seni elde etmek için her şeyi yapacaklar."

Boğazımı temizledim. Peki bu kafesin içinden ne yapabilirdim?

"Peki ya kız kardeşim? O ne istiyor?"

"Faewald," dedi Scouvrel acımasızca. "Ne kadar hoş, değil mi? İşte bu yüzden seni yutmadan önce bu dünyada neler olduğunu sana öğretmem gerekiyor, Küçük Avcı."

Gözlerinde bir güvensizlik parıltısı vardı. Yer değiştirdi ve kafesi yukarı parmaklıkların arasından bana bakarken arkasındaki geyik bir gök gürültüsüyle kayboldu.

"Beni arkadaşın olarak görmeyebilirsin ama babanın özgür kalmasını ve kız kardeşinin güç için oynadığı çılgın kumarı durdurmasını istiyorsan, ben senin müttefikimim. Ve eğer sana yardım edeceksem, sana dünyamı olabildiğince çabuk öğretmem gerek. Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan, bunu bir oyun haline getirebilirim."

Gözlerindeki parıltıya homurdandım. "Dur tahmin edeyim, oyunun adı 'Hayatta Kalma'."

"Uygun bir tanımlama."

Etrafımızdaki orman hareketlenmeye başladı.

"Peşimizden avcılarını gönderecekler. Bizi gölgelerden çalmaya kararlı pürüzsüz suikastçılar," diye uyardı, ancak şakacı göz kırpması bunu bir oyun gibi gösteriyordu. "Neyse ki demir parmaklıklarla korunuyorsunuz."

"Evet, daha fazla minnettar olmamam şaşırtıcı."

Homurdandı. "Faewald hakkında bilmen gereken her şeyi öğrenmeye hazır mısın?"

"Sadece bir soruya cevap vererek başlarsan," dedim.

"Sor bakalım, Küçük Kabus."

"Bizi avlıyorlarsa neden öylece duruyoruz?"

Güldü ve tek boynuzlu atın üzerine sıçradı, kavak fidanını kenara çekti ve sanki tek boynuzlu atın sırtından tüm dünyayı fethedebilecekmiş gibi eyerin üzerinden alçak ve agresif bir şekilde eğildi. Belki de yapabilirdi. Belki de bunu birlikte yapmak üzereydik.

İkinci Bölüm

"**T**" "Bilmeniz gereken ilk şey," dedi Scouvrel, "Faewald'ın sürekli değişimin yaşandığı bir yer olduğudur - sürekli yer . Nedir bu bugün var yarın yok."

Dramatik bir şekilde esnedim. "Ve sen burada ölümsüz olmaya çalışıyordun."

"Dikkatini ver, Küçük Kabus," dedi, bakışlarını bana dikti ve aynı anda hem şiddeti hem de baştan çıkarmayı çağrıştıran bir şekilde dişlerini sıktı. "Bu bilgi olmadan, bağırsakları deşilmeye hazır bir geçisin."

Fae'lerin keçilerime ne yaptığını hatırladım. Yüzümün donduğunu hissettim. Sanki aynı anıyı yeniden yaşıyormuş gibi başını salladı.

"İyi ve kötü Fae'ler var mı?" diye sordum. Artık yola geri dönmüştük ve yol bir at izi için ancak yeterince geniş olan bir tepenin üstündeki dar bir sırt boyunca uzanıyordu. Ağaçlar patikanın kenarlarını süslüyordu, ancak zemin her iki tarafta da keskin bir şekilde alçalıyor ve bana her yönden yıldızların aydınlatığı Faewald manzarasını sunuyordu. Bir yönde parıltıyan saten bir deniz gördüğümde nefesim kesildi ve diğer yönde yayılan bir kalenin cılız kuleleri. Ormanın kokuları sarmış, bizi başka bir dünyanın tuzlu tatlılığıyla yıkıyordu - çam ve kekik, yumuşak çayırlar ve tanımlayamadığım acı verici tatlı bir şey.

Fısıldanan hikâyelerin ve masalların Faewald'ı gibi, ay ışığının ayrıntıları nasıl seçtiğini görünce boğazımda düğümlendi. Buradaydım - bir hikâyenin içinde. Korkunç bir hikâyenin ama yine de bir hikâyenin.

"Seelie ve Unseelie?" Scouvrel'in kahkahası iğrençti. "Bu bir startale, Küçük Kabus, ve bunu duymuş olmanız çok güzel, ama hayır. Sadece kötü ve daha kötü Fae'ler vardır. Biz fedakarlıkla ilgilenmeyiz."

"Peki ya kader arkadaşları? Yüce Lord Cavariel -ya da adı her neyse- Hulanna'ya onun kader eşi olduğunu söyledi."

"İdealizminden hiç bıkmıyorum," dedi kuru bir sesle. Tek boynuzlu at durakladı, şaha kalktı ve havayı pençeledi. Scouvrel onu boynuzundan yakaladı ve sakinleşene kadar kabaca salladı. Bu gerçek bir atta asla işe yaramazdı. Ona hırladı, "Sakinleş, ölü yaratık, yoksa seni sakinleştirir ve kelle bedelini sevinçle öderim."

Tehditkâr sesi beni bile ürküttü. Elini hala pirinç iğnenin gözüne bir kılıç kabzası gibi sarmış olması da yardımcı olmadı.

Ölümcül derecede keskindi. Diğer eliyle kafesimi kavradı.

"Yani kader eşleri gerçek bir şey değil mi?" Bastırdım.

"Kurbanlarımızı ahlaksızlığımızın derinliklerine sürüklerken, boğulurken onlara söylediğimiz şey budur. 'Ah, ama kaderimizde var' . 'Hissedemiyor musun

bağ mı? Oh, ilmik gibi mi hissettiriyor? Boş ver onu. Bu sadece gerçek aşkın okşamasıdır.'"

"Yani, bu bir yalan mı? Sizin türünüzün yalan söyleyemediğini sanırdım."

"Bu tamamen bir yalan değil. Onlar kaderde varlar çünkü biz kaderi öyle yapmayı seçtik. Ve eğer bu, kaderin bizi bir çift olarak bağlamasını umduğunuzu ima bir yoluysa, o zaman sadece şunu söyleyebilirim ki, saygınızdan dolayı gurur duysam da, seçiminizi eski ölümlü yolla yapmak zorunda kalacaksınız."

Sanki onu gerçekten istediğimi düşünmüş gibi bana sırtıttı. Yüzüme kan hücum ettiğini hissettim ama beni utandırmasına izin vermeyi reddettim.

Kasıtlı bir yavaşlıkla kafesin parmaklıklarını tükürdüm. Elbette, basit bir soruyu kendini yücelten bir şeye dönüştürdü! Sanki bir Fae ile evlenecekmişim gibi! Korkunç, canavar bir Fae ile!

Tek boynuzlu at tepeden aşağıya doğru tırıs gitti ve biz de keskin, muhteşem söğütlerin karışık sıcaklığına doğru inerken. Gece kuşları yolumuzdan kaçarken kanat çırpıyorlar. Belki de Scouvrel'in çevresindeki hayvanlara nasıl davrandığını görmüşlerdi.

"Şimdi bu aptallığı sisteminizden çıkardığınıza göre, belki biraz *faydalı* bilgi istersiniz?" Scouvrel dedi ki.

Ruhlar dünyasında, salkım söğüdün etrafındaki erik ışıltısını gördüm. İleride ağaçlar ve onların birbirine dolanmış dallarının arasından geçen dar bir patika vardı.

Scouvrel tek boynuzlu atı arapsaçına doğru iterken öne doğru eğildi. Okulda okuduğum kitaplardan birindeki haydut gibi hınzırca şık bir figür.

Peki benim ruhani görüşüm olmadan burada nasıl görünüyordu? Bundan daha mı güzel görünüyordu?

Derin bir nefes aldım ve göz bağını yukarı çektim.

Boğazımdan bir ılgık yükseldi ve çenemi kapattım.

Tek boynuzlu atı ilk ben görmüştüm. Ve gözlerim bağlıyken -gerçek dünyayı onun içinden görürken- tek boynuzlu at, üzerlerine yapışmış ve havada sallanan yırtık pırtık, çürümüş et şeritleri olan kemiklerden başka bir şey değildi. Sert bir rüzgârda dalgalanan bayraklar gibi. Kafatasından bir flama gibi fırlayan kemik boynuzundan paçavra etler akıyordu. Yaratığın gözü siyah, boş bir delikten başka bir şey değildi. Karanlık,

Yapışkan sıvı etrafındaki yırtık ete . Arka derinliklerden beyaz bir kemik parıltısı görünüyordu.

Başka bir şey göremeden göz bağıını çektim, tüm vücudum dehşet içinde titriyordu.

"Öldür onu," diye fısıldadım. Sadağımdan yayımı çektim ve kafesin sallanmasına rağmen yeniden gerdim.

"Sorunlarınıza yeni çözümler bulmanız gerekiyor," dedi Scouvrel şaşkınlıkla. "Öldürmek *her zaman* değildir. Öncelikle, bu uzun bir yürüyüş ve tek boynuzlu at da uygun bir esir. Ayrıca bunun kelle vergisi çok yüksek olur. O Kupalar Divanı'ndan, biliyorsun. Benim yapmamı ister misin?

Tatlı kız kardeşine kelle vergisi mi borçlusun? Ödeme olarak sizi talep edebilir."

Scouvrel kafesini kaldırıp bana kirişe bir ok yerleştirdim ve ateş ettim. Gözünü bir santimle kaçırdım. Bu sallanma hareketi Nişancılığım için korkunç.

"Bira bardağı boyundayken okların pek işe yaramıyor," dedi küstahça, dudakları alaycı bir tavırla yukarı doğru kıvrılmıştı. "Ama ben çaba."

Oku yüzünden çekip aldı ve bana fırlattı. Gözünün yanından küçük bir iğne ucu kadar kan aktı - fırçalamaya bile değmeyecek kadar.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde okumu aldım, kafesin zeminindeki kirli mendile sildim ve sonra onu ve yayı sadağıma geri koydum. Savaşmak için farklı bir yönteme ihtiyacım vardı. Oklarım burada gerçekten işe yaramıyordu.

Tekrar göz bağına uzandım. Tek boynuzlu atı görmüştüm. Bundan daha kötü ne ?

"Ben çok daha kötüyüm," diye söz verdi Scouvrel, kafesi hâlâ yukarıda tutuyordu, böylece tek görebildiğim onun gözleriydi. Yayımı ve oklarımdan birini kaptım, oku yerleştirmek için uğraştım.

Güldü ve kafesi uzattı, sanki beni ateş etmeye teşvik etmek istercesine asil bir poz verdi. Yerde, tek boynuzlu at kanı ve çamurunun içinden kabaca kaydım ve diğer taraftaki parmaklıklara çarptım. Tekrar ayağa kalkarken ellerimi pantolonuma sildim. Beni sinmiş görmemeliydi.

"Tek boynuzlu atın eti yokken nasıl kanayabilir?" diye sordum. Sesim boğuk çıkıyordu.

"Herhangi birimiz nasıl kanar?" Scouvrel alay etti. "Herhangi birimiz nasıl ölüyor? Öğrenmen gereken çok şey var, Küçük Kabus."

Çok yardımcı oldu.

Yayımı ve okumu sadağıma geri soktum, kendimi çelikleştirdim ve tekrar göz bağına uzandım.

"Bir pazarlığa ne dersin?" diye mırıldandı Scouvrel. Kara gözleri Faewald ışığında gümüş parlıyordu. "Benimle bir anlaşma yap, Küçük Avcı. Sana ihtiyacım yok

Faewald'ı gözlerin bağılyken görebilirsin ama başka şeylere de ihtiyacın var. Temiz kıyafetler, belki? Bir öpücük daha? Geçen sefer hoşuna gitmişti."

"Faewald'da gerçek seni görmemi gerçekten , değil mi?" Ona daha etkili bir şekilde bakabilmek için boştaki elimi kalçama koyarak sordum.

Benim dünyamdaki gerçek o vahşi ve tilkiydi, cazibesinin yansıttığı tanrısal güzellikten hiç de farklı değildi. Burada nasıl daha kötü olabilirdi ki?

Güldü. "Sadece saklamak istediğim var diyelim. Bunları ancak en yüksek fiyatlarla satın alabilirsiniz."

Kahkahası karşısında küçük bir zevk ürpertisi hissettim. değildi. Bütün sırlarını öğrenmek istiyordum.

Ve yine de. Bu dünyaya net bir şekilde bakmazsam, babamın bir ağaca çivilenmiş halde acı çektiği yere geri dönmek için yolumu bulma şansım olmazdı.

Hiçbir sırrın, pazarlığın ya da cazip olasılıkların zihnimi bulandırmasına izin verilemezdi - gerçekten ne için burada olduğumu.

Buraya güç ya da sırlar için, heyecan ya da zevk için, hatta merakımı tatmin etmek için bile gelmemiştim. Babam için buradaydım. Bunu unutmaya cesaret edemedim.

"O zaman korkmalısın," dedim. "Çünkü ben sırları öldürmeyi severim."

O beni durduramadan gözbağını yukarı çektim.

Hazır değildim.

Ama bastırdığım çığlık zihnimi bir testere gibi parçalasa da çığlık .

Scouvrel ölümlü gibi görünmüyordu. Fae'ye bile benzemiyordu.

Cehennemin derinliklerinden sürünerek gelen bir şeye benziyordu.

Birbirine dolanmış ve sarılmış, kıvrılan kara söğüt dallarından yapılmış bir çelenk gibiydi. Karmaşanın içinden kırmızımsı bir parıltı yayılıyordu - hiç bitmeyen öfkeli bir ateş. Acı verici görünüyordu ve her parıltıda irkilip titriyordu.

Vücudunun arapsaçı kendini yeniden düzenledi. Karmakarışık parçalarının dalgalanan uçlarının tam olarak nerede bittiğini anlamaya çalıştım, ancak hiçbir şeye dönüşmüyor gibiydiler ve nerede hala fiziksel bir etkiye sahip olduklarını ve nerede çözünen ruhtan başka bir şey olmadıklarını söylemek zordu.

Sanki göremediğim rüzgârlar tarafından parçalanmış ve harap edilmiş, sonsuza dek doğaya maruz kalmış ham sinir uçlarından başka bir şey değildi. Karmakarışık ve budaklı, duygu ve tutku, hırs ve zalimlikten oluşan, başka bir şey olma umudu olmayan çarpık bir şeydi.

Safrayı ve daha önce hiç hissetmediğim kara bir dehşeti yuttum. Dizlerim o kadar güçsüzdü ki ayakta kalabilmek için kafesi kavradım.

Son gücümle gözlerimdeki bağı çözdüm.

Cazibesi geri döndüğünde nefesim kesildi - yumuşak, dolgun dudakları acı bir sırıtışa dönüştü.

"Sana ."

Üçüncü Bölüm

W Altı yaşındayken babam beni taze karın üzerine oturtur ve bildiğim her hayvan izini tekrarlamamı isterdi. Her gün. Bilmediğim bir parça ekle.

"Hayvanları kendilerinden iyi tanımadıkça iyi bir avcı olamazsın, Allie. Ghoullar da. Onlar da avcılar için Biliyorum. Yaptıkları her şeyi izleyin. Her şeyin bir düzeni vardır - yaşama biçimleri, ne istedikleri, nerede uyudukları, ne yedikleri. Örüntüyü öğrenirseniz avı da öğrenirsiniz."

Avı öğrenmiştim.

Ama avlamak zorunda olduğunuz bazı şeyler bilmek istemeyeceğiniz kadar korkunçtur.

Dördüncü Bölüm

M Ne kadar durdurmaya çalışsam da dişlerim gıcırdıyordu. O değildi... yani, ölümlü olmadığını biliyordum. O bir canavardı. Bana bunu anlatmaya çalıştığında ona .

Evet, inanmıştım... ama yine de şimdi inandığım gibi inanmamıştım. İçgüdülerim yanılmıştı.

O bir canavardı. Tek boynuzlu at bir canavardı. Tüm bu dünya bir cehennemdi. Geri kalanına bakmaya cesaret edemedim. Gözbağım boynumdan sıkıca indirilmişti, gözlerim gecenin kadife kucağına, mahkûm edilmiş bir adamın celladına baktığı gibi sabitlenmişti.

Hadi, Allie! Ateşini bul. Sen bundan daha iyisin. Yani, hayal ettiğinden daha mı kötüler? Ne olmuş yani? Sen bir *avcısın* ve *avlanırsın*. Ve yırtıcı ne kadar büyükse, öldürmek de o kadar gereklidir.

"Sonsuza dek mi yaşayacaksın?" Gıcırdayan dişlerimin arasından sordum. Sonsuza kadar. Bunun gibi.

Tüm uçları çözülürken bükülmüş ve karışmış.

"Bize ölümsüz diyorlar, değil mi?" diye sordu hafifçe. Gözleri hayalet söğütleri tarıyor, kaşlarını çatarak yüzünün derinliklerine bakıyordu. Durakladı. "Sanırım bu bir tür ölümsüzlük. Gerçi çoğu insan buna cehennem der ve sefil bir varoluş olarak görür."

Dehşete mi kapılmalıyım? Ona acımalı mıydım? Kendimi onun gibi karmakarışık hissediyordum.

Gardımı bir an bile düşürmek istemeyerek parmaklıklara doğru hafifçe çömelerek nöbet tutmaya devam ettim.

Scouvrel sessizce, "Ve şimdi bir talepte bulunmalıyım," dedi.

"Talep yok," dedim sonunda titrememi kontrol altına alarak. "Pazarlık her iki taraf için de geçerli."

Kıkırdaması keyifliydi ama sesini alçak tuttu, gözleri sanki herhangi bir yönden saldırıya uğramayı bekliyormuş gibi yukarıyı, aşağıyı ve etrafı taradı.

"Güzel. Bir pazarlık. Kız kardeşini ve.. diğerlerini engellemede benim müttefikim olacaksın. Ve karşılığında, sana bir Fae gibi nasıl dövüşüleceğini öğreteceğim."

"Kötü bir pazarlık gibi görünüyor," fısıldadım. "Fae'lerle nasıl dövüşüleceğini zaten biliyorum. Seni yendim, değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Ruhumu fethettiniz ve bayrağınızı kalbime diktiniz ama şaşırtıcı bir şekilde bu Faewald'ı

Dizler. Hunter'ım nerede? Hepimize bedel ödetmeye yemin eden kişi nerede?"

"Ödeyeceksiniz," diye tısladım. "Yine *de hepinize* . Bu kafes beni şimdilik sadece sınırlıyor."

"Bu benim kabusum. Ateşi tutun! Pazarlık?"

Bunun hakkında düşündüm. Şimdiye kadar söyleyebildiğim kadarıyla, Fae'ler tehlikeli ve sinsiydi. Onları yenmek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyordu. Ve Scouvrel bu oyunda erişebildiğim tek taşı. Elimde bir piyonla oynamayı bir şövalyeye tercih ederdim ama herhangi bir taş hiç yoktan iyiydi.

"Anlaştık," diye tısladım. "Senin müttefikin olacağım."

"Ve sana bir Fae gibi dövüşmeyi öğreteceğim. Kadim ölümlü kelimesi wrae'den gelen beş kelime olduğunu biliyor muydun?"

Bükülmüş ağaçlardan oluşan tünelde bir köşeyi döndük. Sürekli hareket ediyorlardı - tıpkı onun gibi. Ve onlar hareket , etrafımızdaki patikalar da dönüyor, kıvrılıyor ve yeniden şekilleniyordu. Bir harita ya da rehber olmadan yolumu bulmamın yoktu. Tabii kafesten çıkabileceğimi varsayarsak.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim, ses tonumdan ilgisizlik damlıyordu.

"Biri 'Fae' kelimesi oldu. Bize isim verenlerin siz olması ne kadar tuhaf, değil mi?" Scouvrel tek boynuzlu atın hareketini durdururken sordu.

Buradaki patika birkaç yöne ayrılıyordu ve tek boynuzlu at yerinde dönerken hangi yönden geldiğimizi ya da hangi yöne gittiğimizi anlayamıyordum. Ben izlerken patikalardan biri mavi salkım söğütlerle kaplandı. Biraz ötede başka bir yol açıldı ve kırmızı bir parıltı dikkatimi çekti. Kan mıydı o? Kadife karanlıkta bir baykuş öttü ve ürperdim.

"Diğer dördü bundan hoşlanmıyor." Durakladı. "Takip ediyoruz." Scouvrel iğne kılıcını kemerine sakladığı yerden çıkardı. Ormanın mavi ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Suikastçılar mı?" Ben sordum.

"Belki de. Her zaman takip edildiğimi öğreneceksin. Gün batımının sanatçıları çektiği gibi ilgi çekiyorum."

"Nedenmiş o?" Ellerimi tekrar pantolonuma silerek sordum. Terden ıslanmışlardı ve eğer bir aksiyon olacaksa, kaymalarını istemiyordum.

"Kim ki? Belki de çok çekici olduğum içindir. Ya da belki de ünlü güzelliğimden."

Muhteşemdi - benimle gezmek için canlanan bir ay ışığı gibi, görkemli bir çamin dalgalanan kolları gibi ya da bana göz kırpan dolunay gibi, Tıpkı bir yaz gölünün hoş suları ya da tene çekilen yumuşak ipek gibi. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve ona yerini hatırlatmaya çalıştım.

"Evet, *hepiniz* harikasınız. Senin için ne güzel. Sanki güzellik bir şeymiş gibi geçici bir hayalden, gelişigüzel yayılan bir değer yanılısamasından daha fazlasıdır." "Cesur sözler, Küçük Esir. Onlara inandığını sanmıyorum."

Gülüşü hınzırcaydı.

Bir yol seçti - hiç de güven verici olmayan kan izlerinin olduğu bir yol ve tek boynuzlu at gürleyerek ilerledi.

Dallar etrafımızda savrulurken ve kafese sık sık çarparken tutundum.

"Bir sonraki kelime Wraith. Kabul edersiniz ki bu kelime Fae," dedi biz patikadan aşağı doğru kaçarken. "Gözbağını çektiğinde gördün, değil mi?"

Hatırladıkça ürpermemeye çalıştım. Evet, Wraith doğru görünüyordu. Ağaçlar tekrar yer değiştirdi ve yolumuz kapandı.

Scouvrel küfretti.

Bir ok yanıımızdaki ağaca *güm diye* çarptı.

Gerçekten mi? Bize ateş mi ediyorlardı? Ondan gerçekten nefret ediyor olmalılar. Ve beni gerçekten istiyor olmalılar.

Hâlâ ağaçta titreyen sapı değerlendirirken gözlerimi kısıtım. Bir uzun yay için çok kısaydı ve yivleri çok inceydi. Elimden daha uzun değildi - minyatür olmadığım zamanlarda - şarkı söylemeye çalışıyormuş gibi titreşiyordu. Tatar yayı.

Kafesin içinde döndüm ama tek boynuzlu atın boynu görüşümü engelledi. At gibi bir çığlık atarak şaha kalktı ve bu sefer Scouvrel sırtından sıçrayarak bir elinde kafesim, diğerinde iğneye dönüşmüş kılıcıyla karların üzerine ayaklarının üzerine indi.

Tek boynuzlu at görkemli bir kavis çizerek üzerimizden sıçradı, gürleyerek uzaklaşırken kalçalarının derinliklerine bir kavga gömüldü. Harika. Bunun olması yeterince kötüydü.

bizi taşıyan şey. Avlanırken hiç bineğimizin olmaması daha da kötü görünüyordu.

Scouvrel hüznle, "Bu sapkınlığı özleyeceğim," dedi. Parmakları pirinç iğnenin deliğine tam oturdu. Onu önümüzde salladı

Sanki kötülükten korunmak için. Etrafımdaki dünya dönüp sallanırken iki elimle kafesimin yapıştım. Çenemi sıkmak ve yolculuğa tutunmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Sıradaki kelime çelenk. Ölümlü dünyada çelenk yapıyor musunuz? Onları burada yapıyoruz."

Üzerimizdeki ağaçlardan karanlık bir şey düştü.

"Pazarlık yapmak ister misin?" Scouvrel saldırgana teklifte bulundu ama adam sessizdi. Yüzü altın bir maskeyle kaplıydı ama kulakları sivri ve keskindi. Özünde bir Fae'ydı. Yine de kanatları yoktu. Gölgelelerin arasından Scouvrel'e doğru kayarken soluk bir bordo rengi parlıyordu ve elinde bir çift bıçak sallıyordu.

Scouvrel hamle yaptı, iğnesi ikinci bir saldırganın vücuduna saplandı. Bu adam - küçük keçi boynuzları olan bir fae - gaga burunlu ve gözlerinin etrafında siyah tüyler olan siyah bir maske takıyordu ama bir elinde meç benzeri bir kılıç tutuyordu. Diğer eliyle de ağaçların arasına küçük bir arbalet fırlatmış, Scouvrel'in hamlesini savuştururken dönmüş ve onun koruması altına girmeye çalışmıştı.

"Pazarlık yok mu?" Scouvrel'in sesi bir tıslamaydı. "Bir oyuna ne dersin? Oyunları severim."

Scouvrel kafese saldırdı ve ben bağırdım. "Hâlâ buradayım!"

Kafes sert bir şeye çarptığında acı içinde parmaklıklara vurdum. Kafam kafese çarptı ve nefes nefese kaldım, ayaklarım altımdan çekilirken tüm gücümle en yakın çubuğa tutunacak kadar kendime geldim ve Kafes havada diğer yöne doğru çekildi. Çantam sırtımdan kaydı ve bir şaplaqla parmaklıkların duvarına çarptı. Arkama bakma riskini göze aldım ve saldırganın eliyle başını tuttuğunu gördüm. Scouvrel ona kafesle vurmuştu.

Şaka mı yapıyordu? Ben bir silah değildim!

Başım acıyla çınladı ve yıldızlar görüşümde dans etti.

Ama daha önce erkeklerin erkeklerle ya da Fae'lerin Fae'lerle dövüştüğünü hiç görmemiştim. Avla aynı şey değildi. Avcının ve avın kabulü değildi. Dağınıktı ve soluk soluğa nefesler ve homurtularla doluydu. Boğuşan bedenlerden ve açık yaralardan buhar fışkırıyordu. Her şey bir hareket ve kararlı bir şiddet gibi görünüyordu.

"Bir sonraki kelime," dedi Scouvrel homurtular arasında, "gazaptır. Burada sergilediğim şey de bu."

Metalin metale çarparken çıkardığı ses boğazımda bir çığlığa neden oldu ve benim kadar kalın bir bıçak kafesin içinden geçerken çığlığımı güçlkle bastırdım

benden sadece bir parmaklık kadar uzaktaydı. Kafes acımasızca büküldü ve ben tutunduğum yeri kaybederek havaya düştüm ve karşı taraftaki parmaklıklara çarptım. Kafes havada düşmeye devam ederken ve kemik kırıcı bir gümbürtüyle yere inerken bile karnım hala hareket ediyormuş gibi kıpırdadı. Kılıç hâlâ parmaklıkların arasına sıkışmıştı.

Beni öldürmek için kılıca ihtiyaçları olduğunu mu düşündüler? Beni şu anda bir toplu iğne ile öldürebilirler!

Tüm vücudum çınliyordu. Acıyla mücadele ederken gözlerim kamaştı.

Bir an başımı kafesten dışarı uzattım ve bir ağaç kökünün etrafındaki yosun gibi görünen şeyin içine kustum. Kusmuğumun içinden küçük mavi çiçekler filizlendi. Ugh. İğrenç.

Ama alevim geri gelmişti. Mide bulantısını ve korkuyu da içine ittim. Ateşi ! Yak beni! aptal kılıç kullanmayı bilmiyor diye ölmeyeceğim. Allie Hunter böyle ölmez.

Scouvrelin'in iğneli kılıcı kanla kıpkırmızı olmuştu. Kuş maskesi takan saldırganın cesedinin üzerinde duruyordu. İki suikastçı daha onunla dövüştü.

"Yakalayın onları!" Seslendim. Bu kafesten çıkmam gerekiyordu. Düzgün bir yay ve oklara ihtiyacım vardı. Ya da şu arbalete. "Gösterin onlara şu sözde üstünlüğünüzü!"

Birbirlerinin etrafında zarif bir zarafetle dans ettiler. Dövüşleri nefes nefese bir savaştan çok dramatik bir dansa benziyordu. Scouvrelin de dahil olmak üzere hepsi kraliyet ailesi gibi giyinmişti. Giysileri mükemmel bir şekilde oturtulmuş, mükemmel bir şekilde dikilmiş, örgü, nakış ve dantellerle mükemmel bir şekilde süslenmişti. Her ceketin üzerine bordo bir kupa işlenmişti.

Hepsi de güzeldi - elbette - güzel olmayan bir Fae'yle hiç karşılaşmış mıydım? Mükemmel erkeklik örnekleri, kasları her ortaya çıktığında görkemli bir şekilde dalgalanıyor, yüzleri ölümsüz bir şekilde güzeldi. Birbirlerine hırladıklarında bile bu büyük bir yırtıcının hırlamasıydı - zarif bir şiddet - ve bir ölümlünün yüzünde görebileceğim çirkin bir hakaret değildi.

Göz bağıni bir an için kaldırmaya cesaret ettim ve hemen pişman oldum. Karmakarışık yaratıkların etleri kemiklerinin üzerinde çalkalanırken, sıra sıra dişlerle kaplı açık ağızlar kayganlaştı ve koptu, iskeletlerinin etrafında kararmış kordonlar halinde örüldü ve çözüldü, kordonların uçları yıprandı ve ruhlar dünyasında kayboluyormuş gibi ince ince dalgalandı.

Gözbağıni tekrar çıkardım ve titreyen nefesimi toplamaya çalıştım.

Allie, savaş onunla! Görünüş öldürmez. Güzellik bir yanılsamadan başka bir şey değildir.

Bu da çirkinliğin öyle olduğu anlamına gelir. Sadece korkutucu görünerek sizi öldüremezler. "Ve son olarak," diye seslendi Scouvrel bana, "kıvranmak.

Bu da benim düşmanlar gösterecek."

Scouvrel ikinci bir Fae'yi daha ezip geçti ve sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi cesedini bir kenara fırlattı. Ölü Fae benden çok uzak olmayan bir yere düştü, güzel yüzü

Acı içinde kıvranırken güzelliğini yitirdi, gözlerindeki hayat soldu, ta ki çok keskin yüz hatları ve vahşi tilki gibi bir suratı olan bitkin, açlıktan ölmüş, solgun bir şeye dönüşene kadar. Saçları keçeleşmişti ve giysileri paçavradan başka bir şey değildi. Tıpkı bizim dünyamızdayken olduğu gibi.

Fae'ler cazibe üzerine cazibe, yalan üzerine yanılısma, aldatmacanın karışık karmaşasıydı.

Scouvrel küfretti ve ben de tam zamanında kafamı kaldırıp bana doğru gelen bir kılıç gördüm. İçgüdüsel olarak bir elimi kaldırdım. Aptalca, Allie. Sanki benim minyatür elim bir kılıcı saptırabilirmiş gibi.

Bıçağın ucu tam elimi ısırırken durdu. Avucumu tutarak geri çekildim. Acı veren kırmızı bir kesik elimi boydan boya delip geçti. Alevlenen acıyla nefesimi içime çektim. Kılıcın ucu kemikleri ıskalamıştı. Bu da iyileşebileceği anlamına geliyordu. Sadece çok acıyordu. Hem de çok.

Geriye doğru tökezledim ve kıcımın üzerine düştüm, acı dolu nefeslerimi boğarak geri çektim. Elim cebime attım ve temiz mendilimi çıkarıp yaranın etrafına sardım. Daha bitmeden kanla ıslanmıştı bile.

Metalin çıkardığı ses başımı kaldırmama neden oldu. Scouvrel kılıçları kafesimden çıkarıp kınlarına soktu. Kın kemerlerinden ikisini çaprazlama göğsüne bağlamıştı, böylece kılıçlar bir kitaptan fırlamış bir korsan gibi sırtından sarkıyordu. Siyah saçları yüzündeki sıkıntılı ifadeyi çerçeveleyecek şekilde dağılmıştı. Kafesi yüzüne o kadar yakın tutuyordu ki kulağındaki küçük bir dövmeyle görebiliyordum - bir tüyün kıvrılıp en uç noktasına kadar.

"Hâlâ benimle misin, Küçük Avcı?" sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi.

"Sizi zarafetiniz ve güzelliğiniz için avladıklarını sanmıyorum," dedim kuru bir sesle. "Aslında, hayatınıza son vermek istedikleri izlenimini edindim."

"Ve ne hayat ama," dedi Scouvrel göz kırparak.

Cesetleri aradı, kemer çantalarını ve ceplerini karıştırdı. Paltolarına dikilmiş bordo kadehlere şüpheyle baktım. Kupa Sarayı mı?

Neden maskeli suikastçılar gönderip sonra da onları şekilde etiketlediniz? Hiç mantıklı gelmiyordu. Tabii bu bir mesaj değilse.

"Kim bunlar?" Ben sordum.

"Düşmanlar," dedi. Ama sesi çok endişeli gelmiyordu. "Düşmanlar olmadan hayat nasıl olurdu?"

"Devam edebilir miyiz?" Ben önerdim.

"Sıkıcı," dedi korkunç bir gülümsemeyle. "Ve ben asla sıkıcı değilim. Eğlenceli bir oyun oynamaya hazır mısın, Küçük Kabus? Bu oyunun açılış hamlesi az önce oynandı ve şimdi inisiyatif bende. Bununla ne yapacağız? Yapalım mı

"Onlara *Fae* isminin anlamını gösterebilir misin?"

Beşinci Bölüm

I Sağlam elimle kafese tutundum, Scouvrel yukarı tırmanırken her sarsıntıda yaralı elime acı saplanıyordu.

Söğütler, dallar o yükseldikçe ikimizi de tırmalıyordu. Ağırlığı altında eğilip bükülüyor, ayaklarının her hareketinde bizi zıplatıyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" Kafes inatçı bir dala sallandığında nefes nefese kalarak fısıldadım.

"Söyle bana Küçük Esir," dedi Scouvrel, hınzır bir gülümsemeyle bana doğru eğilerek. "O kafesin içinde sallanıp durmak nasıl bir duygu? Beni bir hücrede kilitli tuttuğun için çektiğin cezayı hissediyor musun?"

"Bu yani? İntikam mı?" Tısladım. "Çünkü seni hapse atmak isteyen tek kişi ben gibi görünüyor."

"Oh, suikastçılar mı?" Scouvrel ağaçların tepelerinden yukarıya, yukarıda uğuldayan rüzgâra doğru dalarak şöyle dedi. "Faewald'da tipik bir gece işte. Umarım sıkıcı olduğunu söylemiyorsundur. Sizin eğlenmeniz benim öncelikli kaygılarım arasındadır."

Üzerimizdeki yıldızlar dünyadakinden daha parlaktı. Ve hareket ediyorlardı. Kayan yıldızlar gibi değil, sadece öteki dünyaları sabit bir şekilde korumak yerine birlikte dans ediyormuş gibi hareket ediyorlardı.

"Yıldızlar canlı mı?" Nefesim kesildi, o kadar şaşırmıştım ki bir an kendimi unuttum.

"Yoksa öldük mü?" Scouvrel karşılık verdi, kendi gözleri de yıldızlara kaydı ve yüzü yarım saniyeliğine bir sevinç tablosuna dönüştü, sonra da saldırmaya hazırlanan bir aslan gibi pozisyonunu değiştirip sıçradı.

Çılgılığı boğazımda patlamadan önce yakaladım. Bu da ne?

Daldan dala atlıyordu - dallar onu taşıyamayacak kadar hafifti! Daldan dala konan ötücü bir kuş gibiydi, dallara karşı değil de dalların salınımı ve yayıyla birlikte hareket etmesi neredeyse sihirliydi. Onun Gülümsemesi bana eğlendiğini, hareketinin eğlencesinde kaybolduğunu söylüyordu.

Kanatları olduğunu neredeyse unutmuştum - birbirine dolanmış odun dumanı sütunlarına kötü şeyler. Onları açıp rüzgârı yakalamalarına bakmak bile kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyordu. Babam bir keresinde Barrowrow'a yardım ederken ev kadar yüksek bir çalı yığını

tarla. Alevler siyah dumana karışmış, turuncu ve kırmızının tonları beyaz ve kömür arasında örülmüştü. Scouvrel'in kanatları da tıpkı böyleydi.

Ne tür bir yaratık bu kadar muhteşem ve korkunç bir şekilde iç içe geçmişti?

Kalbim boğazımdaydı ama bunu ateşe verdim. Şimdi keşif yapma şansım vardı.

"Tanglewood'u nasıl buldunuz?" Scouvrel sordu. "Pusu kurmak için iyi bir yer. Ama belli ki yeterince iyi değil. Eğer bir Fae gibi savaşmayı öğrenmek istiyorsan, işte sana iyi bir ders: bariz olanı seçme."

"Onların Fae olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdim.

"Onlar Fae'ydi, Küçük Esir. Fae gibi savaşmayı öğrenmiş olsalardı hala hayatta olabilirlerdi."

Buradan, hayalet gibi yayılan ormanı görebiliyordum. dallar arasında parıldayan ışıklar ve dalgalanan dalların ötesinde ay ışığında parıldayan kalın, dalgalı bir deniz. Tanglewood, demişti ona. Sonsuz değildi. Sadece ben içindeyken öyle hissettiriyordu.

Gözlerim değilken bunların hiçbirini görmemeliydim. Sadece soluk hatlar görüyor olmalıydım.

Ama buradaki kurallar farklı işliyor gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirinin gerçek olduğundan emin değildim. Belki de sihirli çemberin diğer tarafındaki tek boynuzlu at bana saldırdığında orada ölmüştüm. Belki de bu, kız kardeşimi, babamı ve kasabamı hayal kırıklığına uğrattığım için beni cezalandırmaya yönelik bir tür cehennemdi.

Belki de bu Faewald'ı tamamen yok etme şansımdı.

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor, bilinmeyen gölgelerden kaçarken her saniye daha da kötüleşiyordu. Sahip olduğum her içgüdü içimde kükreyerek koşmamı, sıçramamı ve savaşmamı talep ediyordu. Ve ben bu küçük kafesin içinde, bir kutunun içine hapsedilmiş uçan bir sincap gibi sıkışıp kalmıştım. Babam, ben daha yedi yaşındayken bana gece yaratığını göstermek için onlardan birini yakalamıştı. Ne kadar yalvarsam da ona dokunmama da onu saklamama izin vermemişti.

"Yakalanmak en kötü işkence türüdür. Her şey özgür olmayı arzular," demişti.

Özgür olmayı özlüyordum ve Scouvrel'in attığı her adımda özlemim daha da artıyordu.

Babam da muhtemelen aynı şekilde hissediyordu. Bunu unutmamalıyım.

"başka suikastçılar da var mı?" Sonunda aklımı ne kadar kapana kısıldığımdan uzak tutmaya çalışarak sordum.

"Her zaman." Bu kez eğildi, böylece sıçrayışı bizi dalların örtüsünün içine getirdi. Biz ilerledikçe ağaçlar daha da genişliyor, daha da büyüyordu.

"Tanglewood'un kenarındaki küçük bir kasabadan geçmeliyiz. Bu kısımdan geçmenin tek yolu orası."

"Üzerinden uçamaz ?"

"Bölgedeki tüm Fae'lerin dikkatini çekmeden olmaz."

"İçlerinden biri bıçağını elime sapladı," dedim kanlı avucumu havaya kaldırarak. Gerçekten acıyordu. Dikiş atılması ve gerçek bir bandaj yapılması gerekiyordu.

Scouvrel güldü. "O zaman onu öldürdüğüme memnunum, Küçük Esir. Artık bana aitsin ve sana gelecek herhangi bir zarar benden çalınmış demektir. İşte sana bir sonraki ders: Gitmek istemediğin bir yere gitmek zorunda kalırsan, orayı seviyormuş gibi yap."

. İleride, sanki fenerlerden geliyormuş gibi parlak sarı bir parıltı vardı. Hızlanmış gibi görünerek ona doğru ilerledik.

"Şu küçük kasaba mı?" diye sordum.

Scouvrel, "Tanglewood Pazarı," diye onayladı.

"Burası senin evin mi? Seni burada öldürmeye çalışırlar mı?"

Bu kez kahkahası bıçakla vurulmuş bir bardak gibi çınladı. "Bu Faewald, Küçük Esir. Eğer kimse seni öldürmeye çalışmıyorsa, o zaman oyunda bile değilsin demektir."

"Ne oyunu?"

Onunla göz göze gelmeye çalışıyordum ama bel hizasında taşındığım için tek görebildiğim ceket ve ceket yana kaydığı zaman altındaki çıplak gövdesiydi. İnsanları okumakta oldukça iyiydim, ama ben bile bir erkeğin zihnini orta bölümündeki kaslara bakarak okuyamazdım.

"Mahkeme Oyunu, Küçük Esir. Vale'yi yakalamak istiyorlar." "Ve bu sen misin?" Hulanna'nın ona böyle seslendiğini duymuştum.

"Bir ve aynı." Sanki sırtıyor gibiydi. "Hangi mahkemeye üyesin?"

"Yok. Vale bir Saray'dan değildir. O, kendi ritmiyle yürüyen, Aptallar Mahkemesi'nin dışında yaşayan ve ölen dört oyuncudan biridir. Vale - o benim. Sooth - onunla tanıştınız. Denge. Kin Katili. Oyunun önemli bir parçasıyız ama bedeli yalnızlık. Saray yok. Aile yok. Ev yok. Sadece sonsuza dek ve daima oyun."

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden Vale olmayı seçtin?" Ben sordum. Konuştukça, içimdeki ateşli ağrıyı daha az düşünmek zorunda kalıyordum.

ya da kafesim çılgınca ileri geri sallanırken üzerimde dalgalanan mide bulantısı.

"Her zamanki . Yaşlı Vale'yi öldürdüm. Tıpkı eninde sonunda bu aptallardan beni öldüreceği gibi."

"Senin ölümsüz olduğunu sanıyordum," dedim küçümseyerek.

"Neredeyse öyleyiz - öldürülmediğimiz sürece. Bir Fae'yi hastalıktan ya da yaşlılıktan ölürken yakalayamazsınız."

Durakladım. "Bunun nedeni çok güçlü olmanız mı yoksa çoğu insanın hastalık ya da yaşlılığa fırsat bulamadan öldürülmesi mi?"

Gülüşünde mizah yoktu. "Zekice bir soru, Küçük Esir. Hangi cevap seni daha çok memnun eder?"

Her an ölebileceğini bilmek mi daha hissettirirdi yoksa yaşayıp beni çok uzun bir süre esir tutabileceğini bilmek mi?

"Bilmiyorum," dedim sonunda.

"Ben de öyle," diye itiraf etti. "Şimdi saklanacak bir yer bulalım. Gece azalıyor. Güneş doğduktan sonra dışarı çıkarsak yakalanır ve öldürülürüz."

"Büyük Vale bile mi?"

"Özellikle de benim gibi bir ödül."

Uzaktan insan sesleri geliyordu. Bir parti sona eriyordu. Scourel seslere doğru eğildi, hafifçe yana doğru eğildi. "Savaşta yaralandın mı?" Kendi endişeme şaşırarak sordum.

"Senden daha fazla değil." Sözleri kesik kesikti ve gözleri önündeki parlayan ışıktan hiç ayrılmıyordu. "Pazarda kimseyle konuşma."

"Benimle ne yapacaksın?" Sertçe sordum, aniden bir anlaşmanın ortaya çıkmasıyla gerildim. Gördüğüm son Fae partisinde babama eğlence için işkence edilmiş ve işkenceyi kız kardeşim yapmıştı. Bu seferki nasıl olacaktı?

"Seni en yüksek teklifi verene satacağım," dedi hafifçe. Nefesim kesildi. "Ama ben senin müttefikim!"

"Aynen öyle."

Karnım bir çukura düşmüş gibiydi. Scourel ne kadar kötü olsa da, farklı bir Fae'nin beni esir alabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu düşünce soğuk terler dökerim. Bu... işkence olurdu. "Şu anda mı?"

Boğuldum.

Güldü. "Eninde sonunda. Amacıma uygun olduğunda."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben asla yalan söylemem," diyerek parmağını kafesin içine soktu ve bana hafifçe vurdu. "Sana bunu söylemiştim."

Buna ne cevap verdin? Yakalandım - ve potansiyel olarak satılık. Kendimi... küçük hissettim. Bu kafesin içinde hissettiğimden bile daha küçük. Ve çok öfkeliydim. *Beni* satabileceğini mi düşünmüştü? Gerçekten mi? Sanki kafeste yakalanmış bir tavşan gibiydim. Tuzak mı?

Kasaba - eğer öyleyse - kahkahalar ve çığlıklarla doluydu. Salkım söğütlerin arasındaki sıcak ve gölgeli bir yuva bir sonrakine sıkıca bağlanmıştı ve bu böyle etti. İlk oyukta uzun bir bar vardı ve burada yeşilimsi tenli ve beyaz bıyıklı bir Fae bize

dumanı *tüten* bir kupa içiyordu. Ölümlü kafatasları tavan kadar yüksek duvarlara ve müşteriler yontulmuş çay fincanlarından içiyorlardı.

hiçbiri uyuşmuyordu. Gözlerim açıldı. Scouvrel beni böyle bir Fae'ye mi satacaktı? Günlerimi bir barın kafesinde, Faeler eşsiz porselenlerden içerken mi geçirecektim?

Scouvrel onun teklifini görmezden geldi - beni rahatlatmak için - geyik boynuzlu ve yanakları kızarmış bir kadının yanından geçerek ondan bir öpücük çalmaya çalıştı. Zümrüt ve parmak kemiklerinden oluşan bir kolye takıyordu. Belki de beni bir kadına satacaktı.

Daha fazla öpücük için böyle yaparsam kendimi yatak odasının zemininde atılmış bir elbisenin altında bulacaktım. Titredim. Belki de Scouvrel ile bir pazarlık yapmalıydım. Ama beni bu yaratıkların oyuncağı olmaktan kurtaracak ne istemeliydim?

Hayal edebileceğim her renk ve desende maskelerin satıldığı bir oyuktan geçtik. Bazılarında göz için delik yoktu, bazılarında ise üç ya da dört göz için delik vardı. Dükkânlar, barlar ve eczaneler, söğütlerin içine örülmüş küçük mağaralarda ya da büyük tüylü

Kuş yuvası gibi tüyler. Her biri bir öncekinden daha ürkütücü.

Bir satıcı, parfümlerinin kokusuyla Scouvrel'in ayak parmaklarını kıvrılabileceğini ilan etti. Saçları gözbebeklerine boncuklarla örülmüştü. Cam olduklarından emindim ama bu onları daha çekici kılıyordu.

Bir diğeri ise Scouvrel'in tek bir gümüş tozu tadararak geceyi mutlu bir yanılsama içinde geçirebileceğini öne sürüyordu. Hastalıklı yüzü ve zayıf bedeni ise tam tersini söylüyordu.

Bir üçüncüsü - dehşet çığlıklarının bir dehşet kantatı gibi cınladığı gölgeli bir kapıdan çıkmayan bir adam, Scouvrel'e istediği herhangi bir bakirenin gözünü çekeceğinden emin olduğu bir aşk iksiri teklif etti.

"Ah, ama zaten ihtiyacım olan tek kişinin tüm dikkatine sahibim," dedi sinsice ve bu da satıcının arkadaşının - güzel vücudunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan kahverengi ve yeşil yamalar giymiş, lezzetli derecede güzel bir Peri kadını - hafifçe iç çekmesine ve o hırlayana kadar alt dudağını ısırmasına neden oldu. Ama yine de yoluna devam etti.

Gerçekten mi? Wicked Scouvrel dudaklarını ısırarak kadınlarla flört etmekten mi hoşlanıyordu? Onun hakkında bundan daha iyisini düşünmüştüm. Benim için bir önemi olduğundan değil.

Birisi metal kovaların üzerinde davul çalıyordu ve Fae'ler dans ediyor, düello yapıyor, hokkabazlık yapıyor, kart oynuyor, flört ediyor, içiyor, alıp satıyordu. Ancak başka bir müzik yoktu ve bu da davranışlarının geri kalanını bir saçmalık gibi hissettiriyordu. Sözlerini unuttuğu bir şarkıyı mırıldanan ya da öldürebileceğini bilmeden kılıç sallayan biri gibi.

"Bütün gece parti yapıyorlar mı?" Scouvrel bir dükkânın arkasına saklanıp söğüt dallarına sinsice tırmanarak omzunun üzerinden sık sık etrafı izlerken fısıldadım.

"Faewald'da gündüzleri uyuruz," diye fısıldadı, fısıltısı bana açıklayamadığım küçük bir heyecan verdi. "Kimse sana canavarların sadece geceleri ortaya çıktığını söylemedi mi?"

"O zaman belki de gündüz seyahat etmeliyiz," diye önerdim.

"O elin iltihaplanmadan tedavi edilmesini istemiyor musun?" diye karşı çıktı. Bununla tartışmak zordu.

"Yaptığınız onca övünmeye bakılırsa, Fae köyleriniz son derece küçük ve basit. Burada hayrete düşeceğimi sanmıştım. Ama aslında hayal kırıklığına . Benim köyüm bunun iki katı," dedim, bu yer karşısında duyduğum dehşeti küstahlıkla gizleyerek. Orada yaşamaktansa yakıp kül etmeyi tercih ederdim. Muhtemelen birileri bunu yapmalı.

Bana kaşlarını çattı ama gözlerinde bir eğlence vardı. "Tanglewood Pazarı, Fae toplumunun tortuları için bir arka su pazarından başka bir şey değil. Eğer etkilenmiş olsaydın, kafesini nehre atardım. Ama beni kışkırtma. Seni orada bir çift serçeye satıp gidebilirim. Bu kadar ister misin?"

Kollarımı asık suratla kavuşturdum.

"Ben serçelerden daha değerliyim!"

Böyle zayıf bir yerden pazarlık yapmaya alışık değildim. İstedigimi almak için ona ne teklif edebilirdim? Çünkü satılmak istemiyordum. Scouvrel ne kadar kötü olsa da, o bilinen bir kötüydü. Öldüren bilinen bir kötü.

bu gece hiç düşünmeden üç kişi oldu - ama evet, biliniyor. Ve barda içki içen bir adama satılmak istemedim.

Bunu düşündükçe kalbim göğsümde sıkıştıyordu. Alnımda terler oluştu.

Scouvrel dalların arasından süzüldü, iki kez geri dönüp dolambaçlı bir yol izledi ve sonunda dallar ve çamurdan oluşan keçeleşmiş bir çatıdan geçerek bir kuş yuvası gibi görünen bir yere girdi - çok büyük, insan boyunda bir kuş. Karmakarışık dalların etrafındaki sicim cam şamandıralar sarkıyor ve içlerinden minik ışıklar süzülüyordu. Yuvanın bir tarafı Dallar yosunlu bir doğru uzanıyor, yanında gürül gürül akan bir dere her yeri serin bir su serpintisiyle kaplıyordu.

Tüylü beyaz tüyler zemini kaplıyor ve muazzam bir sabırla biri tarafından söğüt dallarının duvarlarına kıvrılıyordu. Söğüt ağacına sahne sahne hikâyeler kazınmışlardı.

Böylece insan tüylerin üzerine uzanıp duvarlara ve tavana bakabilir ve oradaki resimlerde bütün bir hikayeyi okuyabilirdi. Garip bir şekilde ölümsüzdü. Sanki biri buraya hapsedilmiş ve zaman geçirmek için bu şeyleri oymuş gibiydi. Ama parmaklık ya da kilit yoktu. Biri kolayca derenin ötesine geçebilirdi. Öyleyse neden bu dalları oymak için zaman ayırmışlardı?

"Burası senin evin mi?" Temkinli bir şekilde sordum. Garip bir şekilde basit görünüyordu. Hatta ev gibi.

Scouvrel güldü. "Pek sayılmaz. Ama herkesin zaman zaman saklanacak bir deliğe ihtiyacı olur. Bugünlük burada kalacağız."

"Peki beni bir çift serçeye satacak mısın?" Ona meydan okudum. "Beni satmayacaksın, Scouvrel."

Konuyu değiştirmeden önce yüz ifadesi kederli olabilecek bir ifadeye büründü. "Benimle pazarlık yap, Küçük Esir. Benimle pazarlık et, ben de elini dikip sarayım ve kafese geri dönmeden önce yıkanmana izin vereyim."

"Belki de özgürlüğümü istiyorumdur," diye itiraz ettim. Yüksekten başla, Allie. Pazarlık yapılır.

"Korkarım bunun için pazarlık yapmayacağım." Gözlerindeki bakış . "Gücümü senden almaktan çok hoşlanıyorum."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedim hayal kırıklığı ağzımı öfkeyle .

Ayıldı, bana delici bir ifadeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Tüylerin üzerine oturdu, botlarını ve paltosunu çıkardı ve

tüylerin içine doğru uzanıyordu. Kaburgalarında uzun bir sıyrık vardı ve tüy dövmeler göğüs kafesinin bir tarafını sararak bıçaklara, iskambil kâğıtlarına ve fare kafatasına benzeyen bir şeye sürtünüyordu.

Kollarını başının arkasında kavuştururken beni rahatça görebilmek için kafesimi çekti. Gözlerim kollarının ve gövdesinin kordonlu kaslarına ve tüy dövmelerinin kollarının etrafını saran şehvetli şekline kayd, ama gerçekten gördüğüm tek şey onun bu dünyada gerçekten olduğu gibi, bükülmüş, acı çekmiş ve ölümsüz anısıydı.

Muhteşem ve korkunçtu. Güzel ve korkunç.

Yutkundum. "O zaman beni satma. Bunun için benimle pazarlık yap. Satılmak istemiyorum."

Sesi bir kaya kadar ağırdı. "Seni en yüksek teklifi verene satmalıyım, Allie. Bu oyunu başka türlü oynayamam. Başka bir şey için pazarlık yapacağız."

Yakıt, Allie. Bırak korkun seni beslesin. "Bana sahip değilsin."

"Öyle değil mi?" Sırtışı alaycıydı ama gözlerinde bir şey planlıyormuş gibi hesapçı bir bakışla beni izliyordu.

"Seninle bir pazarlık yaparsam," dedim dudaklarımı yalayarak, gözleri parladı ve öyle aniden doğruldu ki parmaklıklardan geriye doğru düştüm.

"Evet?"

"Seninle bir pazarlık yaparsam," diye yeniden başladım, başımı dikleştirip kollarımı göğsümde kavuşturarak, "sen ne istersin?"

Bana bakarken dudaklarını büzerek . Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Kız kardeşin kadar güzel değilsin, biliyorsun," dedi ve içimde benim kadar eski bir acı yükseldi.

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye mırıldandım.

"Meydan okuma kabul edildi." Bir an düşünürken gözlerinde heyecanlı bir ışık vardı. "Güzellik bir başarı değildir. Bunu bilmiyor gibisin."

"Bunu size daha birkaç saat önce söylediğime eminim."

"Ah, ama bunu kastetmedin. Ciddiyim. Güzellik karanlıkta bir şeydir - Büyük Yargıç tarafından verilen tesadüfi bir hediye. Öte yandan zalimlik, geliştirebileceğiniz bir şeydir."

"İkisine de sahip olduğunuza göre, sanırım iki kat kutsanmışsınız," dedim kuru bir sesle.

Kahkahası gerçektir. "mi? Bunu söylemeniz ne kadar cömertçe. Sanırım iki kat kutsanmış durumdayım."

Bana sırtını döndü, ayağa kalktı ve söğüt ağaçlarından birini çekti. dallar yuvayı bir kaldıraç gibi çınlatıyordu. Şaşkınlıkla dallar ayrıldı ve bir dolap ortaya çıktı. Elini içeri soktu ve neredeyse hiç düşünmeden yeni botlarını, dar pantolonunu ve yüksek yakalı siyah ipek gömleğini çıkardı. Ceketlerin üzerinde durakladı ve canlı bir şişe yeşilinden bir ceket seçti. Kesilmemiş kadifeydi ve üzerine birisi hayali siyah bir kumaş işlemişti. gümüş uçlu tüyler.

"İşte bir Fae gibi savaşmak için bir sonraki dersin. Mükemmel bir imaj yarat." "Biraz daha erkeksi görünmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Kaşlarımı çattım.

"Çok fazla dantel görüyorum."

Gözleri kısıldı. "Erkeksi mi? Sanırım düşmanlarımın kanından başka bir şeyle çıplak olarak da gelebilirdim ama ben yakalı bir şeyi tercih ederim."

Onları kenara fırlattı ve soyunmaya başladı.

Nefes nefese kaldım ve arkamı döndüm, ta ki dereden bir şırıltı duyana kadar. Ona gergin bir bakış attığımda yine güldü. Su onu beline kadar örtmüştü ama yine de tamamen uygunsuz görünüyordu. Ayak parmaklarından çenesine kadar bir düzine kat giysi giyse yine de uygunsuz görünürdü. Onda ahlaksızlığı bir onur nişanı gibi taşıyan bir şeyler vardı.

"Artık benim dünyamda yaşıyorsun, Küçük Esir," dedi. "Bunun farkına varana kadar, küçük bir kafesteki tutsaktan başka bir şey olmayacaksın."

Kabul edilemez.

"Seninle pazarlık yapacağım," dedim çenemi havaya kaldırarak. "Bana ne istediğini söyle."

Altıncı Bölüm

H Gözleri heyecanla parlıyordu ve kafesimi kapmak için sudan dışarı uzandı ve dizlerinin üzerine koydu. Ne de olsa pantolon giyiyordu, beni rahatlatı.

Yosunlu bir kayaya yaslandı ve gülümsemesi derinleşirken suyun etrafında izin verdi. Fokurdayan dereye baktım. Su, kafesin bir nefes altında dönüyordu. Tek bir kaymasıyla kafes suya düşecek ve ben burada dalgaların altında ölecektim. Biraz daha derine baktım ve nefes nefese kaldım. Kabarcıkların hemen altında dönen saçlar mıydı? Neredeyse derenin derinliklerinde bir kadının yüzünü seçebileceğimi düşündüm ama o kadar derin olamazdı.

"Kaderini suda mı görüyorsun?" Scouvrel alay etti. "Gözleri açık olanların, dikkatli bakarlarsa burada boğulan kızları görebildiklerini söylerler."

"Hangi kızlar?" Gözlerim başka bir kadının dış hatlarını bulduğunda bile ses tonumu hafif tutarak sordum, saçları Scouvrel'in etrafında dönüp dolaşıyordu.

"Bu derenin dryadları intikamcıdır," dedi omuz silkerek. Konuşurken gözleri benden hiç ayrılmadı, sanki ben onun anlattıklarından daha etkileyiciymişim gibi. "Buraya gelen güzel kadınları kıskançlıklarından boğarlar."

"O zaman yeterince güvende olmalıyım," dedim hissettiğimden daha pervasızca. "Şimdiye kadar kimse bana güzel demedi."

Güldü.

"Pazarlık edelim Vale," dedim kararlılığımı koruyarak. Henüz özgür olamasam da en azından satılmak istemiyordum. Belki o bunun için pazarlık yapmazdı ama belki ben buna yakın bir pazarlık yapabilirdim.

"Ne istiyorsun, Küçük Esir? Seni zaten müttefikim yaptım ve girdiğin dünya hakkında sana büyük bilgeliğimi sundum. Daha ne istiyorsun?" Scouvrel arkasına yaslanıp suyun üzerinde yıkandığını söyledi.

Sonra oturup bir köpek gibi salladı. Yüzüme bir damla su çarptı ve kolumla suyu silerken kaşlarımı çattım.

"Önce ne talep ettiğinizi bilmek istiyorum," diye karşı çıktım. "Ne için olduğunu bilmeden seninle pazarlık yapacak kadar aptal değilim."

"Oh, bu kadar güvensiz olma, Küçük Esir. Sana iyi bir dost oldum. Seni Faewald'a getirdim, değil mi? Ve sen bunu çok istedin. Ve dünyamızı büyüsüz görmeni engellemeye çalıştım. Bu bir nezaketti. Şüphelerinle bana acı veriyorsun."

"Peki beni daha az şüphelendirecek ne yaptın?" Ben talep ettim.

Güldü. "Durum tersine döndüğünde ne yaptın? Küçük, vahşi bir kâbusun olması gereken her şeydin, o yüzden şimdi dostluktan ve sadakatten bahsetme. Bana bir teklifte bulun ve kabul edip etmeyeceğimi görelim."

"Sana bir teklifim var," diye başladım ve nefesini tutarken dudakları aralandı. Elimde onun isteyebileceği ne vardı? "Sana bir oyun teklif ediyorum."

"Bir oyun mu?" Memnun olmuş görünüyordu.

Tamam, güzel. Ama ona hangi oyunu önerebilirim?

"Evet," dedim, bir fikir bulmaya çalışarak. "Beni bir saatliğine bu kafesten çıkaracaksın, yıkanmama ve temiz, kuru giysiler giymeme izin vereceksin, bir şeyler yiyeceksin, elimi iyileştireceksin ve karşılığında O bir saat boyunca kaçarsan sana bir oyun veririm."

Gülümsemesi son derece keyifliydi.

"Oh ho, ama pazarlığında delikler var, Küçük Esir. Tekrar deneyelim. Sen," dedi sertçe, "yıkanmak ve bandajlanmak için yeterince uzun bir süre bu kafesten dışarı çıkmama izin verilecek - ama sonra denemeden geri döneceksin kaçmayacak, seni serbest bırakmam için bana yalvarmayacak ya da başka herhangi bir şekilde kafese geri dönene kadar seni serbest bırakmam için beni manipüle etmeye çalışmayacaksın. Beni öldürmeye çalışmayacak ya da bana herhangi bir şekilde zarar vermeyeceksin. Sana yemek ve banyo yapma şansı sunacağım ama sana verdiğim kıyafetleri giyeceksin ve eski kıyafetlerini bırakacaksın."

kafesteki kıyafetler."

"Ben öyle düşünmüyorum!" İtiraz ettim.

"Yerdeki iğrenç paçavrayı için kullanabilirsin. Zaten çıkması ," dedi burnunu kırıştırarak. "Ayrıca, daha işim bitmedi. I elini iyileştirmeyecek. O yarayı taşıyacaksın. Ancak yaranı bağlayacağım. Karşılığında bana bir öpücük ve bir oyun vereceksin."

"Öpücük yok," dedim. Bu zaten yeterince kötüydü.

Sırıttı. "Öpücüklerim o kadar değerli mi ki bir tanesini bile almaktan çekiniyorsun? Güzel. Öpüşmek yok. Anlaştık mı?"

"Bana hangi oyunu teklif ettiğimi bile sormadınız," diye itiraz ettim.

"Yaratıcı olacağınızı umuyorum," dedi yüzünü zevkle doldurarak. "Anlaştık mı?"

"Evet," dedim, Şimdi bu kadar uyumlu davranması beni endişelendiriyordu. Onu etkilemek için bu oyunu çok akıllıca oynamam gerekiyordu. Ama ihtiyaçlarım ile ilgilenirken bunu düşünmek için biraz zamanım oldu. Ya da... Şey, sadece

Bu pazarlıkların onun için bağlayıcı benim için de bağlayıcı olduğu anlamına gelmiyordu, değil mi? "Pazarlı ı kabul ediyorum."

"Ben de pazarlı ı kabul ediyorum," dedi Scouvrel. "Şimdi Şu kirli giysileri çıkar."

Ona kaşlarını çatarak baktım, yerdeki kirli bezi alıp etrafıma yerleştirdim, böylece sırt çantamı, yayımı ve sada ımı  ıkarabildim ve kirli kıyafetlerimi bir zamanlar

mendiller ve Şimdi bir çarŐaftan daha büyüktü.

Daha başlamadan kızarmıştı ve onun kıs kıs gülmesi de hiç yardımcı olmuyordu.

Tüm dünyevi eşyalarımı çıkarır çıkarmaz "Hadi yapalım Şunu," dedim. Yine de elimdeki bı a ı bezin altına saklamıŐtım. Bunu anlayabilir miydi?

Kafesin kapısını açtı.

Yedinci Bölüm

W On bir yaşındayken Olen ile ormanda yürüyüşe çıktık. Olen ile yürümeyi severdim. Hiçbir zaman özel bir şey istemezdi. Şirketiniz.

Nehrin yakınındaki kayalıklara doğru ilerlerken bir ses duyduk. Uzaktan çılginca sesler geliyordu. Olen bana baktı ve ikimizin de tek kelime etmesine gerek kalmadı. İkimiz de ne olursa olsun yardım edeceğimizi biliyorduk.

Yaratık böyle çağırıyordu.

Kartalları uzaktan ama hiç bu kadar yakından görmemiştim. Pençeleri en küçük parmağım kadar uzundu.

Ceketimi çıkarırken Olen, "Sakin ol," demişti. "Şimdi sakın ol."

Kartal bir kaya yarığına sıkışmıştı. Bir kanadı kırılmıştı. Kartal ayaklarıyla ve diğer kanadıyla çırpınırken işe yaramaz bir şekilde yan tarafında asılı duruyordu ama kanadı yarığa sıkışmıştı ve tek uçabileceğinden bile emin değildim. , ruhunu çalmak için bekleyen iki hortlak geziniyordu.

"Sence nasıl hale geldi?" diye sordum ama Olen sadece başını . Hiçbir zaman tatmin edici bir cevap alamadık. Bazı şeyler kendiliğinden olur.

Uzun bir sopa kaptım ve hortlaklara doğru sıçrayarak hayalet bedenlerini parçalamasına izin verdim. Bana hırladılar ama iki darbe daha vurunca kaçışmaya .

"Bunu nasıl yaptığını hâlâ anlamıyorum," dedi Olen ürpererek. "Bana baktıkları anda olduğum yerde donup kalıyorum!"

Homurdandım, elimdeki sopayı kenara fırlattım ve ceketimi kavradım. Bizimle kavgaya etmesin diye ceket kartalın kafasına geçirdim ve Olen onu kayalıklardan çıkardı. Pençeleri ve gagası ceketime sarılıyken Olen onu eve kadar taşıdı.

O öğleden sonra birlikte kanadını düzelttik, işimiz bittikten sonra ikimiz de kötü kesiklere bakıyorduk. Kartal bizim iyileştirici müdahalelerimize güvenmemişti.

Olen onu keçi kulübesine koyarken ben de onu beslemek için dışarı çıkıp bir sincap yakaladım. Kartal sincaba dokunmadı. Ama kulübeye alıştı ve ateli çıkıp Olen onu serbest bıraktığında, keçi kulübesinin yanındaki bir ağaca yuva yaptı ve her bahar eşiyle birlikte oraya tünedi.

Olen'i ya da beni gördüğünde selamlamak için kanadını sallardı.

Bazı iyilikler iki canlı arasında kolayca kesilemeyen düğüm atar.

Sekizinci Bölüm

I Kafesten kayıp tam boyuma ulaştığımda alışılmadık derecede gergindim. ve bu beni öfkелendirdi. Neden gergin olmalıydım ki? Endişeli olan o .

Doğruca belime kadar gelen suya girdim ve suda boğulan kızları ya da saçlarının ayaklarıma dolandığını neredeyse hissedebildiğimi düşünmemeye çalıştım. Etrafımda zambak yastıkları beyaz çiçekler açmıştı. Belki de günün bu saatinde hep böyle yapıyorlardı. Bunu düşünmemeye çalıştım. Dikkatini dağıtma, Allie. Bu senin kaçma şansın.

Derenin diğer tarafında, birbirine dolanmış söğütler bekliyordu. Tek yapmam gereken Scouvrel'i bıçaklamak, kafesten eşyalarımı almak ve kaçmaktı.

Hançerimle ona doğru hamle yaptığım anda kafesi bankın üzerine bıraktı.

Vücudundan bir santim uzakta durdu, kendi kolum isteğim dışında kilitlendi. Kaslarım hareket etmiyordu.

Ona dehşetle baktım. Ne yapacaktı ki?

Yüzüme bir kez baktı ve kahkahalarla iki büklüm oldu. Boştaki elimle donmuş elimdeki bıçağı kaptım ve tekrar denedim ama şimdi diğer elim de donmuştu. Scouvrel konuşmaya çalıştı ama sözleri yutuldu. Bir elini kaldırdı - sanki hareket gibi! - Bir yandan da gülmeyi kesmeye çalışıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Öfkem ağzımda acı bir tat bırakarak talep ettim. Bana ne yapmıştı?

"Seni küçük kâbus," dedi kahkahası nihayet , gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Seni lezzetli küçük kâbus! Senin dünyanda sözünün bir bakır kuruş değeri olmayabilir, ama benimkinin beni bağladığı gibi seni de burada bağlar."

Ama üzgün görünmüyordu. Bıçağı neredeyse şefkatle aldı ve bıçağı bırakır kollarım yanıma düştü. I

derenin ötesindeki söğütlere özlem dolu bir bakış fırlattı. Bu gece kaçış . Gözlerimin yaşardığını hissettim ama ağlamayacaktım. Onları zorla içimdeki ateşe attım. Daha fazla yakıt.

"yoksa," dedim buz gibi bir sesle, "yılanmam gerekiyor."

Elim beni öldürüyordu. Kendimi temizlemem gerektiğinden daha fazla bakıma ihtiyacı vardı, ama her seferinde bir şey.

"Hiç yaptın mı," diye onayladı. "Tek boynuzlu at ve çürümüş et kokuyorsun."
Kaşlarımı çattım ve iğrenç çamur ve yosun kaplı çarşafı birlikte suya daldım.

Scouvrel, "Benim alçakgönüllü olma," diye alay etti.

Aynı boydayken üzerimde yarattığı etkiyi unutmuştum. Göz kamaştırıcılığının onu ne kadar iyi gösterdiğini unutmuştum - beynimin "Onun gerçeğini gördün, seni aptal ve neredeyse şeytani!" diye bağırmasına rağmen kalbimin nasıl .

Kalbim umursamadı. Görünüşe göre ciğerlerimin de umurunda değildi. Gözlerim her parıldayan ıslak kası yakalarken normal nefes almak için mücadele ediyordum ki, kendini dereden çıkardı ve ilerideki yuvaya doğru yürüdü.

"Sana giymen için ilginç bir şey , olur mu?" dedi. "Düzgün olsa iyi olur."

Olmazsa, başka bir tür şiddet denerdik. Bu pazarlığı aşmanın yolları olmalıydı.

Yeşil ipekten bir tutam kapıdan uçtu ve tam saçlarımı çözmeyi bitirdiğim sırada yosunlu kıyıya indi.

"Bunu mu giymem gerekiyor?" diye sordum.

Sadece kahkahalar vardı. Boğazımdan sinirli bir ses çıkardım ve gözlerimi kapalı tutmaya ve ölü kızları düşünmemeye çalışarak suyun altına daldım. Ayağımın altında bir şey ezildi. Ayağıma başka bir şey dolandı. Kirli bezi bıraktım ve dizlerimi olabildiğince yukarı kaldırarak dere kenarına koştum, umutsuzca çığlık atmamaya ve suya tekrar dokunmamaya çalıştım.

Bana dokunuyorlardı. Ölü kızlar bana dokunuyordu! İpek parçasının hafif bir bornoz olduğu ortaya çıktı. Üzerime çektim.

Scouvrel kuru bir pantolon giymiş ve ıslak saçlarını tek eliyle kurularak yuvadan çıkıyordu. Tıraş olmuştu. Bunu nasıl bu kadar çabuk yapabilmmişti? Bana bakarken dudaklarını ısırırdı.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Ölümlü gibi görünüyorsun."

"Senin aksine, ben her zaman ölümlü gibi görünüyorum."

"Evet, ne kadar da sihirli bir yetenek, değil mi?" dedi. Ayaklarıma . Bu da beni rahatlatmış olmalıydı, çünkü o hınzır zevkleriyle bakışlarının başka bir yerde olmasını beklerdim. Durduğum yerin etrafında açan çan çiçeği kümelerine baktım. Eğer onlar Daha önce orada mıydın?

"Elinle ilgilenelim," dedi ve yosunların yeşil bir bez serip yanına oturdu. Uzun ve şişe yeşiliydi ve bandaja hiç benzemiyordu. Ayrıca küçük bir pirinç iğne ve iplik de vardı. "Önce dikişler."

Elimi dikmesini istemiyordum ama iğnenin batacağını düşünmek bile midemi bulandırıyor. Bunu kendim yapamayacaktım.

"Keşke iyileştirmeyi kabul etseydin," dedim özlemle, yanına oturdum ve uzaklara bakarken ona elimi uzattım. Yaranın üzerine bir şey dökerken yüzüm buruştu. bir matara olduğunu fark etmemiştim. Ama mantıklı gelmişti. Alkol yaraları temizlemek için iyiydi.

"Ah, ama o zaman bunu yapamazdım," dedi yumuşak bir sesle, sanki gerçekten eğleniyormuş gibi.

İğnenin derimi ısırdığını hissettim.

"İğne işinden bu kadar çok mu hoşlanıyorsun?" "Şışt, dikkatimi dağıtıyorsun."

O çalışırken, temizlerken ve dikerken dudağımı ısırdım. Dakikalar acı verici bir sessizlik içinde uzayıp gidiyordu. Aramızdaki his, yıldırım çarpmasından önceki hava gibiydi. Neredeyse dilimde asidinin tadını alabiliyordum.

"Ben bandajı hazırlarken elini biraz tut," fısıldadı ve tüylerim diken diken oldu.

Yaralı elimi diğer avucumun içine aldım. Dikiş atmakta şaşırtıcı derecede iyiydi. Yaptığı iş temiz ve düzenli görünüyordu, ancak altındaki derim sıcaktan yanıyordu.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Ben sordum.

"Asla." Yeşil bandajı elimin etrafına sarmaya başlarken gözleri parlıyordu ve gülümsemesi muzipti. "Ama her şeyin bir ilki vardır. her şey."

Gözlerindeki yaramazlık ışıltısına o kadar kapılmıştım ki, aşağı bakana kadar ne yaptığını fark etmedim bile.

"Bandajlama konusunda çok kötüsün," dedim. "İki elimizi de o beze doladın. Bu şekilde mi sarmak *istiyorsun*?"

"İstiyorum," dedi, sesi o kadar içten geliyordu ki güldüm. Gözlerinde bir meydan okumayla konuşmadan önce anın tadını çıkarıyor gibi durakladı. "Daha iyi bir yol bildiğini mi düşünüyorsun?"

Sözlerini ona alaycı bir şekilde tekrarladım. ". "

İfadesinde zaferle birlikte zorlukla gizlenen bir zevk de parladı. Bir an sonra yumuşadı ve nefesim kesildi. Scouvrel asla yumuşak olmazdı.

Buna olacak ne söylemiştim? Başımı sallayarak sağlam elimi kurtardım ve yarayı kendim sarmayı bitirdim.

"Şimdi," dedim işim bittiğinde. "Kıyafetler olması gerekiyordu." "Yatağa uzandım," dedi beceriksizce öksürerek. "Ve sonra sen kafese geri dönün ve bu oyunu açıklayın."

Meğer giysiler dar bir çift yeşil tozluk, kırmızı meyveler ve gümüş yapraklarla süslü bir çift altın sandalet, tamamen minik beyaz tüylerden yapılmış kolsuz hafif bir tunik ve her tarafı kahverengi yanardöner gözlerle dikilmiş kısa altın bir ceketmiş. Kendimi çok içinde garip. Islak bir kartal gibi. Umarım gerçek giysilerim kimse görmeden yıkanıp kurutulabilirdi.

"Bunlar kimin kıyafetleri?" Ben sordum.

"Benim," dedi Scouvrel. Bu bir yalan olmalıydı. Bana bir eldiven gibi uyuyorlardı. "Kafesin için tekrar hazır mısın?" Scouvrel sordu, ben onu tutarken

Giyindiğim dolaptan dışarı çıktı. Yüzü kızarmıştı ve biraz nefes nefese kalmıştı; diğer eliyle bana küçük bir kâse fındık uzatırken kaşlarımı çattım ve şaşırdım. Omuz silktili. "Elimdeki tüm yiyecekler bunlardı."

"Oyunu kaybetmeye hazır mısın?" Ben de cevap verdim. Ama hiç fındık almadım. Kitapta sadece tuzlu yiyecekler yemem gerektiği yazıyordu. Zaten olduğumdan daha fazla kapana kısılmak istemediğim kesindi.

Sonsuza kadar değil, Allie. Sadece şimdilik.

Temizsiniz, sargılısınız ve sözünüzden dönemeyeceğinizi öğrendiniz.

Bu da bir şeydir, değil mi? Küçük zaferlere değer verin.

"Kaybetmeyeceğim," dedi Scouvrel, kafesin kapısını kilitledi ve dolabın içinde kayboldu. "Ama yarın oynamak zorundayız. İkimizin de uykuya ihtiyacı var."

Dolaptan dışarı adımını attı ve nefes alma sırası bana geldi. Bıçaklarla dolu bir palaska takarken ve kulaklarından birine bir çift altın kelepçe takarken tam bir Peri düzenbazı gibi görünüyordu. Benimle birlikte ormana kaçmayı planlayan bir Fae düzenbazı.

"Benim yüzümden kurallarınızı çiğnemeyin," dedim alaycı bir tavırla.

Yine dolabı karıştırdı ve bir sürahi, bir çift yüksük ve bir kâse çıkardı. Hepsini deredeki suyla doldurdu, ibrikten içti ve sonra kaseyi kafesimin yanına koydu.

"Buyurun. Bir şeyler iç, elbiselerini yıka, neye ihtiyacın varsa."

Daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Sırt çantamı çözdüm, çadırımı çıkardım ve o daha çadırı kurmadan kafesin parmaklıkları arasına kuruyordum.

suyunu içmeyi bitirmişti. Bir yüksükten su içtim, su tulumumu doldurdum ve kafesi göğsüne yaklaştırıp vücudunu kafesin etrafına sarıp yatana kadar kıyafetlerimi fırçalayıp kafesin parmaklıklarından sarkıttım.

"Bu çok yakın," diye mırıldandım. Demir parmaklıkların hemen dışında, kafesin etrafında kıvrılmış göğsüne ya da bacaklarına bakmak çok garipti.

"Çalınmanı istemiyorum," dedi ama sesi zayıftı ve neredeyse "Değerli" kelimesine benzeyen bir şey mırıldandığında çoktan uyumuş olabileceğini düşündüm.

Ama bu çok saçmaydı. Yüzünün yavaşça yumuşamasını ve nefes alışının derinleşmesini bekledim. Ama çadırıma girmedim. Oh, hayır. Çünkü elimde altın anahtar vardı. Sırt çantama koyduğumu unuttuğum anahtar.

Dokuzuncu Bölüm

M Belki de bunu yaptığım için kendimi suçlu hissetmeliydim. Ne de olsa Scouvrel'in müttefiki olacağıma söz vermiştim. Ve bandajlama konusunda çok nazikti.

Belli bir şekilde giyinmemi talep eden tüm o saçmalıklara rağmen. Ama ben asla kafese kapatılmamalıyım.

Ve bu sihirli bir . Etrafında hala tek at kılı vardı.

Kıyafetlerimi ve çadırı bırakmak zorundayım. Onları almaya çalışırsam uyanabilirdi ama çantayı diğer her şeyle birlikte getirebilirdim.

Dikkatle onu sırtıma bağladım ve kendimi kafesin mandalına doğru ittim. Kaldırmaya çalışmak faydasızdı. Artık etrafına sarılmış bir tel yoktu. Anahtar deliği de yoktu. Ama sihirli bir anahtarım vardı. Mutlaka bir işe yarayacaktır. Anahtarı dikkatlice kaldırıp mandala dokundum. Açıldı ve rahat bir nefes aldım, anahtarı tekrar çantama koydum ve dikkatlice gecenin karanlığına karıştım.

Kafesten çıktığım anda tam boy olmuşum.

Scouvrel'e bir bakış attım. Elinden daha büyük olduğum için şimdi çok küçük görünüyordu. Ve ipeksi tenine uzanan koyu kirpikleriyle o kadar savunmasızdı ki. Sempatimi geri çektim. Ne zamandan beri Scouvrel'in bana ihtiyacı vardı? Kanatlı haliyle gayet iyi ilgilenebilirdi.

Omzumun üzerinden ikinci kez bakmadan dere kıyısına doğru yürüdüm ve yosunlu taşlar boyunca süründüm. Ormandan çıkan dereyi takip etmem gerekiyordu. Başka bir çıkış yolu bilmiyordum ama dereler her zaman daha büyük su kütlelerine akardı. Buraya gelirken gördüğüm denize kadar takip edebilirdim.

Neredeyse gözbağım kayıyordu. , Allie. Orada ne olduğunu biliyorsun. Ona bakmak işini kolaylaştırmaz.

Omzumun üzerinden baktım. Kıyı boyunca ayak bastığım her yerde bir çan çiçeği açmıştı. Harika. Bu çılgın dünyada bir çiçek izi bırakıyordum. Scouvrel'in güneşi doğdurup batırıyormuş gibi davranmasına şaşmamalı. Ne zaman Yürüdüğünüz her yerde çiçekler açardı, bu da birinin kafasına gidebilirdi.

İç çekerek derenin sığ kısmına adım attım. Artık çiçek izi yoktu. Ama bu, dönen saçların arasından yürümem gerektiği anlamına geliyordu. Kalbim boğazımda, suyun içinden sürünerek geçtim.

VahŖi doğada tırmanmaya yabancı değildim. İŖte bu yüzden endiŖeliydim. Yakında Ŗafak . Scourel gündüz uyuduklarını sylemiŖti ama ya uykusunda dönüp gittiğimi fark ettiyse? Gün ıŖıęında fark etmek kolay olmalı. Scourel boŖ kafesi görmeden ne kadar uzaklaŖabilirdim? Yeterince hızlı olur muydu?

Yeterince hızlı olabilir miydim?

Saklanabiliyor musun?

Bir Ŗey odun dumanı gibi kokuyordu.

Yakınlarda bir yerlerde insanlar vardı. Yakalanmamak için yavaŖlamam ve mümkün olduğunca az gürültü yapmam gerekiyordu. Hava ısınıyor muydu?

Alnımı kuruladım. Yaz kadar sıcaktı.

Uzakta bir Ŗey çatırdadı ve donakaldım. Duman gittikçe yoęunlaŖıyordu.

Soluk turuncu bir ıŖık ufku renklendiriyordu. Ŗafaęın altın rengi değil, koyu turuncu, tehditkâr bir parıltı.

Orada bir kamp ateŖinden daha büyük bir Ŗey yanıyordu.

Dondum kaldım, ne tarafa kaacağımı bilemedim. Derede kalmalıydim. Yanmayacağını bildiğim tek Ŗey oydu, yine de yangın bu kadar ilerlediyse en derin kısmına saklanmam gerekebilirdi.

Tanglewood çok eski görünüyordu. Böyle bir yangın normal , değil mi?

Parıltı daha parlak görünüyordu. O yöne gitmeye devam edersem, ateŖi bulacağımdan emindim. Ama arkamı dönersem, Scourel beni bekliyor olacaktı. Onun iyi niyetine gvenmektense, umutsuz koŖullarda hayatta kalma becerime güvenmeyi tercih ederdim.

DiŖlerimi sıkarak devam ettim. Kimsenin esiri değildim.

Alnımdan ve sırtımdan terler akıyordu. Ŗafak sökerken turuncu ıŖık daha da parlaklaŖıyordu ve gökyüzü de yle.

Belki de geri dönmeliyim. Belki de dere yeterli koruma sağlamayabilirdi.

Bir orman yangınından sonra cayır cayır yanan hayvanlar grmŖtm.

Yavrularının alevlerden korunmak için altlarına sokulduklarını grmŖtm. Bir dere bu kadar koruma saçlar mıydı?

Birdenbire gerçek alevleri gördüğümde endiŖeyle dudağımı ısıırıyordum. İnanılmaz bir hızla Tanglewood'un içinden bana doğru kkryorlar, söğütleri ve kuru otları yalayarak her Ŗeyi tüketen bir ölüm öpücüğü veriyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve kendimi suya attım.

Gözlerimi açtım. BoŖ, görmeyen gözler benimkilerle buluŖtu ve burnum l kızlardan birinin burnuyla karŖılaŖınca suyun altında çığlık attım. O sadece

Scouvrel'in söylediği kadar güzel. Ve bir o kadar da ölü. Saçları etrafımda dönüyordu. Panikledim, suyun içinde çırpındım.

Ve kafesin zeminine vurdum, ciğerlerimdeki son hava da dışarı çıktı.

"Ooof."

"O güzelim kıyafetlere ne yaptın?" Scouvrel dedi ki. "Sana çok yakışıyorlardı. Önceden."

Ama duman ve su yığınınına dönmüş olmam umurumda değildi. Ayağa fırlayarak küfrettim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yine küçülmüştüm. Yine kafese kapatılmıştım.

Hayal kırıklığı içinde çığlık attım. En azından anahtar hala bende idi, değil mi?

Hayır. Elim boştu. Nefesim kesildi, her tarafımı yoklarken, ararken, ararken nefesim şimdi panikle küçük püskürmeler halinde geliyordu...

"Bunu mu arıyorsun?" Scouvrel bana elindeki tam boy altın anahtarı göstererek sordu. Cebine sokuşturdu. "En azından artık biliyorsun. Kaçamazsın. Pek sayılmaz. Ve şimdi bir kuralı daha çiğnemem gerekiyor."

"Ne kuralı?" Sular ayaklarımın dibinde birikirken titreyerek , Scouvrel'in bana verdiği muhteşem kıyafetler sırlı sıklam ve yırtık pırtıktı.

Ciddi görünüyordu - nadiren olduğu bir şey - ve benimle konuşurken bile, ateşe bakmaktan korkuyormuş gibi gözlerini eliyle gölgeledi.

"Gündüz seyahat ediyoruz. Diri diri yakılmak pek hoşuma gitmiyor. Kız kardeşin dramatik şeylerden çok hoşlanıyor," dedi ve kafesimi kapıp şafağa atladı.

Onuncu Bölüm

"S Tanglewood Market'e geri dönmemiz gerekmez mi?" diye sordum. Orayı hiç sevmemiştim ama yine de kızgın bir ormandan daha iyi olurdu.

"Sence ne yaşıyor? Akşama kadar kül ve pişmanlıktan başka bir şey olmayacak."

Scouvrel havaya sıçrarken çantamı ve sadağımı parmaklıklara bağladım. Geçen sefer suikastçılardan kaçarken neredeyse hiç işe yaramamıştım ama bu sefer işe yaramaz olmayacaktım. Ben Avcıydım. Ne kadar kafeste olursam olayım bir kurban değildim.

gereken şey buydu. Gezgini bir tutsak değildim. Kaderim ellerimden alınmamıştı. Bunu hatırlamak zorundaydım. Bir kurban olduğuma inanmaya başlamama izin veremezdim.

Babamı kurtarmak ve kız kardeşimle aramı düzeltmek için buradaydım - bu onu saçlarından tutup eve sürüklemek ve bu aptallığı yüzünden onu dövmek anlamına mı geliyordu yoksa başka bir şey mi?

Bu da benim bir casus olduğum anlamına geliyordu. Bu kafesteyken toplayabileceğim her bilgiyi toplamak benim görevimdi. Buradan her mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Tek yapmam gereken iyi bir avcı gibi izlemek ve beklemektir. Her hareketini tahmin edene kadar avımı öğrenmeliydim. Sonra tekrar avlanabilirdim.

Sırılsıklam olmuş saçma peri kıyafetleri giyiyor ve bir kafese tıklmış olsam bile amacımı unutmayı göze alamazdım. Sırt çantasını yerine yerleştirdikten sonra gerçek kıyafetlerimi topladım, üzerlerindeki çamurun en kötüsü çıkana kadar parmaklıklara vurdum ve kurumaları için kafesin diğer tarafına astım. Scouvrel'in derede su sıçratmasından dolayı sıırılsıklam olmuşlardı - bu da "yıkılmış" olmaya en yakın şeydi.

Güzel. Anlaştık.

O sırada barlara dönmüş, ne yaptığımızı izliyordum, Duman, kızıl saçlarımı yeniden örerken göz bağımı burnuma ve ağzıma dolamama neden olacak kadar yoğundu.

"Ölü kızlarla yüzerken eğlendin mi?" Scouvrel sordu. "ki boğulacak kadar güzel değilsin."

"Evet, şanslıyım."

Uçuyorduk. Yolculuğun bu kadar yumuşak geçmesinin nedeni buydu. Farkına vardığımda nefesim ciğerlerime kaçtı. Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım. Bu da düşmek için hiç bu kadar uzağa gitmediğim anlamına geliyordu.

Gökyüzünde çok yüksekte değildik ama ağaçların arasında turuncu alevlerden uzak durarak hızla ilerledik. Etkilenmemeye çalıştım. Demek Scouvrel o duman kanatlarıyla uçabiliyordu. Ne olmuş yani? Bu onu harika yapmıyordu. Onu bir kuş yapıyordu - bir . Ve kuşlar oklarla yere indirilebilirdi.

"Beni nasıl geri getirdin?" diye sordum.

"Seni küçük biri olarak düşünmüştüm."

Bunun iki şekilde de işe yarayabileceğini bilmiyordum. Kaşlarımı çattım. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda, bunu onun üzerinde denemeliydim. Eğer bir daha dışarı çıkarsam. Titredim.

Özgür kaldığımda onu kafese hapsetmeyi neden düşünmemiştim? Tek düşündüğüm kendi özgürlüğümdü, ama dikkatimi vermiş olsaydım, onu kafese hapsedebileceğimi ve kendimi tekrar yakalanmaktan kurtarabileceğimi fark ederdim. Tabii bu şu anda yanarak ölmem anlamına gelirdi.

"Bu yangını kız kardeşimin çıkardığını düşündüren nedir?" Ona sordum.

Uzaktan çığlıklar geliyordu ve ben yangında kimin öldüğünü düşünmemeye çalışıyordum. Bu yangın benim yapabileceğim bir şey değildi. Ve bunlar benim insanlarım değildi. Etrafta dolaşıp ne olduğunu umursarsam

Fae'ler birbirlerine bunu yapsaydı ben sadece bir ıstırap yumağı olurum ve bu hiçbir işe yaramazdı. Ama dumanı yırtan her çığlıkta kalbim göğsümde acıyla çarptı ve kendi bedenimmiş gibi hissedene kadar birikteler. şefkatle yanıyor.

"Oyunlarını şiddetli ve hızlı seviyor. Bizi dışarı çıkarıyor," dedi Scouvrel. Beni elleri rahat bir şekilde yanına götürdü, böylece çok iyi görebiliyordum. Kafeste sırtüstü yatıp kaldırmadığım sürece ondan çok az şey görebiliyordum. "Aklıma gelmişken, Küçük Avcı, bana bir oyun borçlusun."

Ona bir oyun borçluydum. Ama düşmanlarımız hakkında ondan en fazla bilgiyi almak için nasıl bir oyun hazırlayabilirdim? Bana yalan söylemezdi ama çoğu zaman gerçeği dans ettirirdi. Belki olaylar hakkında gerçekten ne hissettiğini bilirim, gerçekten ne istediğini öğrenebilirdim. Ve sonra bunu özgür kalmak için kullanabilirdim. Ayrıca, diğer Fae'lerle tanıştığımızda kimin kim olduğunu anlamamıza yardımcı olurdu.

"Doğruluk ve Yalan gibi bir oyun ama biraz daha farklı," dedim, ilerledikçe uyduruyordum. Duman ve kül rüzgârından kurtulmak için manevra yaparken kafes ısınmaya başlamıştı. Kafesten gelen sıcaklığın beni rahatsız etmesini engellemek için çantamın üzerine oturdum. Rüzgâr arkamızdaydı, bizi daha önce sürüklüyordu.

ve Scouvrel onu orada tuttu, arkamızdaki yangına bir an bile bakmayı reddetti. "Bir durum ortaya çıktığında, birden beşe kadar bir ölçekte nasıl hissettiğinizi söylersiniz. Beş en yüksek olanıdır. Yani alevlere dönüp sana 'Yanmaktan korkuyor musun' diye sorsam ne dersin?"

"Bir," dedi gülümseyerek. "Alevler bize dokunmayacak, Küçük Kabus. Ama kimin kazanacağını nasıl belirleyeceğiz?"

"Kazanırsan öğrenirsin," dedim çünkü hiçbir fikrim yoktu ve söylenecek en nazlı şey gibi görünüyordu.

"Kazandığım *zaman*," dedi.

Dumanı geride bırakıyorduk ama arkama baktığımda görebildiğim tek şey alev alev yanan bir cehennemdi. İçinde bulunduğumuz yuva artık yok olacaktı. Pazar da . Belki dere bile. Nefret ettiğim bir toprağı çok fazla umursamak zordu ama Scouvrel'in de umurunda değil gibiydi.

"Yangın için pişmanlık mı?" Ona sordum.

"İki," dedi. "O oymalardan bazılarını tamamlamak yıllar aldı." Onları o mu yapmıştı? Etkilenmeyi reddettim.

Güneş sabah derinleşti, duman örtüsü içinde tozlu kırmızı bir leke. Bana kanı düşündürdü.

"Kız kardeşine kızgın mısın?" tonu hafifti ama havalandığımızdan beri ilk kez bana doğru baktı ve ben de başımı yüz ifadesini görmeye çalıştım. Cevap ilgisini çekmişti. "Beş."

Bu kadarla yetindim. Ateşi geride bıraktığımız için aşağıdaki düzlüklerin üzerinde uçuyor olmaktan ne kadar memnun göstermemek için kendimi zor tutuyordum.

Ruh görüşümde soluk bir yeşil renkte parlıyorlardı ama tarlaların üzerinde gerçek bir ışık vardı, gölgeli bir ruh ışığı ve tarlaları örtüyordu. kır çiçekleri lezzetli. İleride, tarlalar en soluk gümüş renginde parlayan büyük bir kaya çukuruna dalıyordu ve çukurun içinde figürler hareket ediyordu.

Çukuru geçene kadar figürlerin ölümlü ya da Fae olmadığını fark etmemiştim. Canlanmış kayalara benziyorlardı, belli belirsiz insan şeklinde ama devasa. Çizgilerinde liken ve yosun büyümüştü.

"Bunlar da ne böyle?"

"Gümüş madeni mi?" Scouvrel sanki kayda değer bir şey değilmiş gibi sordu. "Sadece herkes uyuduğunda faaliyete geçiyor. Genelde bundan rahatsız olmamız gerekmezdi."

Rahatsız mı oldun? Böyle bir maden Skundton gibi bir kasabayı fevkalade zengin ederdi. Bu madenleri dağlardan aşağıya ihraç edebilirsin.

ve bunun için iyi para ödeyeceklerdi. Skundton'daki herkes güzel bir evde yaşar, güzel kıyafetler giyer ve süslenirdi. Nadir bulunan ikramlar için ya kitap satın almak veya eğitim almak için insanları şehre gönderebilirlerdi. Böyle bir kaynağın potansiyeli beni neredeyse özlemle sızlatıyordu ... ve ona göre bu bir sıkıntı idi.

"Kendini haklı mı hissediyorsun?" Sertçe sordum.

"Beş," dedi hafifçe. "Her şeye hakkım var. Bunlar golemler - karmakarışık büyümüzle hayata döndürülmüşler. Perilerin işe yaradığını düşünmüyordun, değil mi?"

Ona bakakaldım. "Çalışıyorum. Beni avlanırken ve tuzak kurarken gördün. Çadır kurduğumu, yemek yaptığımı ve kıyafetlerimi astığımı gördün."

"Evet, iş ahlakınıza, tuzağa yakalanmış bir karacanın sonuçsuz çırpınışlarına hayran gibi hayranım. Size hiç yardımcı olmasalar da, umutsuz umutları için çok daha güzeller."

"Çalışmak umutsuz bir umut değildir!" Sözlerimdeki kekelemeyi duyabiliyordum ama umurumda değildi. Küstahlık!

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Bu golemler ya da hizmetkârlar için. Bundan kaçınabilecek güce sahip olanlar için değil."

Açık ağzımı bir türlü kapatamıyordum. "Bana hiç Fae çalışmadığını mı söylüyorsun? Büyülü kayalar tüm işlerinizi yaparken siz burada öylece oturuyorsunuz - onları görmeniz gerekmeyen gözlerden uzakta?"

Bir an için düşündü. "Bazen sanat yaratırız. İstedığımız zaman Dekorasyon yaparız. Partiler düzenliyoruz. Gerçekten terlediğimizi düşünmüyorsun değil mi? Değil mi?"

Gözlerindeki dehşet neredeyse benim dehşetle eşleşiyordu. Ağzım bir çırpıda kapandı.

Hulanna çalışmayı hiç sevmezdi. Bana ev işlerini hiç yapmazdı. Annemizin eski deyimindeki gibi, "çocuklardan biri

"Tarlanın zambakları, çalışmazlar." sevmesine şaşmamalı. Güzel kıyafetler giyiyor, oyunlar oynuyor ve hiç çalışmıyordunuz.

Faewald'ı gözlerim bağlı olarak görmeseydim, orayı bir tür cennet sanabilirdim. Ve eğer babam bir ağaca çivilenip acı çekmeseydi. Ve buradaki içki mekanları ölümlü kafataslarıyla kaplı olmasaydı. Ve eğer bir kafeste olmasaydım.

Bir sürü "ve eğer" vardı. Burası korkunçtu.

"Evimin tadını çıkarmak mı?" Scouvrel alay etti.

"Bir," dedim kesin bir ifadeyle.

"Çok yazık. Özellikle de hayatının geri kalanını burada geçireceğin için. Bu da iyi bir hatırlatma. Size halkımız hakkında daha fazla şey söylemem gerekiyor. Biz bölünmüşüz, hep bölünmüşüz. Faewald bir krallıktan çok bitmek bilmeyen bir savaş. İttifaklar kurulur ve değişir. Bıçaklarla ve kelimelerle, zehirle ve mükemmel seçilmiş kıyafetlerle savaşırız." Durakladı. "Bazen büyü de var. Ama büyü, verdiğinden fazlasını alan aldatıcı bir şeydir, bu yüzden mümkün olduğunca ondan kaçınmak en iyisidir."

"Pazarlık gibi mi?"

"Sen de bunlardan kaçınmalısın, ama itiraf etmeliyim ki seninle pazarlık yapmak hoşuma gidiyor Küçük Esir. Şaşırtıcı derecede kolay tuzağa düşürülüyorsun. Ve şimdi de Mahkemeler. Sevgili kız kardeşinin terör saltanatını sürdüğü Kupa Mahkemesi'ni zaten biliyorsun. Ayrıca Madeni Paralar, Sabah, Terazî, Kanatlar, Yapraklar, Bıçaklar ve Alacakaranlık Mahkemeleri de var."

"Asla hepsini bir arada tutamayacağım."

"Hatırlayacaksın. İnsanlar seni öldürmeye çalıştığında, onları hatırlama eğiliminde olursun." "Bana bir söz ver Scouvrel," dedim test edercesine.

"Sana sonsuz dostluğumu ve açlıktan ölmene asla izin vermeyeceğime dair söz verdim. Benden daha ne isteyebilirsin ki?" Uzun süren sabır, ses tonunu renklendirdi. Tüm bunları gerçekten kabul etmiş miydi? Son birkaç gün benim için bulanık geçmişti.

"Beni kötü birine satmayacağına söz ," dedim.

"Sana bunun sözünü veremem, Küçük Esir," dedi uzun bir aradan sonra.

"Çünkü seni satın almasını istediğim kişi en az onlar kadar korkunç gel."

On Birinci Bölüm

"D beni kız kardeşime satmak mı istiyorsun?" Gergin ama oyunu oynayarak sordum.

"Bir."

İçimi bir rahatlama kapladı ama sadece bir anlığına. "Yapmam gerekeni yapacağım, Küçük Esir."

"Neden? Tüm bu gizlilik ve komplolar neden? Neden benim gelip beni buraya sürüklediniz? Bir kehaneti ve bir Oolag'ı neden umursuyorsun?"

"Seni sürüklemek mi?" Kıkırdaması tamamen inançsızlıktı. "Tam tersi olduğunu iddia edebilirim. Şimdi sus bakalım. Salinger Bataklıkları'nda geziniyoruz ve oranın sakinleri kendi bölgelerinde neler döndüğünü öğrenmeye geldiklerinde saldırıya uğramak istemem."

"Daha yükseğe uç," diye önerdim sertçe.

"Mükemmel bir tavsiye. Düşmanlarımız kesinlikle gökyüzünde kanatlı bir Fae aramayacaklardır. Özellikle de benim imzam olan duman kanatlara sahip birini."

Ses tonu kuruydu.

"İmza mı? Ölümlü dünyadaki arkadaşlarının üzerinde duman kanatları gördüm." "Dostlarım mı? Düşmanlarımı kastediyorsun."

"Onları öldüren sensin, o yüzden sen söyle. Belki de arkadaşlarına böyle yapıyorsundur. Bana arkadaşın ve beni bir kafeste tuttuğunu söyledin." Kuru mu konuşmak istiyordu? Daha kuru olabilirdim.

"Onlar benim eski mahkememdendi. Durumumdaki değişikliği pek iyi karşılamadılar."

"Söylemiyorsun."

"Bu konuşmanın bitmesini istiyorum, Küçük Kabus."

Bir hışımla sırt çantamdan kitabımı çıkardım ve çadıra oturup açtım. Bakalım atalarım Faewald hakkında neler söylemişler. Geçen sefer, özellikle bir şey arıyor, cevaplar için kitabı gözden . Bu sefer en başından başladım ve okumaya başladım. Bir şiirle başlıyordu:

Bir çelenk dolusu kıvranan hortlaktılar ve öfkeleri çoktu, Kendilerine Soylular diyen çarpık, bir karmaşaydılar.

Hmm. Belki de atalarımın biri buradaydı. Bu bana çok doğru geldi.

Fae Yılı 1090

Kızlarım, bu günlüğü ben yokken size rehberlik etmesi için yazıyorum. İnsanları kendi topraklarımızda ortaya çıkan bir kötülükten korumak bize emanet edildi. Portallardan gelip çocukları ve insanların akıl sağlığını kaçıran korkunç yaratıklar. Onlardan korkun. Onlarla savaşın. Ve hepsinden önemlisi, onların cazibesine kapılmayın. Onları insanoğullarını sevdiğiniz gibi sevmeyin. Sevmeyin.

onlarla evlenmeyin. Onların çocuklarını doğurmayın.

İyi bir tavsiye, gerçi belki de annem bu kitabı bana değil Hulanna'ya vermeliydi. Başka uyarılar da vardı. Bir sonraki yazıya atladım.

Fae Yılı 1091

Atalarımın Fae'lerle alay ederken bile zamanı işaretlemek için Fae yıllarını kullanmaları ne kadar komik.

Ginnef uyarılarımızı dikkate almadı ve Yaşlı Scanda onun peşinden geçide girmek zorunda kaldı. Elleri boş döndü, hortlaklar ve karmakarışık bir dehşet dünyası hakkında gevezelik ediyordu. Sürekli pazarlıklardan ve yalanlardan bahsediyordu. Korkudan deliye dönmüştü. Üçüncü gün kendini kuyudan aşağı attı.

Neşeli geçmişler. Bana bilmediğim bir şey söyle, kitap.

Fae Yılı 1103

Beşimiz onları portallarına kadar takip ettik. Sadece Janis döndü. Müziğin onları uzak tuttuğunu söyledi. Islık çalmanın ya da mırıldanmanın bile sakinleştirici bir etkisi varmış.

Olen'in her zaman çaldığı bir melodiyi mırıldanmaya başladım.

Kafes sarsıldı, hava etrafımızda çok hızlı bir şekilde ıslık çalıyordu. Düşüyorduk.

Biz -

Aniden düzleşene kadar şarkı bıraktığımı fark etmemiştim. Ellerim kafesi kavradığı yerde kaskatı kesilmişti ve nefesim hızlı küçük soluklarla geliyordu.

"Hayır," diye hırladı Scouvrel, sanki bir köpek yavrusunu terbiye ediyormuş gibi. "Özür dilerim," diye mırıldandım ve kitaba döndüm.

Pekâlâ. Bu işe yaradı.

Ateş de işe yarar. Ondan nefret ediyorlar. Bizim tam olarak anlayamadığımız bir şekilde onları kör ediyor. Yollarını aydınlatıyor ve yemeklerini başka yöntemlerle pişiriyorlar.

İlginç. Yemek pişirme işini muhtemelen o zavallı karmakarışık golemeler yapmıştır. Ama aydınlatma? Ateş olmayan bir şeyi nasıl yaktın?

Bu, Scouvrel'in yangını neden bu kadar ciddiye aldığını da açıklayabilir. reddetmişti, değil mi?

Büyüleri zamanı çarpıtıyor. Halkımız Faewald'da bir ay kaldı ama burada sadece bir gün. Sonra Tanie bize geri döndü. Bizim ikinci

insanların geri dönmesi için. Janis bize döndükten bir saat sonra portaldan geçtiğini iddia etti. Bizim için beş yıldır.

Kırıntılar ve küller! Benim dünyamda yirmi yıl çoktan geçmiş olabilir. Ya da bir saat. Ağzım kurudu.

Bir hafta boyunca metal bir kazıkla mızraklanarak hayatta tutulduğunu iddia etti. Hiçbir ölümlü burada böyle yaşayamazdı, ama yine de büyüleri onu acı içinde yaşıyor.

Babam gibi.

Asla unutmayın, onlar yiyecekleriyle oynarlar. Terörünüz onları besliyor. Ve beslenmek onlar için eğlencelidir.

Scouvrel'e bir bakış attım. Benimle geçirdiği zamandan kesinlikle keyif alıyordu. Korku ve mi besleniyordu? Bunu bir şekilde kullanabilir miydim? Avcılar yemle çalışabilir. Belki de ihtiyacım olan tek yem benim korkumdu.

Tanie onları kazığı çıkarmaları için kandırdı ve kazık ortadan kalktıktan sonra kaçtı. Geçitten geçtiğinde, yarası geçitte iyileşmişti. Hayatta kalabileceğini sanmıyordu. Yine de bir şekilde geçit onu iyileştirmiş.

Yani babama ulaşabilirsem onu kurtarabilirdim. Gördüklerime rağmen bir şans vardı.

Sonraki düzine hesap daha az bilgilendiriciydi. Kadınlar Sevdiklerini ve arkadaşlarını kaybeden yıllar. Ateş ve şarkılarla Fae'leri Skundton'dan kovmak için savaşıyan kadınlar. Yaralıları saran, delileri bağlayan ve kasabamızın yaşamı için savaşıyan kadınlar.

Güneş gökyüzünden kaybolurken okuduğum son sözler tüyler ürperticiydi.

Bu bilgiyi sadece birkaç kişiyle sınırlandırarak Fae'lerin hatırasını halkımızdan temizleyebileceğimizi umuyoruz. Her nesli başka nasıl bu kötülüğü bize tekrar çağırmaktan?

İşe yaramamıştı. Sırlar ortaya çıkarılmak için yalvarır. Bunu bir sır haline getirmek sadece Hulanna gibi biri için daha çekici hale getirmişti. Kötü hamle, ata hanımlar. Kötü hamle.

"Ve şimdi Oyun yoğunlaşıyor. Bundan sonra sana karşı daha ihtiyatlı olmalıyım, benim güzel kâbusum." Scouvrel, cafcıflı çizgilerle boyanmış ışıklı çadırlardan oluşan bir halkaya benzeyen yere doğru inerken şöyle dedi. "Hazır mısın?"

"Dört." olmaya çalışarak söyledim.

On İkinci Bölüm

A Uzun bir ılık havayı deldi ve bir anda parlak pembe bir Şey - iek açmış bir kır çiçeğinden daha pembe - gökyüzüne fırladı, gıderken ılık atıyordu. Üstümüze geldiğinde, bir *patlamayla* infilak etti. ve bir kıvılcım patlaması. altında iki parlak pembe ılık daha patladı. "O da neydi?"

Scouvrel sinirli bir sesle, "Yine öfkelerini ateşliyorlar," dedi. "Öfke mi?"

"şu anda senin boyutlarındalar ama kanatları var. Onları tatlılarla inlerinden çıkarabilir ve sonra ateşe verebilirsiniz; yanarak ölene kadar gökyüzüne doğru uçarlar ve sonra patlarlar."

Başım dönüyordu.

"Bunu ... eğlenmek için mi yapıyorlar?"

"Neredeyse beni dinlemediğini düşüneneğim, Allie. Sana zalim olduğumuzu söylemedim mi? En vahşi halinden bile daha kötü olduğumuzu söylemedim mi?"

Hayal mi?"

Hiçbirine inanmamıştım. Bunu yapamazdım.

Yakıt, Allie! Yakıt için kullan.

"Sizin türünüzün ateşten korktuğunu sanıyordum," dedim.

"Bunu o küçük kitabından mı aldın?" Kahkahasını güçlükle bastırdı.

"Evet," dedim, sanki bu kelime ona fırlatabileceğim bir okmuş gibi.

şimdi kahkahalarına engel olamıyordu. "Bu küçük kuralların hepsi doğru değil, Küçük Kabus. Atalarınızın bir Şeyin doğru olduğunu düşünmesi, onun doğru olduğu anlamına gelmez."

"Hangi kurallar doğru değil?" Ben sordum.

"Bilmek istemez misin? şimdi kendini elikleştir. Bundan sonrası daha da kötüleşecek," dedi benimle alay ederek. "Dehşet mi?"

"Üç." Dizlerimin birbirine vurmasını engellemek için tek yapabildiğim buydu. "Gördün mü? Dinlemiyorsun. Bu en az dört olmalı."

abucak kurumuş amaşırlarımı iplerden çekip çantama doldurmaya . Biz taşınırken çalışmak midemi bulandırıyordu.

Oh . Eşyalarımı hırsızlara ya da dikkatsizliğe kaptırmayacaktım. Sırada adır vardı, dikkatlice paketin içine yuvarlandı.

Çadırlardan oluşan halkanın ortasında, batan karanlıkta yere indik. "Çadırlar" bu şeyler için çok küçük bir terimdi. Sanki Renkli ipekten yapılmış kaleler gökyüzüne doğru yükseliyordu. Vanilya ve tarçın esintisi saçlarımı ve gömleğimin tüylerini karıştırıyordu. Kendimi o kadar gergin hissediyordum ki, kaslarım bu kadar sert durmanın verdiği eforla ağrıyordu.

Karanlık olmalıydı ama çadırlar doğaüstü yeşil bir ışıltıyla aydınlanmıştı ve çadırlar arasındaki alan da parlıyordu. Çadırdan çadıra dizilmiş kavanozların içinde vızıldayan bir şey vardı ve aralarında kurdelelerden sarkan meyveler vardı. Meyveler o kadar parlak kırmızı, mavi ve mor renkte parlıyordu ki, hiddetlileri bile utandırıyorlardı. Zemini kaplayan beyaz sis, ışığı yansıtıyor ve beyaz, hafif opak yumuşaklığıyla her şeyin ıslık ıslık parlamasını sağlıyordu. Bu etki oldukça güzel ve rüya gibiydi - eğer rüyalarınız kabusu meyilliyse. Alacakaranlık olmasına rağmen karanlık değildi. Daha çok renkleri yanlış olan bir dünya gibiydi, öyle ki bazıları çok parlak, bazıları ise tek renkliydi.

Belki de dünyayı böyle gören sadece benim ruhani görüşümdü, ama ben öyle düşünmüyordum. Buradaki herkesin bu dünyayı şekilde görüp görmediğini merak etmeye başlamıştım. Belki de benim için uhrevi olan şey güneş ışığı kadar doğaldı ve

Ay ışıkları onlara. Belki de tüm hayatlarını, bu dünyanın gerçekte nasıl bir yer olduğunun dehşetinden kendilerini kurtarmak için yansıtılmış bir cazibe içinde yaşadılar.

Kendime hatırlatmak için göz bağımı, uğultulu, karışık karanlığı ve çılgınlıkları duyacak kadar uzun süre yukarı çektim. Hemen yırtıp attım. Evet, cazibe daha iyiydi.

Şenlik çoktan başlamıştı ve ağzımı sulandıran kokularla birlikte çadırlardan kahkahalar yükseliyordu. Scouvrel'in üzerinde yükselen, mükemmel Fae'lere benzemek için taşlarına oyulmuş büyük golem, ağır yiyecek ve içecek tepsileri taşıyan kalabalığın arasından geçiyordu.

Çadırların arasında devasa şenlik ateşleri yakılmıştı; mor, mavi ya da bembeyaz ateşleri gece gökyüzüne yükseliyordu.

"İllüzyonlar," diye fısıldadı Scouvrel.

Köyümden daha değerli elbiseler içinde partiler için giyinmiş her şekildeki Fae ortaya çıkmaya başladı. Yüz hatları, ışıltılı gözlerinden dut gibi parlak dudaklarına ve kızarmış yanaklarına kadar ete kemiğe bürünmüş bir güzellikti. Figürleri

ince ve kırbaç gibi sıkıydı, sarmal kaslar ve mükemmel şekillendirilmiş düzlemler. Onlara bakarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Onların yanında sade olmaktan da kötüydüm. Onlarla kıyaslandığımda, onların gerçek karışık formları benimle kıyaslandığında ne kadar iğrençse ben de o kadar iğrençtim.

İkisi Scouvrel'e doğru dans etti - birbirlerine tamamen zıt, ama ikiz hoşgeldin gülümsemeleriyle. Biri uzun boylu ve esmerdi, diğeri ise kısa boylu ve o kadar açık tenliydi ki neredeyse yarı saydam görünüyordu, elbiseleri çiçek yapraklarından yapılmıştı - daha esmer olan Fae için gül, daha açık olan için ise nergis. Örtüleri

kollarında, ona o kadar yakın duruyorlardı ki kafesimi onların ellerinden uzak tutmakta zorlanıyordu.

"Arkadaşlığınız çok güzel," diye mırıldandı onlara, "ama kafesteki ödül bana ait."

Sarı elbiseli olan güldü. Onu boğmak istedim.

En yakındaki çadıra yakın olan kadının koç boynuzlarından altın zincirler sarkıyordu. Zincirlerden bıldırcın yumurtası büyüklüğünde yakutlar sarkıyordu ve elbisesi altın halkalar ve yakut dizileriyle süslenmişti. Ne zaman Scouvrel'e gülümsediğinde iki ön dişinin arasındaki boşlukta bir yakut vardı. Yakut onu çirkinleştirmek şöyle dursun, öpüşmek için yaratılmış mükemmel dudaklarına ve mükemmel kıvrılmış gümüş saçlarına dikkat çekiyordu.

Kollarına dolanmış olan Fae kızlarını fark etmemiş bile görünüyordu.

Şarkılar havayı doldurdu ve gözlerim kalın iplerle ağaçlara bağlanmış solgun ve gri kadınlardan oluşan bir halka bulduğunda nefesim kesildi. Ayakları

olması gereken yerde,

balık kuyrukları vardı ve ürkütücü bir şarkı söylüyorlardı. Fae'lerin şarkı sesinde donup kalacağını düşünmüştüm.

"Bu geceki illüzyonlar çok güzel," diye fısıldadı Scouvrel, karanlık Fae kadınının kulağına eğilerek, dudakları kulağına değecek şekilde . Yine de bunu açıkça benim iyiliğim için söylüyordu. Gözlerimi devirdim. Burası ona fazlasıyla uyuyordu.

"Buradasın, Saray Vale'si!" dedi yakutlu Fae kadın sevinçle, nihayet bize katılmıştı. "Düşünsenize, Balance dün gece gelmişti! Bu ne büyük bir zevk! Kardeşiniz bu gece bizimle olmasa da gelip bize katılmanızı umuyordu.

"Bize Büyük Kanatlar Sarayı'na biraz eğlence getirdiğinizi söyleyin! Bu geceki illüzyonu beğendiniz mi? Ötücü kuş mesajını aldıktan sonra uhrevi bir sirkin en iyisi olacağını düşündüm. Neden Divan toplanıyor, Vale? Neden diğer saraylara da hoş geldin diyoruz? Beni yanlış anlama, iyi bir partiyi severim, ama yeterince görkemli yapmak için zamanım olmadı!

Bu keşif gezisinde yanımızda sadece bin golem getirdik."

"Bu çok hoş bir parti, Kanatların Leydisi ve çok hoş bir estetik. bir soru getirdim," dedi Scouvrel göz kırparak. "Ne gibi ihtimaller var

cevap verebilir misiniz?"

"Bir öpücükle birlikte gelirse yüksek," diye güldü ve Allie'yi şaşırtan bir şekilde Scouvrel onun yanağını öptü ve sonra parmağıyla sivri kulağına bir fiske vurdu. "Bir öpücük ve keskin bir acı. Hiç vermiyorsun ama alıyorsun!"

"Ve şimdi soruyorum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Neden Kanatlar Mahkemesi Atalarımın o kadar altın eritip ürettiği güzel saraylarda oturmak yerine sıradan bir sirk gibi ovalarda mı dolaşayım?"

Sanki ona bir sır veriyormuş gibi yakınına eğildi. Arkasındaki gürültülü bağırışlar ve şenlikle birlikte bu garip görünüyordu.

"Ağabeyin, Ormanın dışındaki bir Mahkemenin isyanla devrilmeyecek bir Mahkeme olduğunu söylüyor," dedi. "Oh, bu aydınlatmayı sevdiğimi sanmıyorum. Çok sert."

Parmaklarını şıklattı.

"Kardeşin Kanatlar Sarayı'nın Lordu mu?" diye sordum. "Sus, küçük ödül," diye azarladı Scouvrel.

Etrafındaki sis kayboldu ve partinin ışığı yumuşatılmış gölgelere ve sıcak fuşya ve turuncu parlıtlara dönüştü, dehşetten çok gölgeli köşelerde öpüşmek içindi. Işık, Leydi'nin rengini daha da parlaklaştırdı. Biri bana onun aşk tanrıçası olduğunu söyleseydi onu sorgulamazdım. Elbisesi kaydı ve sırtında yanardöner bordo tüylerle süslü bir çift kanat açıldı. Aniden ortaya çıktıklarında nefesim kesildi. Böylesine güzel tek bir tüy evde bir servet değerinde olurdu.

"O şey de ne?" diye sordu Leydi, parmağını arasından bana doğru uzatarak.

"Dokunma bana!" Dedim ama kıpırdayan parmağı beni parmaklıklara çarptı.

"Konuşuyor! Ne kadar da grotesk!"

Bıçağımı çektim ve parmağına sapladım.

"Youch! Dişleri var, Scouvrel!" diye itiraz etti, muhteşem sesi güzelliğiyle çınliyordu.

"Evet, ısırıyor. Seni uyarmayı unuttum mu?" diye sordu en büyüleyici gülümsemesiyle. Ben bile bunu o kadar çarpıcı buldum ki, mükemmel ağzının kıvrımlarıyla büyülenmiş halde donup kaldım. "Oops."

"La, şakaya bayılıyorsun!" diye şakacı bir şekilde ona vurdu ve sonra komplocu bir tavırla etrafına bakındı. "Dikkat edin. Kupaların Leydisi

gün batımı ve o yüksek ve geniş ilan ediyor senin olacak
Küçük hayvanından vazgeçmezsen yarına kadar bağırsaklarını bir taç
karşılığında satarım." Nefesim kesildi.

"Ah," dedi Scouvrel, Leydi ona sırtarak göz kırptı. "Ama tehditlere karşı
bağışıklığım olduğunu biliyorsun. Onu en yüksek teklifi verene açık artırmayla
satmayı planlıyorum."

"Nefis!" diye haykırdı Leydi. Bana daha iyi bakabilmek için bakışlarını
indirdi ama akıllıca davranarak bıçağımın ulaşamayacağı bir yerde durdu. Ona
kaşlarımı çattım. "Yine de pek dekoratif değil, değil mi? Güzel değil, gerçi onu
güzel giydirmişsin. Anladığım kadarıyla kalçaları biraz geniş, bu da iyi doğum
yapabileceği anlamına geliyor, ama onu doğuracak başka ölümlü yok, bu yüzden
genç olmayacak."

Nefesim kesildi, dehşete kapıldım. "Hey!"

"Korkarım pek bir fiyat alabileceğinizi sanmıyorum, Rogue of Courts,"
diye üzüntüyle bitirdi sözlerini, muhteşem yüzü kraliyet ressamlarının kalbini
kırarak bir keder tablosuydu. Hiç kimse bu kadar acınacak kadar güzel bir yüz
resmi yapamazdı.

Scouvrel hınzırca, "Peşinde olduğum şey para değil leydim, eğlence," dedi.

Sırtışı geniş ve güzeldi. "Senin olduğun yerde, Scouvrel, her zaman bu
vardır!"

Dans ederek uzaklaştı, gülen Fae kalabalığının arasında döndü, böylece
kafesim şapkasında yılan olan bir adamın yanına itildi - ağzı kafesten daha geniş
olan gerçek bir yılan. Bana doğru saldırdı, parmaklıklardan zar zor kurtuldu.
Scouvrel kafesi kapıp götürdü. Adam o kadar güzeldi ki, fındık kahvesi teni ve
altın sarısı gözlerinin mükemmelliği karşısında hayrete düşerek bakakaldım.
Parlak yeşil yılan sadece yüzünün mükemmel düzlemlerinin kusursuzluğunu
ortaya çıkarıyordu.

Scouvrel tekrar döndü ve dikenli beyaz saçlarının arasından iki küçük geyik
boynuzu çıkan bir Fae kadınıyla karşı karşıya geldim. Boncuklu ve ahşap panelli
elbisesinin geniş omuz başlıklarına dikilmiş iki canlı kar baykuşu takıyordu.
Ayakları altın zincirler ve kaplan gözü madalyonlarla sarılıydı. Bir baykuş beni
gagaladı ve gagası kolumu ısırınca irkildim. Scouvrel onu nazıkçe kenara itti ve
elbisenin gülen sahibi baykuşa ödül olarak ölü bir fare verdi ve sonra ben yaramı
emerken tekrar dönmeye başladık.

"Bu acıttı!"

"Sana bunun acıtacağını söylemiştim." Scouvrel'den sempati yok.

Hepsi de en az diğerleri kadar çılgındı. Giysileri şiddet ve zalimliğe duydukları hayranlığı gösteriyordu ama vücutları ve yüzleri o kadar güzeldi ki, biri bana her baktığında erimemek mümkün değildi.

Bir Fae kadını, etine saplanmış bıçaklarla vücuduna tutturulduğuna *yemin edebileceğim* parıldayan siyah kumaş panellerden başka bir şey giymiyordu. Kabzalarından kırmızı kan akıyor ve parıldayan kumaştan aşağı akıyordu, ama bu onun çınlayan kahkahasını durdurmada ya da kuzguni renginin mükemmel parlaklığını bozmadı.

Sırtından aşağı, sallanan kalçalarına kadar sarkan bukleler.

Başka bir Fae'nin özenle yapılmış bir saç modeli vardı ve uzun siyah bukleleri yeşil kesik bir elin etrafında ustaca bukleler halinde düzenlenmişti. Elin parmakları öyle yayılmıştı ki sanki kafatasının üst kısmını kavramaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kendi teni de belli belirsiz yeşildi ama bu etki çok hoştu - tıpkı dere suyunda yürüyen bir dalgalanma gibi.

Güzelliği ve çirkinliği karşısında ürperdim, ama bir sonraki ve bir sonraki ve bir sonrakini gördüğümde bir şoku zar zor atlatmıştım.

"Çok hoş, değil mi? Fae toplumu. Bir rüyanın canlanması gibi," dedi Scouvrel yükseltilmiş bir kürsüye doğru ilerlerken. 'Keyifli' kelimesinin uygun olduğunu düşünmemiştim.

Kürsünün hemen önünde, başını geriye atmış olan kız kardeşime bir bakış attım. Üzerinde tamamen beyaz incilerden yapılmış bir elbise vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Yanında, Fae sevgilisi - Lord Cavariel - canlı bir ay ışığı gibi parlıyordu, mükemmel yüz hatları içinden gelen gümüş ışıkla çalkalanıyordu, o kadar güzeldi ki kalbimi kırdı - canlanmış bir melek. Bir melek canlandı. Yine de etrafındakilere attığı bakışlar keskin ve ölümcüldü. Sanki bir kılıç canlanmış ve insanların arasında dolaşıyordu.

Kız kardeşimin artık sivri kulakları olduğunu ve mükemmelliğinin etrafındaki Fae'lerle eşit olduğunu fark ettim. Fae olmak... mümkün müydü? Ve o

onlardan biri olmak mı?

Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama başaramadım. Tanıdığım ölümlü kızdan geriye bir şey kalmış mıydı? Herhangi bir merhamet? Herhangi bir ölümlülük dokunuşu?

Scouvrel neye baktığımı gördü ve kıkırdaması saf zalimlikti. "Kız kardeşin artık sonsuza dek yaşayacak. Ne güzel değil mi? Ölümsüzlük olmadan ahlaki yükümlülükler."

"Fae *olabilir* misin?" Nefesim kesilerek sordum.

"Bazı koşullar altında. Söyle bana, Küçük Avcı. Ölümsüzlük arzusu mu?"

"Bir," dedim kararlılıkla.

"Güzel," diye yanıtladı. "Hayatın bir okun uçuşu gibi, hızlı ve ölümcül. Bir anını bile kaçırmaya cesaret edemem."

Gerçekten mi? Beni böyle mi gördü? Bana ve gerçek gibi görünmeyen bu garip yerin ortasında, o bakış gerçek gibi göründü. Ruhumu acıyla dağladı ve bir an için acıma duygusu sezdiğimi sandım.

"Oyun sonra daha da zorlaşacak," diye itiraf etti Scouvrel, yarım saniyeliğine suçlu gibi görünerek - o kadar kısa bir süre ki neredeyse gözlerime inanamayacaktım.

"Zorluk mu?" Ben sordum.

"Beş," dedi muzip bir sırıtışla. "Neredeyse, o kürsüye çıkkorkuyorum."

"Erkek ol," dedim cesurca, tuvalete gitmek için acil ihtiyaç hissetmiyormuşum gibi davranarak.

"Ben insan değilim," diye tısladı, karanlık gözlerini dolduruyor gibiydi.

"Ben baştan aşağı Faerie'yim."

"Yine de deneyebilirsin," dedim, kendimde olmayan bir cesaretle. "Ben erkeğim, bu yeterli değil mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim.

"O zaman seni memnun edecekse, erkeği oynamaya çalışacağım, Küçük Kabus."

Kürsüye doğru yürüdü, dik durdu ve kafesimi havaya kaldırdı.

"Sarayların Vale'si burada," diye ilan etti ve kalabalığa zarif bir selam verdi. Alkışlar patladı ve Scouvrel alkışların tadını çıkardı, oyma bir tahtta oturmadan önce alkışlar kesilene kadar bekledi ve tek bir işaret parmağıyla görmelerini sağladı. "Küçük, ilginç bir merak yakaladığımı duymuşsunuzdur. Doğru duydunuz. Bazılarınız onu benden zorla almaya çalıştı, ama emin olun ki eğlencemizi sona erdirmeye yönelik tüm çabaları geri püskürttü. Oyun Yasası uyarınca, hepiniz için yeni bir şenlik ilan ediyorum!"

Etraftaki tüm Fae'ler kadehlerini ve yiyeceklerini bırakıp Scouvrel'e duydukları büyük memnuniyeti gözlerinden okurken keyifli bir nefes alma sesi duyuldu.

Yalan söylememişti. Oyun oynamayı seviyorlardı. Görünüşe göre, onlarla ilgili kurallar bile varmış.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi," dedi ve bir bacağını koltuğun koluna dramatik bir şekilde atarak kafesimi onun yanındaki ahşap kola yerleştirdi. "Oyun Yasası'na göre kelle vergisi ödenmeden bir oyun yarıda kesilemez." Kalabalığa doğru bir parmak salladı. "O yüzden eğlenceyi erkenden bitirmeye çalışmayı bırakın!" Bu ona keyifli bir kıkırdama getirdi. "Ve bunun da ötesinde, oyunun tüm şartları yerine getirilmeden oyun sona eremez ya da ödöl verilemez.

tamamlandı. Gelin ve benimle oynayın, aşklarım! Bu oyun bir servet, kan ve büyü artırmasıdır. Bu merak için verilen tüm teklifler değerdendirilecek ve kan, büyü ve ruhların değış tokuşuna ilişkin Çağların Yüzü standardına göre belirlenen en yüksek teklifi veren kazanacaktır!" Bunların hiçbirini kulağa hoş gelmiyordu.

"Kabusum için teklifler şimdi başlıyor." Bir elini kaldırdı ve sonra şiddetle indirdi. "Tüm teklifleri kabul edeceğim ve en yüksek teklifi veren onun bedenine ve ruhuna sahip olacak."

Kalbimin aşağıya, aşağıya, karnımın derinliklerine doğru battığını hissettim.

On Üçüncü Bölüm

W Biz çocukken herkes partinin başlaması için hep Hulanna'yı beklerdi. O hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.

hızlı alayları ve parlak gülümsemesiyle. Bu hiç değişmemişti.

Faewald. Kürsüye doğru ilerlerken, inci elbisesi hareket ettikçe dalgalanırken gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine zıpladım. Ayakları çıplaktı. Bu bana tuhaf gelmişti. Kim ayakkabısız dolaşırdı ki? Ya koşmak zorunda kalsaydınız?

Bu dünya hakkında bilmediğim çok fazla şey vardı.

"Hulanna. Seni küçük hain," diye neredeyse tükürüyordum. "Babamız nerede?"

Beni görmezden gelerek Scouvrel'in sandalyesine o kadar yaklaştı ki tek görebildiğim beliydi. O incilerin altına hiçbir şey giymemişti! Annemiz dehşete düşerdi.

Scouvrel'in kolundan sarkan Fae kadınlarından biri kayarak sandalyesinin diğer koluna geçti. Sürmeli gözleriyle bana göz kırptı ve ben de kaşlarımı çattım. Bu kadar süslü görünmek zorunda mıydı? Kendine biraz daha saygı duymalı. Kadınlar

süslemelerden daha fazlasıydı. Süslemeler değiştirilebilir.

"Onu o çivilerden indirsen iyi edersin, kardeşim," diye homurdandım, dekorasyoncu kızı görmezden gelerek. "Yoksa seni eve sürükler ve bir hafta boyunca oturamayana kadar değiştiririm."

Eli fırladı ve kafesimi bir kenara savurdu; kafes devrilip düşerken nefes nefese kalarak dişlerimi sıktım. Ayaklarım altımdan kaydı ve parmaklıklara sertçe çarptım, çarpmanın etkisiyle nefesim kesildi. Ungh! I Çarpışmaya hazırdım ama bir şey düşen kafesi havadan kaptı ve yere kaymamı sağlayacak kadar hafifçe düzeltti. Kaburgalarım ağrıyordu. Morarmışlar mıydı? Doğrulup kontrol etmek acı veriyordu. Kız kardeşime ne olmuştu da tüm merhametini çalmıştı?

Yoksa bunun tohumları her zaman içinde miydi?

Kafes tahta tahtın koluna geri çarptı ve dişlerim çarptı. Dekoratif Fae kızı sanki bu eğlenceli bir oyunmuş gibi keyifle kıkırdadı. Sandalyenin kenarından kayarak Scouvrel'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve onunla birlikte güldü.

Hulanna, "Kız kardeşimi açık artırmayla satmaya hakkın yok, Mahkeme Vale'si," diye meydan okudu. Başımı parmaklıkların arasına soktum ve onun devasa yüzüne bakmak için döndüm. Gözlerini koyu renk sürmeyle belirginleştirmişti. Daha ziyade

onu dekorasyon kızı gibi baştan çıkarıcı, tehditkâr gösteriyordu. "O bana ait."

Yine de bana hitap etmiyordu, hatta bana bile. Güzel, kardeşim. Belki beni de bir ağaca çivilemek istemiştir. Sevgili babamla uyumlu bir set.

"Hiç sanmıyorum, Kupaların Leydisi," dedi Scouvrel. Gülümsemesi pürüzsüzdü ve sanki hiçbir şey onu sarsamamış gibi meşe sandalyedeki rahat pozisyonunu koruyordu. Duman kanatları kaybolmuştu ve gömleği neredeyse göbük deliğine kadar açılmış, göğsünde ve karnında sürünen dövmeleler ortaya çıkmıştı. Tüyleri ve fare kafatasını tanıdım ama dikenleler... onlar dün de var mıydı? Onları tanıyamadım. Dövmek dikenleleri -kollarımın etrafını saran koyu yeşil dikenleler gibi- tüylelerin arasından geçirilmişti.

Kolumu yukarı ittim ve kaşlarımı çattım. Dokuma dikenlelerimin arasında bir tüy mü vardı? Tuhaf. Bu yerde hiçbir şeye güvenemezsiniz.

"Bu esiri alan benim. Sahiplik hakları gereği, onu dilediğim gibi satabilirim."

"Ve teklif vermek istiyorum," dedi sert bir ses, hafif bulanık. Kız kardeşimin arkasından bakmak için boynumu büküm.

Neredeyse boyu kadar geniş, uzun boylu bir Fae adamı arkasında duruyordu. Onun gibisini daha önce hiç görmemişim. Büyüklüğü karşısında yutkundum. Gözleri çok koyu renkliydi, kalın kaşlarla çerçevelenmişti ve kulakları düzgün bir şekilde sivriydi, saçları kafasına yakın kesilmişti. Buraya kadar Fae'ye benziyordu. Ama ya tenindeki yeşilimsi renk? Sadece hasta olsaydı olacağından daha karanlıktı. Peki ya alt köpek dişleri alt dudağından dışarı mı çıkıyordu? Net konuşmakta zorlanmasına şaşmamalı. Sırtında bir kılıç asılıydı ve bildiğim hiçbir hayvandan dikilmemiş soluk deriden bir gömlek giymişti. Birisi gömleğin önüne üç kanlı gözyaşı döken beyaz bir tilki işlemişti.

Ne kadar hoş.

İçgüdüsel olarak gözbağımlı çektim ve ürperdim. O da diğerleri gibi iki bükümdü ama keskin bıçaklar birbirine karışmış etinin arasından girip çıkıyordu. Ürpererek göz bağımlı geri çektim.

Bana baktı ve ben de kaşlarımı çattım.

"Ama seni ölümlü dünyaya gönderen bendim, Vale," dedi Hulanna, yüzünü tekrar görebileceğim bir yere geri çekilerek, yanakları kızarmıştı. Onu tepemde bir dev gibi görmek tuhaftı. Kumral saçları

Düşük ışıktaki güzelce parlıyordu, pembe renkli incilerle süslenmişti. Yumruğum büyüklüğündeydiler. "Sen benim . Bir anlaşmamız vardı."

Güzel fae kızını sanki hepimiz izlemiyormuşuz gibi Scouvrel'in boynunu öpmeye başladı. Onun sivri kulaklarını bıçağımla kesmek istedim. Hayır. Çünkü kıskanıyordum. Bunu herkesin içinde yapmanın uygunsuzluğun ötesinde bir şey olduğu için değil - gerçi Skundton'da yaşasaydı, kasabanın kadınları onu herkesin içinde bunu yaptığı herhangi bir adamla evlenene kadar bir depoya kilitlerdi. Sadece kaderim için teklif alırken onun dikkatini dağıtması hoşuma gitmedi. Hepsi bu. Kesinlikle kıskanmadım.

"Evet, pazarlık şuydu: 'Ölümlüler dünyasına gidip kız kardeşimi bulursan seni bu hapishaneden çıkaracağım. Faewald'a dönene ya da onu başka bir Fae'ye sunana kadar sadakatini başka birine veremezsin.'" Gülümsemesi hainceydi ve kız kardeşim pazarlığındaki kusuru görünce soldu. "Kız kardeşini buldum. Dünyamıza dönene kadar sadakatimi kendime sakladım. Ve bak, onu kimseye sunmuyorum. Onu sadece açık artırmaya çıkardım - satılık. Bu bir teklif değil. Bu bir satış."

Hulanna tükürdü. Onun gibi muhteşem bir şekilde rafine bir şey için korkunç derecede kaba görünüyordu. Kafesin içine doğru eğildim. Herhangi bir sıçrama beni ıslatabilirdi.

"Ve ben de teklif vermeye hazırım - cömertçe," dedi yeşil Fae. "Açık artırmaya Yüksek Kule teklifiyle başlayacağım. ile birlikte golemeler orada hizmet ediyor."

Etrafımızdaki seyircilerden bir soluk sesi geldi.

Scouvrel'in ağzının kenarları yukarı kalktı ama çenesini kibirle kaldırdı. Böyle daha genç görünüyordu. Sanki tahtın varisi olamayacak kadar alt tabakadan bir prensti ama yine de istediği zaman yakıp yıkmaya gücüne .

"Vale, Alacakaranlık Sarayı'nın teklifini kabul ediyor. Kazanacak herhangi bir teklifin daha değerli olması gerekecek."

Hulanna'nın yüzü kızardı. "Ama bu bir servet değerinde!"

Hâlâ bana bakmıyordu. Onun kanı olduğum ve bir kafese kapatıldığım hâlâ umurunda değildi. Ona ne olmuştu? Skundton kadınları onun gibi biriyle ne yapardı?

Göz bağına uzandım ve Scouvrel gözüme takıldı, neredeyse belli belirsiz başını . Ama görmem gerekiyordu. Bilmem gerekiyordu.

Yine de göz bağımı açtım, Hulanna'yı görünce dilimi ısırdım ve kan tadı aldım. Karmakarışık, tıpkı onun gibi. Yaşayan bir hayalet, her zaman

bükölüyor, sürekli öfkeleniyor, artık hiç ölümlü değil.

Kanı yuttum ve gözbağımı indirdim. Scouvrel bana gözlerini devirdi.

İşte böyle oldu. Bir kız kardeşim vardı. Sevdiğim bir kız kardeşim. Ama artık yoktu.

Ona bunu seçtiren neydi? Bu onun iradesi dışında olmuş olabilir miydi?

Scouvrel, "Elbette teklifinizi kabul edeceğim," dedi, uzun elini parmaklarını sandalyenin koluna koydu.

"Kupalar Divanı'nın yanındayız," dedi bir adam Hulanna'nın arkasından, onun yanına yaklaşarak. Oradakiler arasında en sade giyinen oydu, ancak uzun, pullu bir kuyruğu pantolonundan dışarı sarkıyordu. "Onların arkasında olacağız

bu konudaki çıkarları."

Scouvrel sıkılmış bir ses tonuyla, "Tabii ki ," dedi. "Madeni paralar her zaman Kupa'nın yanında durur. İkinizden birinin bir teklifi var mı, yoksa benim teklifimi boşa mı harcıyorsunuz? zaman?"

Hulanna sanki bir koz oynuyormuş gibi, "Teklifleri adil bir şekilde alacağımıza güvenemeyiz," dedi. "Hile ve yalanlarınızla tanınıyorsunuz."

Scouvrel güldü. "Balance'ın arkada gizlendiğini görüyorum. Teklifleri alıp küçük defterine yazsın ve kazananı ilan etsin. Yedi gün sona ermeden önce en yüksek teklifi kim verirse tutsağı o alacak. Alacakaranlık Mahkemesi şimdiden güçlü bir başlangıç teklifi verdi. "

Kalabalığın içinde bir hışırtı vardı ve ben onların arasından görmeye çalışıyordum. Bir şey hareket ediyordu ve kalabalığı ayrılmaya zorluyordu. Küçük kızgınlık sesleri onun en basit yolu seçmediğini gösteriyordu.

Cesetlerin arasından sıyrılıp kürsüye çıktı ve Hulanna yan tarafa. Başının bir tarafında siyah, diğer tarafında beyaz saçlar vardı ama her iki tarafa da ışıktaki kestane rengi parıldayan bir şey dökülmüştü. Bu kan olmasa iyi olurdu.

Kanatlıydı - beyaz tüylü bir kanadı ve yarasaya benzeyen koyu renkli bir kanadı saçlarının renklerine zıt taraflardaydı. Giysileri de siyah ve beyaz uçuşan yamalardan oluşuyordu ve küçük bir pirinç terazi de boynundaki narin zincir.

"Sen mi aradın?" diye sordu kara kaşlarını çatarak.

Scouvrel, "Size Oyun Yöneticisi, Mahkemeler Dengesi rolünü teklif ediyorum," dedi. Yani bu, Fae Mahkemeleri dışında rolleri olan diğer dört kişiden biriydi. Sooth'la tanışmıştım. Vale. Denge. Kin Katili denen kişiyle hiç tanışmamayı umuyordum. "Ve hepinize iyi geceler diliyorum. Bu çalkantılardan yoruldum

Duygular. Hiçbirinin tadı keskin değil ve donukluktan nasıl nefret ettiğimi bilirsin. Bir dahaki sefere daha iyisini yap, Fae dostum."

"Nereye gidiyorsun, Rogue?" Hulanna talep etti.

"daha fazla suikastçı göndermeyi mi planlıyorsunuz, güzel ?" Scouvrel neredeyse kelimeleri tükürüyordu.

"Oyun Yasası'nı ihlal etmem," dedi çenesini kaldırarak. "Seni başka türlü davranmaya teşvik etmeyeceğim," dedi kafesimi kaparak, hayranlarını silkeliyor ve son bir hatırlatmayla gökyüzüne siyah bir yıldız gibi kayıyor, "Herkes teklifini versin!"

Bölüm On Dört

I Parmaklıklara tutundum, gece gökyüzüne doğru dalarken kalbim boğazımda, altımızdaki sirk çadırları kayboluyor.

"Çok mu dramatik?" Diye sordum ama kelimelerim olmasını dilediğimden daha silikti.

"Dedikodu bu işte bizim dostumuz. Ve bunun işe için, ben orada yokken bu işin alevlenmesine ihtiyacım var."

"Beni gerçekten o yeşil canavara satmayacaksın değil mi?"

"Ork mu? Alacakaranlık Sarayı'nın bir temsilcisi. Ve evet, eğer kimse onu geç, seni alacak."

"Senden nefret ediyorum Scouvrel," dedim içimde kabaran hayal kırıklığıyla. Kaçış yoktu. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

"İşte ruh bu!"

"İnsanlarınıza ölümlüleri alıp satabileceklerini düşündüren nedir?"

"Uzun tecrübe. Ama bak ne , bacaklarını açman için bir süreliğine kafesten çıkmama izin vereceğim, kulağa nasıl geliyor?"

"Bir şey istiyor gibisin."

Aşağıya daldık, denize doğru süzüldük. Rüzgâr kafesin içinden geçerken ve denizin üstündeki uçurumun tutunmuş yalnız, karanlık bir ağaca doğru sürüklenirken nefesim kesildi. Tuzlu su, çimen ve büyüyen otların kokusuyla karıştı.

şeyler ve Scouvrel olduğunu düşünmeye başladığım kalıcı bir koku - karanfil ve tarçın ve altında hayvansal bir şey.

"Nadir öpücüklerinden sadece birini istiyorum," dedi gülerek.

"Bence oradaki Fae kızları sana isteyebileceğin tüm öpücükleri verirdi," dedim kuru bir sesle, ağacın yanına inip elini neredeyse şefkatle gövdenin üzerine koyarken. "Öpücükten daha fazlasını, eğer onların boğucu bakışlar onlar adına konuşuyordu."

Scouvrel gözlerinde hınzır bir parıltıyla, "Eminim yaparlar," dedi.

Kaşlarımı çattım. Bunu her zamanki gibi şeytani ve alaycı ses tonuyla söylemişti. Ama yine de... ama yine de bunda bir gariplik vardı. "Scouvrel, benimle tanışmadan önce..." diye sormama neden olan bir şey. Nasıl bilemedim ve havada asılı kaldı. "Demek istediğim, uzun zamandır yaşıyorsun... daha önce hiç

... evli misin?"

"Seninle tanışmadan önce mi?" Homurdandı, gözlerimin içine bakabilmek için kafesi kaldırdı. Uzun saniyeler geçip giderken beni izledi ve ben onun

Bana cevap verecekti ki aniden başını salladı ve bana göz kırptı. "Hayır, Küçük Kabus. Sen ilk kez dehşete düşmeden önceki yıllar boyunca Ben hiç... evlenmedim." Sanki bu kelimeyle daha fazlasını ima ediyormuş gibi bir kaşını kaldırdı. "Bir kişi hakkında bu tür bir bilginin kendine özgü bir gücü vardır. I

hiçbir zaman başka birinin beni zevkle solutan ya da iç çektiren şeyin ne olduğunu bilmesini isteyecek kadar üstesinden gelmiş hissetmedim. Bilgi güçtür. Ve ben bu gücü kendime sakladım." Devam etmeden önce yıldızlara baktı. "Aşık olduğunuzda zalim olmak çok daha zordur. Ve ihanete uğramak çok daha kolay."

Buna ne cevap verdin? Ağacın arkasından, ağaçla büyük bir kayanın arasındaki çukura doğru yürüdüğünde kaşlarım hâlâ çatıktı. Çukur, beni şaşırtan bir anilikle toprağa gömüldü. Anlayabildiğim kadarıyla bu bir tünel ya da ağacın köklerinin altındaki bir yere girişti.

Scouvrel durakladı. "Kaçmak istediğini biliyorum, Küçük Avcı. Gidip babanı kurtarmak istediğini de biliyorum. Ama şu anda gerçekten *ihtiyacın* olan şey benim müttefikim olmak."

"Peki sen bundan ne çıkarıyorsun?" fısıldadım. Nedense şu anda yüksek sesle konuşmak yanlış geliyordu.

"Söylemek istemiyorum."

"O zaman neden senin müttefikin olayım ki?" Tısladım.

Parçalanmış görünüyordu, bir daire çizdikten sonra kendini çukurun yanındaki toprak duvara attı ve kafesi iki eliyle tutarak beni izlemeye başladı.

"Eğer sana söylersem... eğer... Sadakat yemini etmeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapmaya çalıştığını bilmeden sana sadakat yemini etmeyi kabul etmeyeceğim. Kendimi her şeye adayabilirim!"

Eliyle yüzünü ovuşturdu. Yorgun görünüyordu. Ve dizleri titreyecek kadar muhteşem. Bana bakarken zalim dudakları hafifçe aralandı. Nefis pembe diliyle onları gergin bir şekilde yaladı.

"Sana nedenlerimi anlatacağım. Ve sonra, eğer bunların yeterli olduğunu düşünüyorsanız, bana özgürce ve kendi iradenizle söz verebilirsiniz."

"Ben babamı kurtarmak istiyorum. Buna aykırı herhangi bir şey, herhangi bir şey için söz vermemi imkânsız hale getirecektir. Ayrıca, sen hiçbir şey için söz vermemişken ben neden bir şey için söz vereyim ki!"

"Hiçbir şey mi? Sana sonsuz sadakat yemini ettim!"

"Şaka gibi!"

"İnan bana, şaka değildi." Gözleri tutkuyla parlıyordu.

Yakınına eğildim, başım parmaklıkların arasına sıkışmıştı. "O zaman anlat bana."

Ona o kadar ki başka hiçbir şey görmüyor ya da duymuyordum.

"Ben -" başladı. Karanlığın içinden bir şey fırladı ve kafasına çarptı.

Kafes elinden düştü, çığlık atarak parmaklıklara tutundum. Yere düştü ve omzumla birlikte sırtıma da çarptı. Acı içimde alevlendi ve beni kafesin parmaklıklarına doğru soluk soluğa bıraktı. Biri kafesi kaldırdı ve düzeltti. Parmaklıklardan yere doğru kaydım, ellerim acıyla yumruk olurken nefes nefese kaldım. Yıldızlar görüşümde dans ediyor ve acı kafamın içinde parlıyordu.

Bu da ne?

Kırmızı gözyaşı damlaları beyaz işlemeli bir tilkiyi gölgeledi. Kafes daha da kalktı.

Yeşil deriyle kaplanmış tek bir siyah göz, soğuk bir kayıtsızlıkla bana bakıyordu.

"Yakaladım seni," diye hırladı ork. "Güvenli evlerini daha iyi saklamayı öğrenmesi gerekiyor. Ama bazen hata yapmazsa bu pek de oyun sayılmaz, değil mi?"

Kafes çılgınca sallanıp omzumdaki ve sırtımdaki acıyı tazelerken nefesim kesildi. Bayılacağımı sandım. Olanlara odaklanmaya çalıştım.

Ork beni yakaladı.

Devasa bir yaratığa doğru eğildi - beni boş verin, ona kıyasla bile devasa. Yere yakın duruyordu - bakır renginde parlıyordu - ve burnundan kuyruğuna kadar üst üste binen pullarla kaplıydı. Birisi yaratığa eyer ve dizgin takmak için biraz zaman harcamıştı.

Kalbim , oturmak için mücadele ederken ellerim titriyordu. Tepeden canım yanıyordu.

"Pangolin. Diz çök," diye emretti ork ve ork ata binerken yaratık kendini yere bıraktı. Tek gördüğüm parlayan pullar ve kafesimi tutan yeşil bir koldu.

"Beni bu şekilde alamazsınız," diye itiraz ettim. "En yüksek teklifi verene açık artırmayla satılıyorum."

Hiçbir şey söylemedi ama kafesin üzerinde bir hissetti duydum ve sonra eyerdeki bir bağlantı noktasından sallanmaya başladı.

"Oyunu bölmeye iznin yok!" Ben çağırdım.

"Kesildiğini kim söyledi, ölümlü? Ben sadece değiştiriyorum."

Mırıldanmaya başladım, onu sersemletmeye çalışıyordum ama kafesi şiddetle salladı ve parmaklıklara vurdum, yaralı omzuma ikinci kez vurdum, ancak hemen diğer yöne fırlatıldım. Yüzüm parmaklıklara çarptı, kan tadı aldım ve sonra yere düştüm, karanlık görüş alanımı kapladı.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Evet, yalvar. Korkunun tadını seviyorum. Keskin ve canlandırıcı. Kendimi elli yaş genç hissediyorum," dedi ork.

Tekrar konuşmaya çalıştım ama karanlık kelimelerimi çaldı.

İKİNCİ KİTAP

*Tüm karışık kafalarınıza bir lanet,
Bağlamak için bir lanet,
parçalamak için bir lanet, Sizi bu
sihirli kafeste tutmak için,
Sizi bağlamak ve öfkenizi sarmak için,
Gazabınızı susturmak ve ısırığınızı tutmak
için,*

*Ve dövüşten önce seni
köstekleyecek. Kurtarmak için bir
lanet, öldürmek için bir lanet,
çalmak için bir lanet, doldurmak
için bir lanet.*

- Faewald Masalları

On Beşinci Bölüm

I Kafesin beni ileri geri sallamasıyla uyandım. Bir panik dalgasıyla birlikte mide bulantısı beni ele geçirdi. Nefes nefese sürünerek kafesin kenarına oturdum, kafamı parmaklıklardan dışarı çıkardım ve kustum. Sert kahkahalar beni karşıladı.

"Hasta olduğun sürece sana yemek israf etmeyeceğiz. Sisteminden çıkar şunu, kanatsız öfke."

"Ben bir öfke değilim," diye nefes nefese ağzımı sildim. Bronz pullu yaratığın hareketi kafesi ileri geri sallarken dizlerimin durmak elimden gelen tek şeydi. Her savuruşunda orkun siyah deri kaplı bacağına çarpıyor, kafesi mide bulandıran bir sarsıntıyla sarsıyordu.

Başım davul gibi çarpıyor, her sarsıntıda zihnime acı bıçakları saplanıyordu. Acı senfonisine omzum da katıldı, onu kaburgalarım izledi. Harika. Berbat haldeydim.

Ork beni öldürmeyi mi planlıyordu? Bu kafeste kapana kısılmışken çok kolay olurdu. Suya ya da yüksekte atabilir ya da beni beslemeyi reddedebilirdi. Ama beni henüz öldürmemişti ve bunu yapmak için zamanı vardı.

Ürperdim. Scouvrel'in tüm zalimlik ve gaddarlık iddialarına rağmen bundan hiç korkmamıştım. Zalim ve acımasızdı da. Eğer ork çalmasaydı, beni bu orka satacaktı. Yine de.. bir şekilde bu farklı hissettirdi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde savunmasız hissediyordum.

Kendimi kafesin araziye bakan tarafına sıkıştırdım, hışırdayan çimenlere baktım, hortlaklar ve periler canlıydı. Onların küçük Benimkinden daha büyük olmayan formlar dünyayı renkli kıvılcımlarla aydınlatıyordu. Otların ve deniz tuzunun kokusu sinmiş, kafamı boşaltıyor ve düşünmeme yardımcı oluyordu.

Farklı değil, Allie. Öncekinden farklı değil. Hala bir mahkumsun. En iyi şansın hala bilgi toplayıp kaçmaya çalışmak. Bu insanlar seni kafese nasıl koyacaklarını bilmiyorlar, bu da dışarı çıkabilirsen gerçekten özgür olabileceğin anlamına geliyor.

Ama anahtar Scouvrel'deydi.

Umutsuzluk üzerime çöktü ve karanlığa karşı dişlerimi sıktım. Hayır, Allie. Umutsuzluğa yer yoktu. Sadece savaşmak için yer vardı. Eğer şimdi pes edersem, kimse babamı kurtaramaz. Kimse Faewald'ı yok edemez ve halkımı güvende tutamazdı. Zayıf olmaya cesaret edemedim. Güçlü olmak zorundaydım.

Çivi gibi. Özümdeki demiri bulmalı ve onunla bu dünyayı yerle bir etmeliydim. Dişlerimi sıktım ve kendimi ayağa kaldırdım.

Görüş alanımın karşısında, bir başka dev pangolin dişi bir ork Fae'yi taşıyarak geçti. Koyu renk saçları dökülüyor, yüzüne soluk kafatası dolgun dudaklarını ve geniş sırtışını gizleyemiyordu. Geçip gitmeden önce bana doğru baktı.

"Bibloyu kaybetme Ghadrot," diye hırladı orka. "Onu kaparak korkunç bir düşman edindik."

Ghadrot belli belirsiz bir yanıt verdi.

Bilgi alıyordum. Orkun adının Ghadrot olduğunu biliyordum. Bu iyiydi, değil mi? Ve beni alarak bir düşman edinmişlerdi - gerçi ben Kim olduğundan emin değilim. Hulanna, belki?

Acele etmedim ve onları izledim. Belki bir düzine vardı. Hepsi ork Fae'ydi. Mütevazı, savaşa benzer, deriden yapılmış ve üzerleri mühürlerle işlenmiş kıyafetleri tercih ediyor gibiydiler. Kulaklarında altın yüzükler tercih ediyorlardı, bazılarında en az bir düzine vardı. Rütbe belirtiyor gibiydiler. Daha fazla küpesi olanlar daha az küpesi olanlarla alay ediyordu. Başka türlü olmazdı.

Mola vermeden saatlerce yol aldılar. Kimse şikayet etmedi. Kimse yolculuk hakkında homurdanmadı. Her ork bronz silahlarla süslenmişti. Baltalar. Bıçaklarında çentikler olan kocaman kılıçlar. Eğri bıçaklar, düz bıçaklar, eklemlerin etrafından yarım ay gibi kıvrılan bıçaklar. Asalar ve kargılar. Pangolin pullarından kesilmiş gibi görünen eldivenler.

Neredeyse, bu tür Fae'leri diğerlerinden daha çok seviyordum. Güzellerdi ama diğerleri kadar güzel değillerdi. Kaslıydılar, düzenliydiler ve gözleri keskindi. Bana kendimi düşündürdüler. Eğer bir Fae olsaydım, bu ork Fae'lerden biri olurum.

Belki onlarla bir anlaşma yapabilirim.

Şafak sökmek üzere olana kadar dinlenmek için durmadık. Eğitimli askerlerin sahip olacağını hayal ettiğim verimlilikle bir orman vadisinde kamp kurdular. Beni tutan ork kafesimi tencerelerin yanına koydu ve sanki değerli bir evcil hayvanmışım gibi kanlı bir et parçasını parmaklıkların arasından geçirdi.

"Ne tür bir et bu?" Sordum ama sadece homurdandı.

Orklar akşam yemeklerini pişirirken uzun bir süre ona baktım - açık ateşte çay ve malt içeceği gibi kokan bir şeyle haşlanmış daha fazla et Bir çeşit.

belli olmayan pişmemiş kırmızı eti yiyecek kadar aç değildim, yine de parmağım la dürttüm. Belki de daha çekici gelirdi Yarın. Ama bundan şüpheliydim.

Çadırımı özenle kurdum, battaniyemi içine serdim. Doğru düzgün uyumadan geçirdiğim uzun günler ve geceler beni yakalamıştı. Kampta neler olup bittiğini görebilmek için çadırın kapısını açık bıraktım.

Yataklarına gitmeden önce, orklar kullanılmış kap kacaklarını ve tabaklarını kafesimin yanına bıraktılar. Sanırım bunların hepsi yanlarında taşımak zorunda oldukları ıvır zıvırlardı.

Fark etmedikleri şey ise bıçaklarından birini parmaklıklara benim ulaşabileceğim kadar yakın bırakmış olmalarıydı.

Sonuncusu horlamaya dalana ve nöbetçi Fae kadın kampın çevresine sürüklenene kadar saatlerce bekledim ve sonra parmaklıklara uzanıp bıçağı kafesimin içine kaydardım. Kolayca kullanamayacağım kadar büyüktü. Onunla kesinlikle bir şey bıçaklayamazdım ama sağlam bir metaldi. Ve uzundu. Büyük bir dikkatle parmaklıkların arasına yerleştirdim ve onları ayırmak için çalışmaya başladım. Parmaklıkların arasına giremiyordum ama başım girebiliyordu, bu da geri kalan kısmımın Sıkıştır.

Ölümlü derisinden dikilmiş ceketler giyen bir grup kana susamış fidyeciden kim kaçmaya çalışmaz ?

Nöbetçi değişimini duyduğumda birkaç saattir bu işi yaptığımı anladım. Kimse beni kontrol etmek için durmadı.

Ama etmedi. Güneş batmaya başladığında ve beni kaçır an ork uyandığında, parmaklıkları kurtulmak için yeterince hareket ettirememiştim. Yaslanıyordum beni orada bulduğunda, bitkin, omzum ağrıyor, hayal kırıklığı gözyaşlarım yüzümü çiziyordu.

Bir kahkaha atarak bıçağı çıkardı ama sesi derin ve hırıltılı olsa da sözleri kaba değildi.

"Hâlâ biraz ruhun var, değil böcek? Alacakaranlık Sarayı ruhu sever. Seni kırması daha eğlenceli hale getirir."

Beni tekrar eyere bağladığında sözleri hâlâ zihnimde çınlıyordu. Çadıra girdim ve battaniyelerimin üzerinde uykuya daldım ama rüyalarım bal tuzağından kaçmaya çalışan böceklerin kâbuslarıyla doluydu.

Uyandığımda nemliydim.

Bir teknenin koltuğuna bağlandığı yerden kafesin üzerine sörf püskürtüldü.

"Çek! Çek! Çek!" Tekne karanlık bir gökyüzünün altında çalkantılı dalgaların üzerinde yalpalayıp sallanırken bir ses böğürdü.

Kafesimde ayağa kalktım.

"Teknede bir sızıntı var!" Birisi homurdandı. "Kefalet, golem, kefalet!"

Olayları göremiyordum. Devasa taş bedenler neler olup bittiğini görmemi engelliyordu. Ama golem sessizce çalışıyordu ve homurtular ve hırıltılar hep orklara aitti.

"Kupa Sarayı yardımımızı istiyorsa, batmayan tekneler sağlamalı," diye alay etti bir ses.

Gıcırtilar kulaklarımı doldurdu.

"Fareler bile aynı fikirde!"

Fareler! Gözlerim büyüdü. Bu boyutta bir sıçan benim için ayıdan farksızdı. Çaresizce çantama uzandım ve yayımı ve sadağımı çıkardım. Sadağı omzuma attım ve yayı tek bir hareketle gerdim.

Paket! Parmaklıklara çarptı, çarpmanın etkisiyle üst kısmı açıldı. Aceleyle yanına gittim, dizlerimin üzerine çöktüm ve mesafenin son yarısını sürünerek kat ettim. Çantanın üstünü kapatıp parmaklıklara bağladım.

Çadırım çökmüş, darmadağın olmuştu. Sadece bir ip hala bir çubuğa bağlıydı ve çadırın kumaşı battaniyeye dolanmıştı. Onu tekmelemeye çalıştım. ama daha şimdiden fareler kafesimin etrafına üşüşmüş, ciyak ciyak ötüyorlardı. İçlerinden biri kafesin parmaklıkları arasından kolaylıkla kayarak önüme çıkınca midem bulandı.

Ruh görüşümle, parlak kırmızı çizgiler ve gölgeden ibaretti, bir sıçandan çok bir sıçan hissiydi - canlı bir gıcırtila.

Bir ok çektim ve olabildiğince hızlı ateş ettim. Ben tekrar fırlattığımda fare ön ayaklarını yere vurdu. Çok büyüktü. Oklarım bu kadar küçükken, durdurma gücüm yeterli değildi. Bir boz ayıyla yayla savaşmak gibiydi.

Hırıltılı bir saldırıdan kaçınmak için tam zamanında yana kaçtım. Tekrar.

Sadağımdan bir ok daha kaptım ve yerimi seçtim. Ok farenin göğsünden kolaylıkla geçerek diğer taraftaki bir çubuğa çarptı.

Sıçan tekrar şaha kalktı ve sonra donarak parmaklıklara doğru düştü.

Etrafımızda, yükselen sudan ciyaklayarak kaçışan başka fareler de vardı.

Çenemi çelikleştirerek oklarımı topladım ve farenin üzerinde silerek temizledim. Kürk.

Sıçanlar kafesimin etrafına üşüştiler, ama kardeşlerine bir bakışta ve etrafından dolaşmayı seçtiler.

Ben hâlâ avcıydım. Hâlâ avımı yakalayabilirdim. Farenin üzerinde durup bunu düşündüm. Kaçırdıkları çılgık atan bir kız değildim. Köşede oturup pes edecek değildim. Scouvrel'e gösterdiğim gibi, bu Fae'lere de nasıl bir insan olduğumu göstermeliydim. Onun saygısını kazanmıştım. Sayılır. Onlarınkini de kazanabilirdim.

"Güç tehdidi seni onu kullanmak zorunda kalmaktan kurtarır," demişti babam bana on dört yaşımıdayken bir öğleden sonra. Elinde bir sadak dolusu Sırtında oklar ve bir yay, kemerine bağlı üç bıçak ve elinde kalın bir asa vardı. Sırtındaki sadağı düzeltti. "Sahip olduğun tüm bıçakları kuşan."

Tam olarak bunu yapmıştım.

Mezarlığın dışında köyün diğer güçlü kuvvetli savaşçılarına katıldığımızda, herkes bizim gibi silahlanmıştı.

Mezarlığın üzerine yürüdüğümüzde, mezarlığı basan üç adam bize bir kez baktıktan sonra kaçmıştı. Ölülerini yeniden gömmek bütün gün sürmüştü. Umursadığımdan değil. Bütün gün yorgunluk hissetmeden çalışabilirdim. Ve ölümler saygıyı hak ediyordu.

"Onları kendi başımıza da korkutabilirdik," demiştim eve dönerken babama. "Diğer kasaba halkına ya da tüm o silahlara ihtiyacımız yoktu. Hepsini vurabilirdin."

"Bazen ölmeye değmeyeceğini düşünmelerini sağlayabilirsiniz öldürmenize gerek kalmaz. Hepimiz birlikte, bu şekilde ölümü engelledik. Yapabildiğin zaman daima yaşamı seç, Allie."

İşte burada, etrafımda ciyaklayan fareler ve kafesimde hala sıcak olan ölü bir fare ile dalgaların üzerinde bir Fae gemisindeydim. Belki bu orklara bir tehdit gösterebilirdim. Belki bu daha sonraki ölümleri önleyebilirdi.

On Altıncı Bölüm

B Tekne kıyıya yanaştığında, farenin derisini yüzdürdüm ve derisini kazıyıp kafesin arka parmaklıklarına gerdirdim. Eğer beni burada daha uzun süre tutarsa, fare kürkü ne kadar iğrenç olsa da kürk için minnettar olabilirdim. Ayı derisinden kocaman bir pelerin gibi beni tamamen örtebilecek kadar büyüktü. Belki de bu fikre alışmalıyım. Allie Hunter, sıçan avcısı.

Ork esirim içeri bakarken kafesin bir tarafını kocaman bir siyah göz dolduruyordu. Bana yemem için verdiği çürümüş etten geriye kalanlarla birlikte farenin son leşini de kafesten dışarı atıyordum.

"Seni Kupalar Divanı'na vermek zorunda kalmamız çok yazık, Fury. Alacakaranlık Sarayı'na mükemmel uyum sağlardın."

"O zaman beni ele verme," dedim cesurca. "Beni tut. Fare sorunuzda size yardımcı olabilirim."

etrafındakiler de katıldı. Tekne kıyıya ulaştığında kafes sarsıldı.

"Ah, ama o zaman Kuzgunlar Şöleni yapamayacağız ve ben yıllardır bunun özlemini çekiyorum." Beklenen zevkle gözleri yarı kapalı.

"Kuzgunlar için ziyafet nedir?" Kafesi yukarı kaldırırken sordum. Konuşkan bir ruh hali içinde görünüyordu. Bırakalım konuşsun. Bakalım neler öğrenebilecektim.

"Savaş, öfke. Kuzgunlar leş yiyicilerdir."

"O zaman neden Hindi Akbabaları için Ziyafet ya da Kokarcalar için Ziyafet demiyorsunuz?" dedim. "Onlar da leş yiyor."

Homurdandı. "Gördün mü? Arkadaşlığını isterim. Neredeyse düşmanlarımın kanında yıkanmaktan hoşlanacağım kadar."

"Hangi düşmanlar?"

Omuz silkti. "Fark etmez, gerçekten. Herhangi seve seve öldürebilirim."

"Kanatlar Divanı, belki?" Bastırdım.

Omuz silkti. "Umarım bundan daha iyi bir Divan'ı kışkırtırız. Wings zaten tarlalarda halkın hoşnutsuzluğundan kaçıyor ve Bıçaklar Divanı gibi bağırsaklarının yerlere dökülmemesini umuyor. Saraylarının harap olduğunu görmek istemiyorlar, bu yüzden bütün gece ormanda piknik yapıyorlar. Alacakaranlık Sarayı'nda çocuk oyunları oynamayız. Biz oynarız. sizi öldüren türden oyunlar. Biz onları cesur, parlak ve dürüst oynuyoruz. Ve arkadaşınız olmadığımız halde arkadaşınızmış gibi davranmayız."

Bu da Scouvrel'in eski sarayı ile Alacakaranlık sarayının düşman olduğu anlamına geliyordu. Ve Twilight beni Cups'a satacaktı. Ki ben bunu istemiyordum.

"Kanatlar Sarayı'nın hükümdarı neredeydi? diye sordum. "Onu görmedim."

Ork güldü. "Gördün mü? Üstelik keskin bir gözün de var. Eğer bu kadar küçük olmasaydın ve iyi bir savaşın bedeli olmasaydın, senden ilginç bir şeyler yapabilirdik."

"Ben Allie Hunter," dedim cesurca.

"Bana Ghadrot Solucan Yiyen derler."

"Peki bu ismi almak için çok fazla solucan yemek zorunda kaldınız mı?"

"Bu benim büyüklüğümün bir ilanı. Öldüğün zaman solucanlara yem olursun. Solucanlar dikkat etmeli çünkü ben , onlar benim için yiyecek olacaklar."

"Eminim bunu duyunca dehşete düşmüşlerdir."

Diğer orkları, yosun kaplı yüksek kayaların arasından geçen ve uzun bir yamacı tırmanan bir patika boyunca takip ediyorduk. Tepeye vardığımızda, tepeye oyulmuş devasa bir höyükten altın rengi bir ışık yayılıyordu. Duman, höyüğün püsküllü çatısından bir düzine sütun halinde kıvrılıyordu. Bir çift orkun yanından geçtik, devasa bir şişi çeviriyorlardı, içinde tanımadığım bir hayvan kızarmak üzereydi, pişerken suları fişkırıyor ve ciyaklıyordu. Yanından geçtiğimiz başka bir çift ise rahatsız edici bir şekilde bindiğimiz dev pangoline benzeyen bir şeyin derisini yüzüyordu. Umarım menüde o yoktur.

Daha küçük mezarlarda yamaçlara ve kayalara oyulmuş evlere benzeyen şeyler vardı. Farklı boyutlarda ve kulaklarında farklı seviyelerde halkalar olan orklar çiftler ya da kümeler halinde duruyor, uzun otların arasında boğuşuyor, kılıçlarını bileyliyor ya da köpüren kupalardan içiyorlardı. İlahiler söyleniyor, kahkahalar atılıyor ve genellikle benim yaşımdaki erkek çocuklarla özdeşleştirdiğim türden kahkahalar atılıyordu. Erkek ya da kadın, hepsinde yara izleri, dövmele ve dalgalanan kaslar vardı.

Ghadrot'un haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Savaş da dahil olmak üzere bu Divan'ın bir parçası olmayı çok isterdim.

İri bir ork partimizi görünce durdu, uzun örgüleri omzundan aşağı sarkıyordu ve yüzünde acımasız bir ifade vardı.

"Ghadrot Solucan Yiyen," dedi gözlerini kısarak. "Denizden geri döndü."

"Şölen lideri Werex," dedi Ghadrot, yumruğunu göğsüne kadar sert vuruyordu ki kafesim titredi. Bir küfür savurdum ve kafesin parmaklıklarına tutundum.

Kafes. "Niyetimizin işaretini getirdim. İstedığınız gibi kan dökülmeden ele geçirildi."

"Mükemmel," dedi Werex. Etrafındaki diğer orklar ayağa kalktı. Neredeyse bir köy konseyine benziyorlardı. İçlerinden bir kadının yüzünde çizgiler vardı. Bir Fae'nin yüzünde çizgiler olması için kaç yaşında olması gerekirdi? Ve diğerlerinde o kadar çok yara izi vardı ki, gençken nasıl göründüklerini hayal etmek zordu. "Şölen geldiğinde ilk vuruşla ödüllendirileceksiniz."

Ghadrot'a bir bakış atma riskini göze aldım ve gözlerindeki kana susamış heves karşısında neredeyse irkiliyordum.

Bir daha düşündüm de, belki de buraya uygun değildir. "Jetonu bana getir."

Ghadrot hızla ilerledi ve Werex'ten bir adım selam vererek kaskatı kesildi.

Werex beni onun elinden aldı. Yanında, ağır kukuletalı bir pelerin giymiş bir kadın gölgelerin arasından çıkıp onun yanında durdu. Boynuzları kapüşondan dışarı çıkmıştı.

The Sooth. İki tarafı da oynuyordu. Ya da belki hiçbir tarafı. Scouvre onun sarayı olmayan dört kişiden biri olduğunu söylemişti.

Werex kaşlarını çatarak, "Küçük," dedi.

Ghadrot dişlek bir sırtıyla, "Yine de o küçük yayı kullanmakta ustayım," dedi. "Onunla güzel bir sıçan öldürdüm. Eğer Şölen'i başlatmanın anahtarı o olmasaydı, neredeyse onu artıklarla besleyip ne yapacağını görmek isterdim. Duyguları... çok keskin."

Werex içine çekti. "Lezzetli."

Titredim. Lezzetli miydim? Orklar için mi? Yıldızlar beni korusun!

Etrafıma bakarak, "Mahkemenizle yaptığınız şeyi beğendim," dedim.

Werex güldü ama kahkahası Ghadrot'un ki gibi dostça değildi. Ürkek bir şekilde beni kaçırın kişiyi aradım ama o çoktan Fae kalabalığının içinde kaybolmuştu.

"Burası benim sarayım değil. Burası sadece Gözyaşı Denizi kıyısında bir kamp yeri. Bu sonradan düşünülmüş bir şey. Bir geçicilik. Bir yanılsama." Kaşları birbirine kenetlenirken alt çenesi diğer orklardan daha fazla çıkık görünüyordu.

"O halde gerçek sarayınızı görmek için sabırsızlanıyorum." Kendimi tutmaya çalıştım. Sesim sabitti ama bu yerde kalbimi hızlandıran bir şey vardı. Elim göz bağına doğru seğirdi, geri dönmeyi arzuluyordum. ve etrafımdaki normal ormanı görmek, yalnız ve arkadaş canlısı. Görmek için

Tanıdık hayvanların izlerini, tanıdık kokusunu, hatta belki Olen'in mandolin sesini bile duyabilirdim. Bana olan inancını kaybetmesi iyi oldu. İyi ki gelmemişti. Eğer gelseydi, o da kapana kısılmış olacaktı. Ya da daha kötüsü.

"Kupa Sarayı?" Werex hırladı, sesi o kadar yüksekti ki kulaklarımda bir çınlama bıraktı.

Kız kardeşim. Al bakalım.

Yutkundum, gözlerimin o kadar açıldığını ve dizlerimin zayıfladığını hissettim.

Kafesin içinde döndüm.

Ama ortaya çıkan kız kardeşim değildi. Yüce Lord Cavariel yakındaki bir ambarın içinden çıktı, mükemmel yüz hatları bir gülümsemeye dönüştü. Nadir parfümler ve sırlar kokuyordu.

Werex ona homurdandı. "Sana diğer yarısını da vereceğimize söz vermiştik, Kupalar. Ve işte burada."

Diğer yarısı. Kız kardeşimle benim olmamız gereken şeyin diğer yarısı. Nefesimin kesildiğini hissettim. Kafesi kaptığı sırada Cavariel'in gözlerindeki parıltı hoşuma gitmemişti. Kıyafetleri Alacakaranlık Sarayı'ndan daha . Mükemmel kesilmiş ve altınla kaplanmış ceketinin yakası çenesini fırçaladı. Açık gömleğinin yakasından ve zengin kollarının manşetlerinden köpüklü danteller dökülüyordu. Bordo kadife tozlukları, yusufçuk kanatları esintide dalgalanırken yüksek deri çizmelerine dalıyordu. İlk tanıştığımızda olduğunu düşündüğüm Peri Prensi'ne tıpatıp benziyordu.

Ama Faewald'ın mükemmel zevkler cenneti olmadığını öğrenmiştim.

Kalbimin daha hızlı atabileceğini düşünmemiştim ama . Kız kardeşimden ne kadar korkuyorsam, Cavariel'den daha çok korkuyordum.

Cavariel kafesi kaldırdı, soğuk gözleriyle beni inceledi.

"Şarap," dedi. "Taşıyabildiğin kadar."

"Bu boydayken fazla bir şey taşıyamam," dedim elimi küstahça kalçama koyarak.

Alay etti ve gerçekte kime hitap ettiğini belirtmek için bakışlarını Werex'e çevirdi. Kız kardeşim gerçekten de bu korkunç yaratıkla mı evlenmişti?

"Önce kafesteki öfkeyi istiyorsun, şimdi de sarhoş mu olmak istiyorsun? Oyunlar ne zaman bitecek?" Werex tükürdü. "Söz verdiğin Kuzgunlar Şöleni nerede?"

Bize mi?"

Cavariel tısladı ve orkun gözleri kısıldı. Burada dövüşmeyeceklerdi, değil mi? Yapmasalar iyi olur! Yanlış bir ayak beni ezip geçebilir.

"Sadece şarabı getir," dedi Cavariel. Yakınlarda bir gümbürtü duyulana kadar Werex'in bakışlarını üzerinde tuttu. Tahta çatırtılarının sesi havayı ikiye böldü. Sonunda dönüp baktığında, hareket ederken kafesimi sallıyordu, iki ork bir şarap fıçısı getirmiş ve levyeyle açmıştı.

"Senin için yeterli mi?" Werex boğazında gizli bir tehditle sordu. "Bir tane ya da Sarayınız Yapraklar Sarayı'nı takip edebilir. Halkınız Kaçış Kulesi'nde bin yıl geçirmekten hoşlanır mı? Bu Şölen için sizin tarafınızı tuttuk, ancak bir başkasının tarafını da tutabiliriz."

Cavariel, Werex'e doğru eğildi ve içindeki kötülük beni şaşırttı. yüzünü. Manşetinin karlı danteli görüşümü engelliyordu - ve buna minnettardım. Bu bir parçası olmak istemedim. İki taraf da beni kullanabilecekleri şeylerin ötesinde hayatta kalmamı istemiyordu.

Onun elinde olmam beni endişelendiriyordu. Babamın onun için hazırladığı işkencelerde asılı kaldığını gördüğüm andan beri kız kardeşimden korkuyordum. Kocasının gerçek bir deli olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama gözlerindeki parıltı akıl sağlığının parıltısı değildi.

"Beni tehdit etme... ork. Daha iyi olanın önünde eğil."

Ork onu boğazından yakaladı ve sarsmaya başladı ama Cavariel o sarsılırken güldü. "Sarayında casuslarım var, Werex. Casuslar ve suikastçılar. Boğazımı sıkarsan onlar da senin kafatasını sıkar. Gençlerinin ve hanımlarının da. Onlara ihtiyaçları olan tüm emirleri verdim."

Werex'in burun delikleri alevlendi, dudağı seğirdi ama Cavariel'i serbest bıraktı ve ben de rahatlayarak iç çektim. Kim kazanırsa kazansın, kaybedeceğimden emindim.

"Şunu izleyin," dedi Cavariel, sanki her şey büyük bir şakaymış gibi gülerek. O gerçekten deliydi.

O kadar hızlı hareket etti ki tepki verecek zamanım olmadı - kafesimi fiçinin içine daldırmadan önce ancak nefes alacak zamanım oldu.

On Yedinci Bölüm

W On beş yaşındayken Hulanna eve sarhoş bir şekilde geldi ve ertesi gün annemi evin arkasında ağlarken buldum.

"Sorun nedir?" Dehşete düşmüş bir halde ona sordum. Daha kötü bir şey mi olmuştu?

"Ah Allie, kız kardeşin için endişeleniyorum," dedi. "Buradan nefret ediyor. Bundan çok nefret ediyor. Şimdi de arkadaşlarıyla birlikte taş çemberin yanında içki içiyorlar."

"Bence bunu çok zorlaştırıyorsun," dedim nazikçe. "Arkadaşlarımız bazen içer. Bu... bu sadece onların yaptığı bir şey."

aldıklarını bile bilmiyordum. Sonrasında kimse bana o doğaçlama partilerden .

"Anlamıyorsun," dedi annem, yüzü solmuştu. "Skundton başka bir dünyanın kıyısında bir yer. Gardımızı düşürmeyi göze alamayız. Hiçbir zaman. Hiçbirimiz yapamayız. Özellikle de orada."

Şaka yapıyordu, değil mi? Hiçbir yerin kıyısında yaşıyorduk. Eğer gerçek bir heyecan istiyorsan haftalarca Kraliçe Anabetha'nın sarayına gidip şövalyelerle birlikte yer kapmak için savaşman gerekirdi. Burada asla heyecan bulamazsın.

"Özellikle de nerede?"

Annem umutsuzca, "Onlarla oraya gitmeyeceğine söz ver, Allie," dedi. "Söz ver bana!"

"Elbette," dedim çünkü gerçekten umurumda değildi. Avlanmak, Hulanna'nın arkadaşlarının yaptıklarından çok daha ilginçti. Annem boş yere kendini üzüyordu.

Ondan sonra başka bir parti olduğunu duymadım. Bu olmadığı anlamına gelmiyordu, sadece kimsenin Allie Hunter'a söyleme zahmetine girmediği anlamına geliyordu.

On Sekizinci Bölüm

M Burnum şarapla doldu ve çok fazla hava kaybetmeden onu dışarı çıkarmaya çalıştım. Kafesin tepesine doğru ama kafes tamamen su altındaydı ve kafesin tepesine vurmama rağmen hiçbir tepki vermedi.

Ciğerlerim yandı.

Panik içimi doldurdu, cehennemden yükselen bir iblis gibi zihnimde çılgılık atıyordu.

Çıkış yolu olmadığını bildiğim halde kafesin çatısına doğru çılgınca çırpındım. Öylece teslim olamazdım. Demir darbelerime karşı dayanıksızdı.

Çaresizdim.

Hayatımda ilk kez saf bir korku hissettim. Tüm mantığı çalan, tüm umudu çalan, sadece ben kalana kadar her şeyi çalan bir delilik dalgası - savunmasız ve titreyen. Ölüyordum.

Öleceğim yer burasıydı. Bir fıçı şarabın içinde. Sadece Faewald'da biri sizi sebepsiz yere şaraba boğabilirdi. Havayı bağışlayabilseydim hıçkıra hıçkıra ağlardım.

Tüm vücudum ani bir hareketle çatıdan uzaklaştı.

Ve sonra aniden tekrar havadaydım, şarap etrafımda akıyordu. Kafesin zeminine düştüm, öksürüyordum, ciğerlerimden kırmızı şarap fışkırıyordu. Çok acıyorlardı. Gözlerimden süzülen yaşlar şaraba karıştı. Dehşet ve rahatlama gözyaşları birbirine karıştı. Nefes alabildiğim için rahatlama. Tekrar yapabileceği korkusu.

Bir nefes daha çektim ve çılgılık atamadan tekrar şarabın altına gömüldüm.

Dehşet düşüncelerimi pürüzlü ve çarpık hale getirdi. Ve onlarla birlikte zaman algımı da. Benlik duygum. Herhangi bir şey hissimi. Gözlerim kocaman açılmış, bordo derinliklerde herhangi bir kurtuluş arıyordu.

Ve sonra hava geldi, beni kafesin zeminine yapışmış, hıçkırarak ve dehşet içinde bıraktı, şey tekrarlanmadan önce nefesimi zar zor alabildim.

Beni kaç kere boğduğunu saymaktan vazgeçtim.

Son kez ayağa kalktığımda bir şeyler söylüyordu. Bilincimi kaybetmemek için savaşıırken görüşümde siyah noktalar dans ediyordu ama onun konuştuğunu duyabiliyordum. Sesini artık çekici ya da sevimli bulmuyordum. Bu şeytanın sesiydi.

"Asmalar. İçinden üzümler dökülen sarmaşıklar. Görüyor musunuz? Burada mayalanmış üzümlere bile neler yapabildiğini görüyor musun? Bu yüzden onu bizim için çaldın. Savaş Faewald'a tekrar geldiğinde bu gücü kullanacağız. Ama bu küçük bir savaş olmayacak. Bu savaş daha önce gelen tüm savaşları sona erdirecek."

Etrafımda bir tezahürat vardı.

Zorlanan ve zayıflayan ciğerlerim tekrar nefes almak için soluk soluğa kaldı.

Gözlerim şarap fıçısından dökülen asmaları, asmalardan salkım salkım sarkan büyük kırmızı küreleri görmek için tam zamanında açıldı.

Şarap ve bilinçsizlikten oluşan yapışkan bir havuza battım.

"Onu öldürdün mü? Eğer öldüyse, sana pek olmaz." Werex'in sesiyle uyandığım için şaşırmıştım ve hâlâ hayatta olduğum için daha da şaşırmıştım. olmuştum. Birisi kafesin içinden beni ve diğer her şeyi yıkamaya yetecek kadar su dökmüştü, böylece şarabın yapışkanlığı gitmişti.

Ne kadar düşünceliler. İlk etapta beni şaraba boğmamayı seçebilirlerdi, ama hayır, düşünceli davranıp daha sonra beni yıkadılar. Tam da Faewald'ın daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, bana zalimlik konusunda yeni bir ders verdi.

"Düşündüğünüzden daha yürekli. Ne olduğunu hayal bile edemezsin Onunla evlendikten sonra kız kardeşini geçirdiğim aşamalar. Acı onları iyileştirir. Onları bu dünyaya daha uygun hale getirir."

Werex homurdandı. Kafes hareket ediyordu ama benim enerjim yoktu. Kafesin zeminine yapıştım, soğuktan donuyordum ama yeni doğmuş bir kedi yavrusu kadar güçsüzdüm.

"Bu hikâyeye bayılacaksın, Werex. Yürürken sana anlatmama izin ver."

"Size burada kamp kurmuş olan ordumuzu göstermeyi tercih ederim," diye cevap verdi Werex. "Eğer müttefik olacaksak, ortak güçlerimizi değerlendirmeliyiz. Teğmenim tam bir raporla burada."

"Tek bir bağırışınızla harekete geçmeye hazırız Lord Werex." A bir ses selamladı. Bu ses kahvaltıda taş çığneyen bir Fae kadınına benziyordu. "Bin kişilik bir gücümüz var. Silahlar hazır ve

Parlatılmış. Golemler silahlandırıldı. Çadırlar tek bir emirle yıkılabilir ve taşınabilir."

"Hiç evlenmek için kandırıldınız mı?" Cavariel, sesini büyüleyici bir tonla doldurarak Teğmen'e sordu. Belli belirsiz bir kadınla flört etti mi? Ondan daha fazla nefret edemezdim... ama yine de deneyebilirdim. "Çirkin bir Alacakaranlık Fae'sinin sizi kandırmasına izin vermeyi düşündüğünüze bahse girerim."

"Beni yanlış değerlendiriyorsun Kupaların Efendisi," diye Teğmen. Ben yapmadım. Konuşurken dudaklarının kıvrıldığını duymak için onu görmek gerekiyordu. Aferin ona. Bir ordunun başındaydı. Cavariel gibi bir aptalın onu kandırıp evlenmesini neden istesin ki?

Yanaklarım . Kendime yalan söylüyordum. Ne de olsa Cavariel'i ilk gördüğümde tıpkı kız kardeşim gibi titrememiş miydim? Ama artık daha iyi biliyordum. Bir daha asla görünüşe aldanmayacaktım.

"Güzel geleneğimizi beğenmiyor musun?" Cavariel ona açıkça sordu.

Havada yoğun bir gerginlik vardı. Ne söyleyecekti? Kupa Sarayı ile yaptıkları ittifakın dikkatli bir şey olduğunu ben bile söyleyebilirdim. Yanlış cevap verirse, savaşlarını alamayabilirlerdi. Belki de aralarında bir bölünme yaratmak için söyleyebileceğim bir şey vardı.

Öksürerek doğruldum. Düşün, Allie, düşün!

Werex bana bakarak, "Yaşıyor," diye homurdandı. Memnun olmuş görünüyordu.

"Siz taşıyın, Teğmen," dedi Cavariel, boş boş beni işaret ederek. Sesinden kibir damlıyordu. Yüzünü görebilseydim, içine tükürürdüm. "Onu salona götür. Yüce Lord Werex'le birlikte ordunuza bir göz atacağım. Oraya vardığında kafesin üzerine bir bez ya da başka bir şey ört."

Teğmenin yüzünü zar zor görebildim. Manşeti, kurumuş kana benzeyen bir dantelle süslenmiş kalın deriden yapılmıştı. Kafesi alçakta taşıyordu, böylece ileriye doğru yürürken deri kaplı bacağının üzerinde zıplıyordu.

"Bin kişi çok büyük bir ordu gibi görünmüyor," dedim. Onu kızdırmak en iyisiydi. O zaman bu kızgınlığı Kupa Sarayı'na çevirmenin bir yolunu bulabilirdim.

Yana doğru tükürdü, kafesimi birkaç santimle ıskaladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun, büyülenmiş ölümlü. Faewald'da bin kişi büyük bir ordudur. Burada bizden çok yok. Tüm nüfusumuzun on bini aştığından şüpheliyim. Elbette golem de var ama onlar savaşmaz."

"Neden olmasın?" Ben sordum.

"Sadece onursuz Fae'ler düşmanlarına karşı akılsız aletler kullanır. Biz kendi ellerimizle öldürürüz. Düşmanlarınızın gözlerindeki acıyı izlemeden kazanmanın ne heyecanı olabilir ki?"

"Oh, evet, bunun bir sorun olacağını görebiliyorum." Ses tonumun eski bir mezar kuru olmasına izin verdim.

Bir an sessiz kaldı, ben de tekrar denedim. "Cavariel neden biriyle evlenmek için kandırılabilceğini düşünüyor? Sen bir kadın olarak mı biliniyorsun? Aptal mı?"

Kafes sallandı. Oops. Onu fazla zorlamış olabilirim.

"Şerefim seni koruduğu için mutlu ol, yoksa o kafes bile seni ezmemi engelleyemezdi."

"Kandırılabilceğinizi düşündüğünü söylemişti."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, ölümlü. Tüm Fae bir Fae'nin diğerini kandırmasıyla başlar. Başka türlü birini özgürlüğünden vazgeçmeye nasıl ikna edebilirsin ki? Elbette, bazı Fae'ler hileye izin verir. Ama ben dikkatliyim. Düşüğümde kimsenin elimi tutmasına izin vermem, yanlışlıkla elimi onlara veririm diye. Asla evlilik yemininin bir parçası olarak yorumlanabilecek şekilde konuşmamaya dikkat ederim."

"Yaşamak için rahat bir yol gibi ," diye önerdim.

Homurdandı. "Doğrusu, beni rahat bırakmalarını tercih ederdim. Şölen hayatını tercih ederim - iyi yemek, büyük bir ateş, bir yatak ve iyi bir kanlı dövüş. Ama söyleyin bana, eğer sizin dünyanızda hileler yoksa, ölümlüler bu tür işleri nasıl yürütüyor?"

"sorarız."

Bana bakmak için kafesi yukarı çekti. Şaşırtıcı bir şekilde, daha önce gördüğüm tüm kadınlardan daha kaslı olmasına rağmen genç ve kıvrak görünüyordu. Teni soluk yeşil renkteydi ve alt köpek dişleri ağzından dışarı çıkmıştı ama yine de inanılmaz derecede güzeldi. Ben çirkin bir haydut gibi görünüyordum, o değil. Kafasındaki bir tutam siyah saç hariç hepsini kazıtmış ve görünen deriye kıvrımlar ve dişlerle dövme yaptırmıştı. Saçlarını minik örgülerle örmüştü.

ve sonra hepsini kocaman bir ip gibi . Onu da benim zevkime göre kurumuş kana çok benzeyen bir şeyle boyamıştı.

"Doğruyu söylüyorsun," dedi bir süre sonra. "Ne kadar sıkıcı. Yalvarmaktansa kandırılmayı tercih ederim. Bir şey isteyen birine saygı duyamazsın. Bir Fae kurnaz olmalı - istediklerini bir şeye başvurmadan alabilmeli.

başkalarının cömertliği - ne kadar ince olursa olsun."

"Kız kardeşimi kandırdığını söyledi."

Bu da olaylara yeni bir bakış açısı getirdi. Hulanna olmak ve bu yeni dünyaya gelip de kendini, 'onu sınamaya' kararlı bir Fae erkeği tarafından kandırılarak evlendirilmiş bulmak nasıl bir şey olurdu? Titredim.

O da sadece on yedi yaşındaydı. Hayatta küçük bir kasabadan ve bir köylü çocuktan daha fazlasını istemişti. Bu gerçekten böyle bir cezaya değer miydi? Ama yine de babamızı bir ağaca çivilemişti.

Bir fener gibi taşıdığım bu yükseklikten orduyu görebiliyordum. Çadırları düzenli sıralar halinde dizilmiş, ocaklar yakılmış ama kısık tutulmuştu. Golemler çadırların etrafında koşuşturup yemek pişiriyor, tamir ediyor, temizlik yapıyor ve yük taşıyorlardı. Ve Fae Savaşçılar için giyinmiş, tezahürat yapan kümeler halinde dövüşüyor ya da alçak masalarda oyun .

"Savaşçılarınız etkileyici," dedim. Yalan değildi. En kötülerini bile beni ikiye bölebilirdi. "Sanırım her biri bu kadar güçlüyken çok fazlasına ihtiyacınız yok."

"Kesinlikle," dedi sertçe.

"Cups'ın onlara bu kadar az değer vermesi üzücü."

"Bize değer düşündüren ne?"

"Beni sana taşıtıyor, değil mi? Ve sen bir komutansın.

Bunun bir golemın işi olması gerekmez mi?"

Onun onaylayan homurtusu karşısında gülümsememi zar zor gizledim. "Yerinde olsam taraf değiştirmeyi düşünürdüm."

"Kupa'nın hakaretlerine katlanmak pahasına da olsa senin tarafını tutmayacağım ölümlü."

"Kendimi kastetmiyorum," dedim. "Peki ya Wings ya da saldıracağın kişi?"

Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Eğer onlara saldırırsak, bu sadece bir başlangıç çatışması olur. Kesik başları yollarımızı kapladığında, gerçekten saldırmayı planladığımız yere gideceğiz."

Kanatlar Divanı'na saldırmıyorlar mıydı?

"Peki orası neresi?" Ben sordum. "Daha uzakta bir mahkeme mi?"

"Öyle de denebilir," dedi geniş dişlek bir sırıtışla. "Ölümlüler Mahkemesi."

On Dokuzuncu Bölüm

T Ölümlüler Sarayı. Halkımı kastediyordu. Onlara saldırmayı planlıyorlardı. Kalbim kaçan bir attan daha hızlı atıyordu. Tek yapmam gerekenin kaçmak ve babamı bu işkence dolu yerden çıkarmak olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Bir istilayı önlemek zorunda kalacaktım.

Bunu nasıl yapabildim ki?

Kafesten bile çıkamadım.

Teğmen beni askeri kamptan geçirip kayalık bir yoldan sedir ağaçlarının arasına inşa edilmiş yüksek bir kaleye götürürken dişlerimi sıktım, düşüncelere daldım. Sedirler gökyüzünün sütunları gibiydi - birbirine yakın büyüyen yaklaşık beş ya da altı sedirden oluşan bir küme. Her biri kasabamdaki en büyük binadan daha kalındı ve göklere doğru yükseliyorlardı. Direklerin arasındaki boşlukları balkonlar ve pencereler doldurmuş ve yolun üzerine geniş bir kapı kaldırılmıştır.

Sabah zaferanlarının süslediği çiçekli sarmaşıklar her Duvarların ve balkonların mevcut yüzeyi, çiçekleri beni taşıyan savaşçıdan daha büyüktü. Kırmızımsı şaraba batırılmış narin kadehlere benziyorlardı.

Kapılardan geçerken Teğmen "Cups'a hoş geldiniz," diye homurdandı.

Ama fantastik sarayı hayranlıkla seyredecek vaktim yoktu. Sedir ağaçlarıyla dolu havanın tadını çıkarmaya vakit yoktu. Arnavut kaldırımlı sokaklarda rahatça yürüyen, golemelerin işlettiği terzi dükkânlarının arasında süzülen, önleri süslü elbiselerle dolu, hem erkek hem de dişi, zarif giyimli Fae'lere bakacak vaktim yoktu.

Kapısının üzerinde kocaman şapkalar olan tuhafiyelerin ya da nane ve vanilya kokularıyla çalkalanan küçük hanların pencereleri.

Hayır, bu karmaşadan kurtulmak için bir plana ihtiyacım vardı ve hızlıca bir plana ihtiyacım vardı. Kitabımı çantamdan çıkardım, nemliydi ama sıırıslıkam değildi - çok şükür! Battaniyelerim ve giysilerim narin sayfaları korumuştı. Çamaşır ipimi gerdim, giysilerimi ve battaniyemi üzerine serdim. Bunu halletmek için fare postunu aşağı çekmek zorunda kaldım. Onu da evin zeminine serdim.

bir kilim gibi kafesledi ve kitabı kürkün içine nazikçe yerleştirdi.

"Çok çalışkansınız," diye gözlemledi Teğmen. "Bir Fae'de nadir görülür. Sadece Alacakaranlık Sarayı'nda kendimiz için çalışma hırsı vardır."

"Bu doğru mu?" Duraksayarak sordum. "Eğer öyleyse, diğer Mahkemelere göre çok büyük bir avantajınız olmalı."

Öfkelendi. "Çoğu zaman doğru gibi geliyor. Ama çok az sihrimiz var. Başkalarından elde etmek için çalışmalıyız. Golemler bile canlanmadan sonsuza kadar koşamazlar."

İlginç.

Önümüzdeki caddeden bir çocuk koşarak geçti ve görkemli bir Fae kadını çocuğun elinden tutarak onu yoluna geri çekti. Bana baktı ve bir an için tanıdık geldiğini düşündüm. Evdeki Horsecomber ailesi gibi. Ne kadar garip.

Günlüğün sayfalarını çevirdim, yardımcı olabilecek bir şey aradım. Anahtardan bahsediliyordu elbette.

"Tüm kilitli şeyleri açmak ve kapatmak için."

Kafes ya da geçit gibi. Onu Scouvrel'den geri almam gerekiyordu. Bu ilginçti.

"Kızım tuzağa düşürüldükten sonra onu geçide kadar kovaladım. Kuzeni Flet olanları uzaktan görmüştü. Yanımda kocamı ve Amelia'yı da getirdim. İkisi de öldü. Tatlı Posey'im olmadan, hayata zar zor tutunarak kaçmak zorunda kaldım. Tanrı ve gökler beni korusun. O kadar güçlü değildim.

etmek için güç.

"Delilik hem Amelia'yı hem de Davin'i aldı. Sanırım beni kurtaran sadece ikinci görüşüm oldu, çünkü onunla net bir şekilde görebiliyordum. Kocam sadece her yanından onu pençeleyen çarpık iblisleri ve daha fazla dayanamayıp bıçağı kendi boğazına saplayana kadar uğuldayan bir rüzgârın sesini gördü. Amelia benim hayallerimin ötesinde harikalar gördü. Sanırım Fae'lerin cazibesi.

"Her zamanki görüşümle bakmaya çalıştığımda her ikisini de bir anlığına görebiliyordum, gözlerim birinden diğerine gidip geliyordu, sihir gizlenmeye ve gözler görmeye çalışıyordu. Her biri benim için savaştı ve hediye olmasaydı Amelia'ya ya da Davin'e yenilebilirdim. Ama her seferinde, ikinci görüşüm onları geri püskürttü ve bana cazibe kadar görkemli olmayan ama gerçek kadar da ruhumu yaralayan bir görüntü gösterdi. Aklımı başımda tutmaya yetiyordu ama onları kurtarmaya yetmiyordu.

"Fae'ler Amelia'öldürmeden önce tatlı bir ikram olduğunu düşünerek kendi parmağını yemeye ikna ettiler. Onun mu yoksa Davin'in mi kaderi daha kötüydü bilmiyorum. En azından o, bu acımasız pazarlıktan memnun görünüyordu. Onun ruhu

paramparça bir şişe gibi kırıldı.

"Ölümlü dünyadaki kız kardeşlerimi uyarmak için zar zor kaçtım. Bu kitabı güvende tutmalıyız. Her neslin bunu bilmesini sağlamalıyız. Bu uyarılar olmadan,

portal tamamen açılacak ve dünyamız düşecek."

Titredim. Korkunç bir hikaye. Ve benimkinden tamamen farklı değil.

Ama eğer içeri giren her birimiz için portaldan sadece bir Fae çıkabiliyorsa, bir orduyu portaldan nasıl geçireceklerdi? Bunda kesinlikle bir güvenlik vardı. Tabii bu kuralı aşmanın bir yolunu bulmadılarsa.

Başımı kaldırıp sedir ağaçlarının arasından dışarı bakan pencerelerle dolu Büyük Salon'da olduğumuzu görene kadar Teğmen'in beni bir iç mabede götürdüğünü fark etmemiştim. Tavanda sedir dalları uzanıyor ve pencerelerin arasında efsanevi yaratıkların fantastik heykelleri yükseliyordu.

Birisi tavana narin zincirlerle zümrütler dizmişti. Işığı yeşil prizmalar gibi yakalayıp etraflarında kırıyorlardı.

Yüksek arkalıklı meşe bir sandalye, iki yanında birer pencere bulunan bir kürsünün üzerinde duruyordu.

Meşe sandalyenin yanında küçük bir masa vardı. Teğmen kafesimi oraya koydu.

Bana baktı. "Kuzgunlar Bayramı geldiğinde tekrar karşılaşabiliriz."

"Başka bir ziyafet bulmayı düşünmelisin," dedim. "Beni ölümcül bir düşman haline getirmeyi gerektirmeyecek bir ziyafet."

Güldü. "Tüm yaratıklar benim düşmanımdır. Tek soru bugün hangisini öldüreceğim."

"Ödülü getirdin mi?" diye çınlayan bir ses duyuldu. Hulanna!

Kafesin içinden hızla geçerek salonun girişine bakabileceğim bir yere geldim. Hulanna'nın açıklaması gereken çok şey vardı. Şu anda neredeyse ork kadına sempati duyuyordum. Benim de etrafım düşmanlarla çevriliydi.

"Kafesi aç," dedi kız kardeşim. Onu hâlâ göremiyordum.

Boğazımın arkasından sinirli bir ses çıkardım, ama Teğmen mandala karşı mücadele ederken sesi daha da sinirli geliyordu.

"Açılmıyor," dedi homurdanarak.

"O zaman bıçağını kullan," dedi Hulanna. Sesi daha yakın geliyordu.

Ork kadın bıçağını kafese saplayıp önce kilidi, sonra da parmaklıkları kırmaya çalışırken geriye doğru kaçtım.

"Belki bu yardımcı olur."

Kitabı kaptığım gibi gömleğimin içine soktum ve ork teğmeninden olabildiğince uzaklaştım. Kız kardeşim ona bir çekiç vermişti. Onu kafese doğru salladı ve darbe her şey çınladı. Ses kafatasımı binlerce bıçak gibi delip geçti.

"Umarım güç kullanmaktan daha iyi bir planın vardır," diye homurdandı ork kadın, başımı zayıflamış ellerimle tutarken. "Çünkü eğer onu künt ya da sert

bıçak, o zaman kimse yapmayacak."

Kasıla kasıla önümden çekildi ve sonunda Hulanna'nın parıldayan zümrüt rengi korseli bir elbise giymiş, saçları örülmüş ve

Kulaklarının uçları sivri kulaklarını göstermek için sivri altın takılarla kaplı.

"Açıklaman gereken çok şey var," dedim ona cesurca.

Bana zehirli bir bakış fırlattı ve kafesimin üzerine siyah bir bez attı. "Alo?"

Ben seslendim.

Ama kimse cevap vermedi.

Yirminci Bölüm

O Bunun zekice olduğunu düşündü, değil mi?
Kafesin dışına uzandım ve bezi çektim. Kafesten kolayca düştü.
Ama kız kardeşim gitmişti.

Hayal kırıklığına uğrayarak botlarımı ve dış ceketimi kuruladım. Eğer bu salonda bir süre yalnız kalacaksam, onları kurutmalıydım. Kuş tüyü gömlek çabucak kurumuştur ve tekrar sıcak ve tüylüydü. Belki de Scouvrel onunla ne yaptığını biliyordu.

Benim için gelecek miydi? Onun için bunun için yeterince önemli miydim?

Muhtemelen hayır. Ama yine de, eğer beni geri alabilirse, oldukça değerli bir bedelim vardı.

Karnımdaki hastalık hissinden hoşlanmıyordum. Vale'yi her düşündüğümde ortaya çıkıyordu. Kes şunu, Allie. Eğer öldüyse, bir düşmanın eksilmiş demektir, değil mi? Babanı kurtarmana yardım etmeyecekti. Halkını kurtarmana yardım etmek için. O senin de esirindi. Seni istediği zaman serbest bırakabilirdi. Ama bırakmadı. Bu da onun düşman olduğu anlamına geliyordu.

Peki bunun doğru olduğuna inanmak neden bu kadar zordu?

Kitaba geri döndüm. Burada başka bir kayıt vardı. Kısa ve sivri bir el yazısıyla yazılmıştı - bu el yazısıyla yazılmış tek kayıttı. Dikkatli bir ata ve fazla konuşmayan biri.

"Belli bir güç eserini sakladık. Sabah ışığının ilk vurduğu yere sakladık.

Düşmanı tutmanın bir yolu. Ama bunun bir bedeli var."

Bekle. Kafesten bahsediyordu! Annem onu kullanmanın bir bedeli olduğunu söylemişti! Ve onu dağdaki mağarada, sabah ışığının ilk vurduğu yerde bulmuştum.

"Onu esir alan kişi dışında kimse açamaz. Anahtar dışında hiçbir şekilde.

Ama Anahtarı ayrı bir yere sakladık."

Bu, çekicin neden işe yaramadığını açıklıyor. Göbeğim düştü. yeni yakalanmış bir alabalık gibi. Scouvrel öldüyse bu ne anlama geliyordu? Sonsuza dek burada mı sıkışıp kaldım? Banyo için bir yüksük ve bir fare kullanarak sıkışıp kaldım.

Bir halı için saklanmak mı? İçime bir korku saplandı ama onu uzaklaştırdım.

Gözlerim uzakta güneşin yükseldiği pencereden dışarı baktı. Fae yakında yatacaktı. O çocuğun anısı

Yüzü zihnimi doldurdu - sokakta gördüğüm yüz. Başka bir yüz görmemiştim.

Buraya geldiğimden beri çocuklar. Bin kişilik bir ordunun yayılmış sayıldığı küçük bir nüfus. Birkaç yüz kişinin -köyümüzün sayısı- bir saray olduğu bir yer. Bütün işi golemlerin yaptığı bir yer. Hiç çocuğun olmadığı bir yer.

Bunun benim için bir anlamı olması gerektiğini hissettim.

Başımı salladım ve birçok avizenin ışığında tekrar okudum. Golemler sessizce odaya giriyor, geyik boynuzu avizelerdeki mumları yenileriyle değiştiriyor, asılı bitki köklerini suluyor ve Ahşap zeminleri cilalıyor ve kullanılmış mumların eski balmumunu kazıyarak temizliyorlardı. Mükemmel bir sessizlik içinde çalışıyorlardı, başka hiçbir golemi görmüyor ya da umursamıyorlardı, sadece kendi görevlerine odaklanmışlardı.

Bir tanesi kafesime geldi ve parmaklıkları bükmeye çalıştı. Bu işe yaramayınca, parmaklıkların arasından bir yüksük su geçirdi.

"Teşekkür ederim," dedim ama cevap vermedi, sadece dönüp gitti.

Çocukların olmadığı, tüm işleri karmakarışık kaya yaptığı bir dünya. Hmmm.

"Fiyat onun kullanımıyla ilgilidir ve bu kullanım hafife alınmamalıdır - çünkü kafesi bağlamak için kullanan herkes ruhunda bir zayıflık taşıyacaktır. onları da aynı şekilde bağlamayı kolaylaştırır. Çünkü kötülüğe bakarken, onun tarafından daha kolay lekeleniriz. Gücü kullanırken, onun kullanımına daha yatkın oluruz."

Özlü. Bu gerçekten popüler bir ata olmalı. Peki neden bu bana tutsaklığımın kendi hatam olduğunu hissettirdi?

Titredim. Belki de öyle olduğu içindir. İhtiyacım olduğu için fiyatını sormadan kafesi kullanmışım. Tıpkı anahtarı ihtiyacım olduğu için gibi. Tıpkı ihtiyacım olduğu için geçitten atladığım gibi. Ve maliyetini tartmamışım.

Hulanna bedelini tartmış mıydı? O da benim gibi kapana kısılmış ? Ve neden benimle konuşmuyordu?

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. Bekleyip izleme planım umduğum kadar işe yaramıyordu. Bunu bir kafesten yaptığınızda izlemek zor, sizi boş bir odada bir rafa koyduklarında düşmanlarınızı öğrenmek zor. Belki de yeterince izlemiş ve beklemiştim. Belki de harekete geçme zamanıydı. Keşke ihtiyacım olan her şeyi, kendim ve babam için özgürlüğü sağlayacak şekilde nasıl hareket edeceğimi düşünebilseydim. Ve Hulanna ile ne yapacağıma karar vermenin bir yolunu.

O kötüydü, değil mi? Babama yaptıklarından sonra, o kötüydü. Peki ben bu konuda ne yaptım? Onu köyün önünde sürükleyip Konsey mi? Bu gülünç ve saçma görünüyordu. Bir grup yaşlı adam ve kadın Kupaların Yüce Leydisi'ne ne yapabilirdi ki? Artık büyüye erişimi vardı. Belki de tüm kasabamızı yok edebilirdi. Bir ordu topluyordu. Kraliçe Anabetha'nın kuvvetleriyle ilgili duyduğumuz hikâyelere kıyasla bin kişi küçük bir sayı olabilirdi ama Skundton'ı ve orada sevdiğimiz her şeyi yok etmek için fazlasıyla yeterliydi.

Bu, onu burada bir şekilde yenmenin benim görevim olduğu anlamına mı geliyordu? Ama burada şiddet ve cinayet için herhangi bir adalet varmış gibi görünmüyordu. Yargılayacak bir kasaba belediye başkanı yoktu. Gelip düzen getirecek bir şövalye de yoktu. Bu, onun zalimliğine bir şekilde son vermenin bana bağlı olduğu anlamına mı geliyordu? Ama onu öldürmeden nasıl ki?

Kız kardeşimi öldürmeyecektim. Ailesini güç için kullanmak isteyen zalim Fae kız kardeşimi bile

Hafif bir ses duydum ve donakaldım.

"Onu kullanmak için o kafesten çıkarmanız gerekecek. Gayet açık konuştum. *Tek bir günde iki yarım olarak doğdu. Bir yarısı toprak için. Biri hava için. Biri parçalanmak için. Biri onarım için.*"

"Evet, biliyorum," dedi kız kardeşim. Geri dönmüştü! Bir suçluluk duygusu hissettim. Ne de olsa onu öldürsem mi diye düşünüyordum. "Biz aynı gün doğan bir bütünün iki yarısıyız. O toprak için olan - tabii ki - ve ben de burası, hava ve yanılısma olan şeyler için olanım. Cavariel'in beni bu kadar çok istemesinin nedeni buydu. Bu yüzden hepinizin bana ihtiyacı var. Ama gerisi net değil. Neden onu o kafeste kullanamıyoruz?"

"Kafese kapatılmış şey ne işe yarar ki?"

Hulanna sinirli bir ses çıkardı. "Ama biz bunu bilmiyoruz! Hangimizin yırtıp hangimizin onardığını bile bilmiyoruz!"

"Hanginiz ölümlü dünyanızı ikiye bölecek? Bence bu çok açık olmalı, Kupaların Leydisi. Sarayını bizimkilerden ikisiyle istila etmeyi planlayan o değil."

"Yorumlayacak kişi sen değilsin, unuttun mu?" Hulanna iğrenç bir şekilde konuştu. "Bilmeceler söyleyen ve bunlara uyulmasını talep eden sensin."

"Bugün buraya gelmem için beni zorlamamalıydınız leydim. zaten duydunuz. Vale'nin Kanatlar Divanı'nı seçemeyeceğinden daha fazla sizin tarafınızı seçemeyeceğimi biliyorsunuz. Biz tarafsızız Faewald'ın elleri, sizin güç oyununuzdaki piyonlar değil. Bunu biliyorsunuz.

doğrudur. Denge yalnızca yoksun olanlara vermek ve bolluğu olanlardan almak için işe yarayabilir. Akraba Katili, sadece onun elinin adalet dağıtabileceği umutsuz zamanlar için vardır. Vale, durgunluğu önlemek için bizi harekete geçirmelidir. Ve ben, Sooth, geleceğe dair öngörü sunarım. Bizler sizin oyuncağınız değiliz leydim. Biz Faewald'ın kendi oyuncağıyız."

Akrabakatili hüküm mü veriyordu? O zaman belki de kardeşimi ona götürebilirdim. Belki de bir sonraki hamlem bu olur.

Bir sürtünme sesi duyuldu ve ardından botlar ahşap zeminde çınlamaya başladı. Kitabı gömleğimin içine sıkıştırdım, botlarımı giydim ve olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım.

Hulanna meşe tahtın kenarına zarif bir şekilde oturup koluna yaslanarak, "Benim yüzümden telaşlanmayın," dedi bak.

Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Eğer bir şey varsa, Faewald ona daha büyük bir güzellik bahsetmişti.

Kalbim küt küt atıyordu. Zamanı gelmişti. Onu bize geri çalışmanın zamanı gelmişti. Ve eğer işe yaramazsa... o zaman Akraba Katili.

"Babamı serbest bırakın, ben de size beni bu kafesten nasıl çıkaracağınızı söyleyeyim," dedim cesurca. Pazarlık yapmak için sadece bir şansım olabilirdi.

Hulanna'nın gülümsemesi nazik değildi.

"Seninle pazarlık yapabilirim kardeşim, ama bedeli babamızın özgürlüğü . Onun sürekli kanına ihtiyacım var ve bunun için de onun yaşayan bedenine sahip olmalıyım."

İfademi dolduran dehşeti hissedebiliyordum ve buna engel olamıyordum. Kendi babasına bunu yapmak mı? "Sana ne yaptılar?"

"Beni yargılama," diye tısladı. "Beni asla yargılama seni zayıf, acınası ölümlü."

"Sen de bir zamanlar ölümlüydün," dedim. "Hatırlıyor musun? Çok iyi arkadaşlık. Bu geçitten geçmeden bir hafta önce birbirimizin saçını örmüştük ve sen bana Kraliçe Anabetha'nın kalesinde çalışmak için deniz kıyısındaki şehirlere gitmeyi düşündüğünü anlatmıştın."

Sert bir şekilde güldü. "Ben bir hizmetçi olmayı hayal ettim ve bunu teşvik ettiğin için benim arkadaşım olduğunu mu düşündün? Zavallı! Bir de şimdi bak bana,

Allie Hunter. Ben kimsenin değilim."

"Bunun yerine sen bir canisin. Gücünüzü beslemek için kendi ailenizin hayatını çalılıyorsunuz."

Yüzü güçlü görünüyordu. Benden yaşça büyük görünüyordu - sadece yedi gün önce beni terk eden genç kız gibi değil, yirmili yaşlarında kadın gibi.

"Faewald'da geçirdiğim ilk beş yıl boyunca, hala şöyle düşünüyordum Sen," dedi ağzını bükerek. "Ama zaman insanı değiştirir. Ve küçük bir bakış açısı değişikliğiyle dünya dönebilir ve aniden her şeyi farklı görebilirsiniz. Sence ölümlülerin küçük kıvılcımlarını senden ve babandan? Acından zevk aldığımı mı sanıyorsun? Ama sen benim için nesin? Sen artık daha küçük bir türsün. Hayatımın alevleri yanında sönmekte olan bir ateş böceğinin küçük, titreşim. Eğer senden alırsam, eğer seni kullanırsam - zaten her halükarda ve daha az iyi bir sebep için kullanılmış olacaksın. Tüm ölümlüler öyledir. Zayıf hırslar, karşılıksız aşklar ve hüznü saplantılar için kendi benliğini feda ediyorsunuz. Dönmek için bile çok zayıfsınız.

Bunun yerine, paramparça olursunuz."

"Bu sapkın yeri terk et ve eve dön," diye yalvardım. "Annem seni özlüyor. Yeniden bir aile olabiliriz."

Gülüşü mizahtan doğmuş bir gülüş değildi. "Senin 'evinin' farklı olduğunu mu sanıyorsun, Allie? Kasabadaki insanların her birinin nasıl onların yeri ve gücü? Geleneklerimiz bizi kilitledi. Asla terk edemeyeceğimiz bir durgun su kasabasında doğduk. Hiç sahip olmadığımız rollerin içine doğduk. seçim bitti. Bunu biliyorsun, Allie. Baban Avcı olduğu için ve iyi biriyle evlenecek kadar güzel olmadığı için Avcısın. Olen senin başka bir şey için tek şansındı ve Heldra pençelerini ona geçirdi. Ondan asla kaçamazdı. Bunu biliyorsun. Nasıl olur da bunu göremeyecek kadar aptal ?"

"Bunu değiştirmenin en iyi yolunun kötülük olduğunu düşünecek kadar nasıl aptal olabilirsin?" Ben de karşılık verdim. "Bir orduyla dünyamıza girip onu parçalamak istiyorsunuz! Arkadaşlarımızı öldürmek istiyorsun. Beni kaçırdınız! Babamızı bir ağaca çivilediniz. Peki ne için?" Artık bağıırıyordum. "Güzellik ve güç ve güzel elbiseler ve güzel bir adam ve mücevherler ve saraylar ve ..."

"Ve ne, Allie?" Ses tonunda zehir vardı ama ben devam ettim. "Seni sevmiyor bile! Seni tuzağa düşürmekle övünüyor!"

Elini kafesin yanındaki masaya öyle sert vurdu ki, deprem olmuş gibi sarsıldım. Titriyordu, mükemmel Fae yüzü kızarmıştı.

"Kıskanıyorsun, Allie. Beni hep kıskandın. Sen İnsanların beni sevmesini kıskanıyorum. İnsanların senden daha güzel olduğumu düşünmelerini kıskanıyorum.

ve senden daha iyiyim. Ve şimdi bunların hepsi doğru olduğu için kıskanıyorsun - çünkü ben ölümsüzüm ve ölümsüz derecede güzelim ve her zaman öyle olacağım."

Tabii ki . Kim ki?

Daha bitirmemişti. "Ve sen daha da kıskanç olmalıydın. Son birkaç yılını Olen Chanter'la dans etmeyi, hatta belki bir öpücük almayı umarak nasıl geçirdiğini biliyor musun? Babasının odunluğunun arkasında öpüşmüştük. Bir gün Avcı olmayı nasıl düşündüğünü biliyor musun? Alen Tentrees ben buraya gelmeden birkaç gün önce babamla konuşuyordu. Oğlunun Avcı olmasını ve benimle evlenmesini istiyordu. Babam bunu düşünüyordu. Senin hiçbir şeyin olmayacaktı, Allie. Hiçbir şey değil. Sen çok daha kıskanç olmalıydın. Öfkeli olmalıydın. Hâlâ da öyle olmalısın."

Ve öyleydim. Daha da kötüsü, ona öfkeliydim. Çünkü istediğim her şeyi biliyordu ve gözlerimin önünde paramparça ediyordu.

"Neden bana söylemedin?" Çenemdeki titremeye karşı savaşıarak sordum. "Madem arkadaşımydın, neden bir şey söylemedin? Neden sevdiğim çocuğu öptün? Bizi seven ebeveynlerle aynı evde büyüdük. Nasıl böyle korkunç bir cadaloza dönüştün?"

Yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "Nasıl korkunç biri olabilirim Sen bu kadar iyiyken mi? Gerçekten o kadar iyi misin, Allie? Dur ve düşün. Baban bu dünyaya seni aramak için geldi. Neden seni bulamadı? Neden onu Faewald'da korkunç bir işkenceyle ölüme terk ettin? Ev işlerini yapman gerekirken bana dans edip Fae'leri çağırzamda yardım ettin. Ve bahse girerim kasaba buraya gelmemeni istemiştir. Bahse girerim sana gelmemeni emretmişlerdir - bu tam da onlar gibi olurdu - ve bahse girerim sen yine de geldin. Gerçekten benden çok daha iyi misin, Allie?

"Hepimizin içinde büyüyen bir karanlık tohumu var. Sadece seninki solgun ve zavallı, bahçedeki tüm küçük bitkiler gibi küçücük bir bitki. Ama benimki uzun, güçlü ve muhteşem. Ben her şeyde senden daha iyiyim - berbat olmakta bile.

"Ve senin için daha fazlasını isteyen tek kişi benim, seni nankör küçük aptal. Sence neden o gezgin insanlar Bizim için daha iyi bir gelecek mi? Buraya neden geldiğimi sanıyorsun? Burada benimle yaşayabilirsin. Benim kıskanç, çirkin bir yankım olmayı bırakıp kendi gücüne sahip olabilirsin. Cazibe ile güzel bile olabilirsin. Kandırabilirsin. Birini seninle evlenmeye ikna edebilirsin. Güzel elbiseler ve görkemli mücevherlerle büyülenecek kişi sen olabilirsin."

Ben sadece Avcı olmak istemiştim. Ama burada , değil mi? Burada ilginç yaratıklar vardı - daha önce hiç görmediğim şeyler. Mahkemeleri onlardan koruyabilirdim. Eğer söylediği her şey doğruysa, önce ailem tarafından ihanete uğramıştım. Doğuştan gelen hakkımı satmaya razı olan babam tarafından. Neler olabileceği konusunda beni uyarmadan kafesi kullanmama izin veren annem tarafından. Olen tarafından - ama bunu zaten biliyordum. Sayılır.

Hulanna'nın gözleri parladı. "Sadece şu kafesi aç ve benimle buraya gel."

İşte oradaydı.

İşte bu yüzden ona hiç güvenemiyordum. Çünkü bana gerçekten daha iyi bir hayat vermek istemiyordu. Daha önce benimle konuşmaya bile istekli değildi. Beni kafesten çıkaramayacağı ve isteğim dışında kullanamayacağı belli olana kadar.

Bu onun için tamamen güçle ilgiliydi.

Ve yapabileceğiniz en güçlü şey kullanılmayı reddetmektir. "Hayır," dedim.

Gülümsemesi acımasızlaştı.

"Bunu düşünmene izin vereceğim. Babanla birlikte düşünebilirsin. Belki gözlerinin önünde acı izlemek seni cezbeder. Ya da belki bunu onun için bile yapamayacak kadar kıskanç ve kalpsizsin."

Elbisesinin cebinden bir şey çıkardı ve görmem için kaldırdı - parlayan bir tohum.

Onu kafesimin yanında yere fırlattı ve içinden altın bir meşe ağacı fışkırdı, sanki bir saniyede yüzyıllar geçmiş gibi büyüdü. *Patlama* sesine benzer bir sesle babam çıktı, hala omuzlarından ağaca bağlıydı. Nefes nefese kalmıştı, burnundan ve ağzından kan geliyordu.

"Lütfen, Hulanna," diye yalvardım. "Bırak onu. Çıkarın şu çivileri!"

"Kafesten çık ve bunu kendin yap, Allie." Tahttan kalktı.

"Bunu yapamam. Lütfen! Eğer biraz merhametiniz varsa!"

Başı yana doğru eğildi. Bilinci yerinde değil miydi? Kan kokusu burnuma doldu.

"Artık her şey sana bağlı, Allie. Eğer onu özgür bırakmak istiyorsan, kafesten çık." Zalimce gülümsedi. "Bunu düşünmen için seni yalnız bırakayım."

Sonra zümrüt saten elbisesi alaycı bir bayrak gibi etrafında dalgalanarak odadan çıktı ve görüşüm bulanıklaştı.

Gözlerimden yaşlar akıyor.
Bunu babamıza nasıl yapar?

Bölüm Yirmi Bir

"D reklam!" Nefes nefese kaldım. Başımı parmaklıkların arasından geçirdim ama ne kadar de ona ulaşamadım.

Gözleri kapalıydı, kirpikleri kan kabuğuna karışmıştı. Başı aşağıya sarkmış, saçları yüzünün etrafında kaba bir yumak halinde sallanıyordu. Masanın üzerindeki alçak pozisyonumdan ağzının acıyla kıvrıldığını ve burnundan damlayan hafif nemi seçebiliyordum. Dudakları kalın ve şişti, gözleri morluktan kararmıştı. Bir şeyler mırıldandı

Çatlamış dudaklarının arasından anlaşılmaz bir şekilde.

Muhtemelen susamıştı. Ve ben ona içecek bir şey getiremedim.

Onu sadece büyü hayatta tutabilirdi. Omuzlarındaki çivilerden aşağıya yoğun ve yapışkan bir kan sızıyordu. Bacakları dizlerinden bükülmüştü, tüm ağırlığı etindeki çiviler tarafından taşınıyordu. Onları görünce midem bulandı. Kirli ve pis kokuyordu, giysileri eskiydi ve kurumuş kan yüzünü ve sakalını kaplamıştı. Günlerdir kimse onun ihtiyaçlarıyla ilgilenmemişti. Topallayan parmaklarında biriken kan, kollarını kendine yardım etmek için kullanamadığını gösteriyordu.

Onu görünce titreyerek hıçkırıklara boğuldum.

Hayatım boyunca babamdan daha güçlü biriyle karşılaşmamıştım.

Dışarıdaki dev sedirlerden bile daha güçlüydü. O yenilmezdi.

Ama öyle değildi.

Titreyerek hıçkırdım.

"Beni duyabiliyor musun?" Fısıldadım.

Anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı ve ben de bir elimle yanaklarımı silerek gözyaşlarımı uzaklaştırdım. Hulanna beni motive edenin kıskançlık olduğunu düşünüyordu, mi? İçimde bunun bir parça olduğunu inkâr edemezdim. Ama içimde yükselen asıl ateş kıskançlık değildi. Öfkeydi. Öylesine güçlü bir öfke ki içimi bir ateş gibi yakıp kavuruyor, gereksiz her şeyi tüketiyor, korkuyu, kıskançlığı ve endişeyi yok edip geriye sadece öfkenin ateşini bırakıyordu.

Bunun ona yardım etmem için beni motive edeceğini mi düşündü?

Yanılıyordu. Şu anda istediğim tek şey onu yok etmektir.

Babamın kanını mı istedi? Ona kanımı verirdim. Dünyasını onunla ıslatırdım.

Onu yerle bir ederdim. Ben -

Küçük sesler havayı doldurdu ve odanın diğer ucundaki bir kapının açıldığını ve sessiz bir golemın arkasında ağlayan bir sıra çocuk götürdüğünü izledim. Beş kişilerdi. İlk ikisini tanıdım. Onlar Skundton'dandı. Hafriyatçı bebek - babamın ormanda bulduğu iki yaşındaki çocuk. Delving çocuğu - Nils. Beş yaşındaydı. Daha büyük görünmesine rağmen. Kalbim küt atmaya başladı. Çocuk yaşlanacak kadar uzun süredir burada ? Sıradaki ikisini tanıımıyordum. Diğerleri kadar kirli iki kız, belki yedi yaşında. Bir de dört yaşlarında, kocaman gözleri ve yüzü Olen'in o yaştaki halini andıran küçük bir oğlan çocuğu.

Nefesim kesildi ama ağlayan çocuklar beni görmedi ve golemler başka bir kapı açıp onları uzaklaştırdı.

Burada insan çocukları vardı. Bir çocuğun getirilebileceği daha korkunç bir yer düşünemiyorum - onları sevenlerin kollarından uzakta, korku içinde ve tek başına bu korkunç karışık yere getirilmiş. Babam için hissettiğim her acıyla birlikte onlar için de bir acı hissettim.

Artık listeme ekleyeceğim bir şey daha vardı. Babamı serbest bırakmak. Hulanna'yı durdurun. Çocukları serbest bırakın.

Bunun sona ermesi gerekiyordu. Bir dehşete bir diğeri ekleniyordu ama Alastra Hunter'a boyun düşünüyorsa bir kez daha düşünsünler.

Kolay kolay gitmem.

Ve şimdi kız kardeşimin babamın acı çeken bedenini ve o ağacı parlayan bir tohum şeklinde cebinde taşıdığını biliyordum. Eğer kaçabilirsem, onu bulabilir ve babamı kurtarmak için o tohumu çalabilirdim. O çocukları kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim.

Sadece dinlemem gerekiyordu. Sadece izlemem gerekiyordu.

Başka bir kapıdan bir golem geldi ve getireceği dehşete . Ama iki bloklu parmağının arasında sadece bir kâğıt parçası taşıyordu. Ayak sesleri bu kadar büyük bir şey için şaşırtıcı derecede hafıftı. Babamın gözleri bir an için açıldı.

"Baba? Beni duyabiliyor musun?"

"Allie," diye mırıldandı. Gözleri bir kez daha kapandı ve sözcükleri yine karmakarışık oldu, sonra da kayboldu.

"Baba, seni seviyorum. Lütfen ."

Beni duyup duymadığını
anlayamadım.

Arkamı döndüğümde, kâğıt parçası kafesimin içindeydi ve üzerinde yumruğum kadar büyük harfler yazıyordu.

Kupaların Hanımı iki gün sonra Akıl Köprüsü'nde İpek Lordu ile gizli bir buluşma ayarlar.

Peki bunu bilmenin bana ne faydası olacak? Çok az. Ama başka bir şey olmasa bile, burada bir müttefikim olabileceğini söyledi.

"Buradan bir şekilde çıkacağım baba," diye fısıldadım. "Ve , senin için geleceğim. Öyle ya da böyle, senin için geleceğim ve seni eve getireceğim."

Ama geri kalan her şey için ne yapacaktım?

Hayatım boyunca Avcı olmak için eğitim aldım. Halkımı ormanda pusuya yatmış aylardan ve pumalardan koruma hakkı için savaştım. Savunmasız bir keçiyi ya da çocuğu yakalamak için bekleyen leş sürüleriyle savaştım. Sürüler yetersiz kaldığında ve sonbahar hasadı azaldığında açlıktan ölmemek, ağrıyan karınları doyurmak için geyik ve tavşan çekmek için savaştım.

Ama en büyük düşmanımızın tüm bu süre boyunca ulaşamayacağımız bir yerde pusuya yatmış olduğunu hiç fark . Kız kardeşimle birlikte ve dans ederken, hepsine ihanet etmişim. Diğerlerinden daha kötü bir canavar yaratmışım; halkımı, paspasla yere dökülenleri temizleyen bir kadın gibi hayattan silecek bir tehdit.

Yutkundum.

Ama bu sefer ellerim titrediğinde bu kararlılıkla oldu.

Ayı ve puma avlamaktan bıkmışım. Gulyabanilerle işim bitmişti. Fae avlayacaktım. Evet, bunu daha önce de söylemişim. Bunu daha önce de söylemişim ama hiçbir zaman burada, benden sonra gelmek için acı çeken kanlar içindeki babamın yanında olduğum kadar ciddi olmamışım. O yuvarlak kulaklı masum çocukları, yanakları kızarmış ve gözleri yaşlı ölümlü çocukları gördüğümde daha fazla değil.

Artık kendim için öfkelenmeyi ya da korkmayı göze alamazdım. Buna daha çok ihtiyacı olan başka insanlar vardı.

Dikkatlice giysilerimi temizledim, çantamı yeniden düzenledim ve notu çantamın dibine sıkıştırdım. Sonra tekrar kitabın başına oturdum. Tekrar taramaya başladım. Kişisel hikâyelerden kaçınıyor, buradan çıkmakla ilgili olabilecek herhangi bir şey arıyordum.

"Çemberi yerinde tutan büyü hakkında sadece teori üretebiliriz. Bizim dünyamızdan gelmedi, yine de yeri işaretlemek için taşlar koyduk. Boşta gezen ayakları için taşlar. Chanter'ımıza nerede beklemesi ve çalması gerektiğini söyleyen taşlar. Müzik çalmak yardımcı olur. Bunu öğrendik. Müzik kısmen Fae'lerin gözlerini kamaştırmak içindir. Ama kısmen bizim için. Bize güçlü, cesur kalpler ve

Bu onların büyüüne karşı gibi görünüyor. Frana'nın onların büyüü ve çember hakkında bir teorisi vardı. Bunu doğrulamak için kayıtları araştırdım.

Sanırım

doğru olabilir. Kasabamızda olumsuz duygular kabardığında, onları çağırıyor gibiyiz. Eğer birisi onların alanına girerse, çağrı daha güçlü hale gelir - ya da eğer biz

Orada dans eder, gelmelerini isterdim.

Eğer birisi onları inkar ederse, yani bunu kalbinde hissederse, o zaman bu onları uzaklaştırır.

"Duygulardan besleniyorlar. Acımızdan. Öfkemizden. Çaresizliğimiz onları besler. Ne kadar çok acı, o kadar lezzetli bir ikram. Aldıkları kişilere ne yaptıklarını bilmiyoruz ama onlara işkence ettiklerinden şüpheleniyoruz. Sonrasında bulduğumuz ölümlülere çok kötü davranıldı. Çoğu, bu süreçte aklını kaybetti. Hepsinde yara izleri vardı. Acılarımızla besleniyor olmalılar. Öyleyse neden daha fazla

mümkün olduğunca ıstırap?

"Bu amaçla, biz kadınlar bu tür şeyleri saklı tutarız, sadece anlayacak kadar olgun olanlar - onları uzak tutmalıyız. Gençlerimizin onlar tarafından ayartılmasına izin vermemeliyiz. Bunların batıl inançlar olduğuna inanmak daha iyidir.

Bunların sadece Faeries hikayeleri olduğunu düşünmek daha iyi."

Yaşlı hanımlar, insanlar Fae'leri Faeries hikayeleri olarak düşünüp yanlışlıkla onları çağırırlarsa ne olacağını düşünmemişlerdi, değil mi? Çünkü ben ve Hulanna'ya olan buydu ve şimdi buradayız.

Yoksa bu bir kaza mıydı? Hulanna o sabah çok ısrar etmişti. Ve bize daha iyi bir hayat sağlamaya çalıştığını iddia etti. Bunun gerçek olduğunu biliyor muydu? Bunu planlamış mıydı?

Titredim.

Sadece iki şey öğrenmiştim. Biri bana pek iyi gelmeyecekti - sakinleşmeye çalışmak bir seçenek değildi.

Diğeri ise müziği daha fazla kullanmam gerektiği idi.

Nefesimin altında hafifçe mırıldanmaya başladım, çocukluğumun eski ninnilerinin havada süzülmesine, dudaklarımdan inci gibi dökülmesine izin verdim.

Babam bu sesle sakinleşir gibi oldu, nefesi daha az kesilir gibi oldu. Parmaklıklara yaslanıp uykuya dalana kadar mırıldandım.

Hulanna'nın sesiyle uyandım.

"Uyan, Allie."

"Uyandım," dedim kalın bir sesle, nerede hatırlamaya çalışırken gözlerimi kırptırdım. Hala gündüzdü. Uzun süre uyuyamazdım.

Hulanna bir şey tuttu ve ben ayağa kalkıp parmaklıklara yaklaşırken gözümü kırptım. O şeyi bana doğru itti ve ben de bir adım attım.

geri döndü, dehşete kapıldı.

Kurumuş kana bulanmış bir Fae kulağıydı.

"O da ne?" . "Kendini kesmedin-"

Kulağındaki dövmeyle fark ettiğimde sözlerim kesildi. Bir tüy.

Ucuna kadar tırmanmak. Bunu daha önce de görmüştüm.

"Elbette hayır," dedi Hulanna ve gözlerinde tuhaf bir şey vardı. "Biz Fae'ler kulaklarımıza değer veririz. Onlar gücümüzün ve güzelliğimizin sembolüdür.

Tek kulağı olan herhangi bir Fae utanç verici olurdu - iğrenç bir canavar.

Yaşamak için çok zayıf. Beni öldürmeden kimse kulağımı alamaz."

"Ve sen..." kelimelerim boğazımda düğümlendi ve sesimi geri almak için öksürmek zorunda kaldım. "O kulağın sahibini öldürdün mü?"

Gözleri çok parlaktı.

"Tüm müttefiklerin gitti, Allie. Anlamsızlar. Sana yardım edebilecek kimse yok. Benimle savaşmayı bırak. Kafesten çık ve bana katıl.

Birlikte dünyayı yeniden şekillendireceğiz. Seni affedebilirim. Seni ikiz kardeşim olarak geri alabilirim. Bunu birlikte yapabiliriz. Sadece kafesi aç."

"Yapamam," dedim kısık bir sesle, şu anda bunun için neredeyse minnettarım. Eğer yapabilseydim, o zaman onunla birlikte dışarıda olurum. Ve muhtemelen beni bir ağaca çivileyecekti. Ama dışarı çıkabilirsem, babamı kurtarabilirdim.

Kulağı tiksinti dolu bir bakışla sandalyenin koluna bıraktı.

"Ne yapamayacağını düşünmeyi bırak ve yapmazsan sana ne yapılacağını düşünmeye başla," dedi. "Yemin ederim, Allie. Zorlukla ikizim olduğuna inanıyorum."

Şarkı söylemeye başladım - ev ve ateşle ilgili bir şarkı, rüzgârlar etrafınızda uğıldarken ateşe yaklaşmakla ilgili - ve o bir hırıltıyla döndü.

"Dur."

Sanki o emrettiği için duracakmışım gibi. Öfkeyle daha yüksek sesle şarkı söyledim, rüzgârın uğultusu ve alevlerin gürültüsüyle ilgili nakarata girdim - ve o dondu kaldı, büyülenmişti. Müziğe karşı savaşırken gözlerinin ardındaki mücadeleyi görebiliyordum. Kendini salladı ve hızla dönerek babamın suratına bir tokat attı.

Nefesim kesildi, şarkım durakladı ve gözleri daha da parladı. "Bir daha söyle, daha kötüsünü yaparım."

Odadan çıktığında hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

W Uyandığında biri kafesin üzerine yine siyah bir bez örtmüştü. Yüksüğüm suyla doluydu. İçtim, su tulumumu yeniden doldurdum ve sonra kumaşı kafesten çekmeye çalıştım. Bu sefer kımıldamadı.

Kafes hareket etti.

"Alo?" Seslendim.

Toprak zemindeki ayak sesleri ve ağaçlardaki gece kuşlarının ötüşlerinden başka bir cevap yoktu.

Tekrar mırıldanmaya başladım.

Bir şey kafesi salladı ve ben ayağımdan düştüm.

Tekrar şarkı söylemeye başladım ama bu sefer kafes o kadar sert sarsıldı parmaklıklara çarptım. Ah! Çenemde bir acı hissettim ve şefkatle dokundum. Bir çürük olacaktı.

Ama dersimi almıştım. Şarkı söylemek yok. İç çekerek çantamdan battaniyeyi çıkardım ve sardım, fare kürkü halının içine sokuldum. Hava gittikçe soğuyordu. İçimde yine babamdan ayrı kaldığıma dair kötü bir his vardı. Ve onunla gerçekten konuşma şansım bile olmamıştı.

Sakin ol, Allie. Ağlama. Acı çekmene bayılırlar. O yüzden acı çekme.

Tekrar uykuya dalana kadar kendime bunu söylemeye devam ettim.

Kafesteki bez yırtıldığında aniden uyandım.

"Bana musallat ol, Küçük Kâbus," diye mırıldandı bir ses ve nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Scouvrel!"

Yaşıyordu. Yaşıyordu ve beni yemek istercesine aç gözlerle bana bakıyordu.

"Bensiz Faewald'ın her yerinde hoplayıp zıplıyormuşsun," dedi yumuşak bir sesle, tek kaşı kalkarak. "İçindeyken uçsuz bucaksız ve görkemli görünmüyor mu? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen gittikten sonra sadece kırık çay fincanları ve yosunların üzerine saçılmış çamurlu kurdeleler kalacak."

"Öldüğünü sanmıştım." Kalbim çok sert attığı için acıyordu.

Rahatlamanın daha hoş bir his olacağını düşünmüştüm.

Gözlerinde acıya benzer tehlikeli bir parıltı vardı. "Ve benim olmadığım için üzgün müsün?"

"Nasıl... ben nasıl buradayım?"

Burası bir kütüphane gibiydi. Etrafımızda kitaplarla dolu raflar, şöminede kükreyen bir ateş ve onu çevreleyen doldurulmuş sandalyeler vardı ve kafesimin üzerinde durduğu masada bir tabak peynir ve meyve vardı.

Scouvrel bakışlarımı takip etti ve kafasını çevirdiğinde kanlı bir bandaj gördü.

"Gerçekten senin kulağındı!" Şok olmuş bir halde elimi ağzıma götürdüm.

"Bu kulaklardan hiç hoşlanmadım," dedi Scouvrel aldatici bir rahatlıkla, etrafımızı görebilmem için kafesi kaldırarak. Kitap büyüklüğünde bir şeyin perspektifinden kütüphaneyi içmeye çalıştım. Kitaplıklar o kadar yüksekti ki en yakındakine bir merdiven dayanıyordu. Kitaplar üzerimizdeki karanlığın içinde kayboluyordu. "İnsanın aklına tavşanı getiriyor - yırtıcı değil, av. "Uzun zamandır tavşanlardan kurtulmayı diliyordum. ima."

histerik bir yanı vardı. "Ve böylece kendini parçaladın? Bu mudur yani?"

Bana uzun, araştıran bir bakış attı ve kitapları izleyemediğimi fark ettim, ısıltılı gözleri, beni incelerken dolgun dudaklarını birbirine bastırma şekli tarafından tuzağa düşürüldüm. Sanki ruhumu araştırıyor gibiydi. Sonunda konuştuğunda, sözleri olduğumdan daha ağırdı.

"Seni geri almak için bir bedel ödedim - hem de adil bir bedel. Ek olarak, artık saçmalıklarının sadece yarısını dinlemem gerekecek."

"*Benim* için kulağını mı verdin?" Onun fedakârlığı karşısında dehşete mi kapılmalıyım? Yoksa minnettar mı olmalıydım? Hangisini hissedeceğimi bilemedim. Bunu neden yapsın ki? Elbette, beni açık artırmaya çıkararak elde fiyat, kendi kulağının fiyatına değmezdi!

"Kendini övme, Kabus. Kulak, organların en harcanabilir olanıdır."

"Hulanna, Fae'lerin kulaklarına değer verdiğini söyledi."

Garip bir şekilde öksürerek kadının haklı olduğunu doğruladı. Soğukkanlı tavrına rağmen gözlerinde lanetli bir bakış vardı. Alaycı Scouvrel'e ve kötü Scouvrel'e alışkındım. Soğuk, huysuz Scouvrel'e alışık değildim.

"Ve sen de meşguldün. Üzerinde yuvarlandığın şey bir fare postu mu?" Sanki bir şey arıyormuş gibi kütüphanesinde geziniyordu. "Sıçanlarla yaşamaktan ne kadar keyif aldığını bilseydim, belki de geri dönmek için takas yapma zahmetine girmezdim."

"Nedir *bu*?" Önünde durduğu tabloyu işaret ederek sordum. Bir tahtaya yapıştırılmış parşömen üzerine boyanmıştı. Ama görünürde hiç boya yoktu. Birisi zamanını ayırıp girdap gibi görünen bir şeyi boyamıştı. Ayın etrafındaki bulutlar tamamen koyu bordo boyalıdır.

Dondum kaldım.

"Onu senin için boyadım, Kabus. Onu burada bırakmak zorundayız. Kafese sığmaz. Ama hoşuna düşündüm. Ne de olsa sen küçük bir şeysin."

"Bu kana mı boyanmış?" Sesimdeki dehşeti tam olarak engelleyemedim.

"Önce biraz daha kullanmadan kulağımı vermeyecektim."

Ağzımın açık hissettim ama kapatamadım. Kafesin içine bakmak için döndü, kara gözleri mükemmel güzellikteki yüzünde parıldıyordu.

Yırtıcılar her zaman avlarından daha güzeldir. Nedenini daha önce hiç merak etmemiştim.

Scouvrel'in insan olmadığını unutmak kolaydı. anlara kadar kolaydı. Elim göz bağına dokunurken titriyordu, neredeyse onu çekip çıkarmak ve benim gibi bir ölümlü olmadığını kendime hatırlatmanın bir yolu olarak karışık vücudunu tekrar görmek istiyordum. Yumuşak insani duygularla boğuşmuyordu.

Ayaklarıma baktım, neredeyse gözleriyle karşılaşmaktan korkuyordum.

"*Benim* için kendi kanından bir şey mi çizdin?"

Ben onun yiyip bitiren bakışlarına bakana kadar konuşmadı.

"Evet, *sen*, Kabus. Gece gündüz bana musallat oldun ve şimdi ben de sana musallat olacağım."

"Tüyler ürpertici görünüyor," dedim nazikçe.

"Bizim ölümlü olmadığımızı unuttun mu, Küçük Kabus?" diye fısıldadı.

"Alacakaranlık Sarayı'nda benimle ilgilenecek birini bulduğumda, kabul edeceği tek şey aşağılanmaktı."

Yutkundum.

"Beni geri aldığınız için minnettarım."

"Biz müttefikiz," diye omuz silkti ama tablodan uzaklaşmaya başlarken omuzları çöktü. Sanatını beğenmediğim için cidden hayal kırıklığına mı uğramıştı? Kendi kanıyla boyanmıştı!

Başımı salladım. Fae'leri anlamıyordum.

Onu teselli etmeye çalışarak, "Büyük sanat eserlerini takdir etmiyorum," dedim. "Kraliçe'nin sarayından uzak bir köyde büyüdüm. Deneyimli bir göz için, eminim

resim çarpıcı olurdu."

"Yine de fedakârlığı takdir ediyorsunuzdur diye tahmin ediyorum," diye tersledi. Duygularını mı incitmişim? Bu mümkün müydü?

Dudaklarımı yaladım ve ses tonumu olabildiğince nazikleştirmeye çalıştım.

"Büyük fedakârlığınız için size minnettarım. Teşekkür ederim."

Düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Takas yapmadan öylece bir şeyler *vermem*, bilirsin."

"Neyi takas etmemi isterdin?" Yaralı onuruna gülmemeye çalışarak . "Teklif ettiğim çok güzel bir fare derisi var."

Gözleri öfke ile kırgınlık arasında bir duyguyla parlıyordu.

"Bir öpücük düşünüyordum," dedi tıslayarak.

Korku ve şaşkınlığımla savaşıarak, "Bunları takas etmeyi çok seviyorsun," dedim. Neden bu? Neden şimdi?

Bana şüpheli bir bakış attı. "Bu bir hayır mı?"

"Benim adıma böyle değerli bir varlığı vermişken nasıl hayır diyebilirdim?"

Onun gözüne tekrar girmem gerekiyordu. Beni bırakmasına ihtiyacım vardı. Gidip kız kardeşimi bulmalı ve o altın tohumu almalıydım. Eğer bir öpücük bunu sağlayacaksa, tabii ki verirdim. Duygularını incitmeye cesaret edemezdim yoksa beni sonsuza dek burada tutardı ve o zaman o çocukları ya da babamı nasıl kurtarırdım?

Kafesi masanın üzerine koydu, gözleri okuyamadığım bir duyguyla yanıyordu. Daha hızlı mı nefes alıyordu?

"Beni terk ettiğinden beri sürekli seni düşünüyorum Kabus. Keşke seni düşünmekten kurtulabilsem."

Buna ne dedin ki? Ben de onu düşünmüştüm. Çoğunlukla öldüğünden ve kafesten asla çıkamayacağımdan endişelendiğim için.

"Kafesinden çıkmak mı istiyorsun?" diye sordu, gözleri alev alev yanıyordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Her şeyden çok. "Beni çıkarabilirsin. ."

"Seni kaçmaya çalışmayacağını kabul et. Bana zarar vermeyeceksin ya da beni öldürmeyeceksin," dedi. Gerçekten çok hızlı nefes alıyordu. Heyecanlı değildi...

... miydi? Belki de tehlikeyi seviyordu. Belki de ona zarar verebileceğim fikri hoşuna gidiyordu.

"Katılıyorum," dedim ve kapının mandalını açtı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

I kafesten fırladı. Bu kadar çok duygunun aynı anda bana çarpmasını beklemiyordum. Uzun bir nefes aldım, saflık hissiyle ürperdim. Özgürlük işledi. Kafesten çıkmıştım. Küçük bir parçam bunun bir daha olabileceğine inanmıyordu.

Kolları bana dolandığında daha yeni nefes almıştım ki, yeniden tam boy olmanın şaşkınlığıyla sendelediğimde beni yakaladı. Beni önemseyen biri tarafından tutulmak şaşırtıcı derecede iyi hissettirdi - kendi başına önemseyen, garip bir şekilde. Beni kendine doğru çekti, eğildi ve benden bir öpücük aldı. Öpücüğü hüznü ve çaresiz, özlemlü ve umutlu hissettirdi. Nazikti, hiçbir şeyi zorlamıyor ama cevabımı bekliyordu. Ve dudakları gereğinden uzun süre benimkilerde kaldı, sanki oyalanıyor, öpücüğün tadını çıkarıyordu.

Kafam tamamen karıştı.

Yavaşlığına rağmen işi çok çabuk bitmişti. Uzaklaştığında neredeyse fiziksel bir acı hissettim.

"Kafese geri dönmek istemiyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu ve içlerinde sıcaklık gibi bir şey filizlendi.

" zaman bir süre dışarıda kalmak için benimle pazarlık et," dedi yarım bir sesle.

Gülümsedi. Bir adım daha yaklaştı, beni bir çiçek gibi içine çekti.

"O öpücük hoşuna gitmiş gibiydi," diye garip bir şekilde önerdim. Çünkü neden beni öpmekten bu kadar hoşlanıyordu? Başka kimse hoşlanmıyordu. Olen bile beni sadece annesi istediği için öpmüştü. Annemden sihir mi alıyorlardı? Olumlu duygular da mı?

"Ben yaptım." Sırtışı genişliyordu.

Yanaklarım . Boynum bile yanıyormuş gibi hissediyordum. Bu işte iyi değildim. Bana öldürecek bir şey ver ve ben senin kızın olayım. Ver bana Öpecek birini aradım ve bu beni düğümledi. Oh, yıldızlar ve cennetler! Karmakarışık. Karmakarışık vücudunun bir görüntüsü geçti ve midem şiddetle içimde yuvarlandı. Mide bulantısı dalgasına karşı savaştım.

"Kafesten bir saat uzak kalmak için bir öpücük daha pazarlık etsem ne olur?" dedim, omurgam boyunca ter içinde kalarak. "Yemeğe ihtiyacım var. Sadece bir saatliğine ölümlü gibi hissetmeye ihtiyacım var. Ve seninle konuşmaya ihtiyacım var."

"Kaçmak yok. Bana şiddet uygulamak yok. Bu odadan çıkmaya çalışmak yok," diye uyardı ama gözlerindeki hevesli bakış bana bu pazarlığı onun da istediğini söylüyordu.

"Anlaştık," dedim ve gülümsemesi içimde küçük bir heyecan yarattı.

"Hadi ," diye elini tepsideki yiyeceklere doğru cömertçe salladı.

Ev sahibi.

Sandalyelerden birinin kenarına dikkatlice oturdum - kesinlikle daha kötü durumdaydım - ve en yakın peynir parçasını kaptım, ağzıma ulaşmadan hemen önce durakladım.

"Tuza ihtiyacım var," dedim.

Güldü - gerçek bir göbek kahrkahası. "Bu da başka bir efsane. Yemeklerimizi yemek için tuza ihtiyacınız yok. Sizi buraya bağlamaz. Sizi burada biz bağlayacağız, yemeğimiz değil."

Havada asılı duran tehdidi görmezden geldim ve peyniri yerken mutlulukla gözlerimi kapattım. Açlıktan ölüyordum. Gözlerimi açtığımda beni bir kedi gibi izliyordu, gözleri kocaman ve irisleri geniş açılmıştı.

"Lezzetli mi?" diye sordu hafifçe.

"Çok acıktım," dedim ve tepside bir avuç kuruyemiş ve kuru meyve alıp hepsini ağzıma attım.

"Acele etmene gerek yok, Küçük Avcı. Seni asla aç bırakmayacağıma dair sana bir söz vermiştim. Bu tepsiyi pazarlığı sürdürmeniz için hazırladım."

"İhtiyacım var," demeye çalıştım ama tüm yiyecekler bitene kadar bir süre beklemek zorunda kaldım.

yutkundum. "Beni kafesten çıkarman konusunda seninle konuşmam gerek."

"Neden yemeğini bitirmiyorsun?" dedi ve odanın diğer tarafındaki ipek perdeyi işaret etti. "Ve kendini temizle. O paravanın arkasında yeni giysiler ve küçük bir banyo ayarladım. Hoşunuza bile gidebilir. Şu diğer giysiler... yıpranmış görünüyor."

Yıpranmışlık, giysilerimin ne kadar harap olduğunu anlatmak için cömert bir kelimeydi.

"Buraya kıyafet ve banyo için gelmedim," dedim. "Saraylarında çocukları var. Ölümlü çocuklar."

Düşünerek beni izledi. Hiçbir şey söylemedi. Hiç şaşırmadım.

Korku yok.

"Biliyordun." Yemek elimden düştü. Neden ihanete uğramış gibi hissediyordum? O bir Fae'ydi. Zalim biriydi. Sapkındı. Bunu biliyordum. Peki neden umursamasını bekledim?

"Ölümlü çocukları çalmak yaygın bir şey," dedi sonunda. "Artık kendimizinkini yapamıyoruz."

Çenem düştü. Bir çırpıda . Onu öpmüştüm. Bu kadar kalpsiz birini öpmüştüm.

"değil. Çocukları çalışıyorlar ve senin umurunda değil."

Tepkimden korkmuş ve ne olacağını bilmiyormuş gibi hem şaşkın hem de gergin görünüyordu.

Ağladığımı fark etmeden önce yanaklarımın ısındığını hissettim. Neden onu bir arkadaş olarak görmüştüm? Bana yemek ve iğrenç kanlı resimler verdiği için mi? Öpücükler için benimle pazarlık yapmayı sevdiği için mi?

Onun insan olmadığını, arkadaşım olmadığını asla unutmamalıyım. "Sen bir canavarsın." kalktım. Ondan uzaklaşmak zorundaydım. Yeminim beni odada tuttu ama bir arkadaş gibi karşısında oturmama gerek yoktu.

arkamdaki sağlam kitaplığa çarpana kadar geri geri gittim. Çenem titriyordu. Gözyaşlarım sıcak ve hızlı akıyordu, bu yüzden görüşüm bulanıklaştı.

Scouvrel'in elleri havadaydı, sanki beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Sana canavar olduğumuzu söylemiştim."

"Onları kurtarmaya gitmeme izin vermeyecek misin?" Onlar sadece çocuktuk. Sadece korkmuş çocuklar ve onlara bakacak kimse yok.

"Hayır." Sözleri sessizdi. Sanki beni sırtımdan bıçaklamak o kadar da dert edilecek bir şey değilmiş gibi.

"Babamı kurtarmak için beni de serbest , değil mi?" Sesim gözyaşlarımdan kalınlaşıyordu. Ama umurumda değildi.

"Kesinlikle hayır."

"O zaman neden beni geri alıyorsunuz? Neden beni kız kardeşimle bırakmıyorsunuz?"

Yutkundu ve gözleri perili bir şekilde, "Ben Mahkemelerin Vale'siyim. Bela ekerim. Benim işim bu."

"Senden nefret ediyorum." Ellerim titriyordu. Yeminime rağmen bıçağım elimdeydi. Odayı geçip iki adımda durduğu yere geldim ve bıçağı bir nefeste boğazına dayadım. Kanlı kulağını görmezden geldim. Onun fedakârlığı benim için değildi. Oynadığı bir oyun içindi.

Korkmuş çocukları umursamadı. Acı çeken babamı umursamadı. Umurunda değildi çünkü onlar da benim gibi ölümlüydü. Bize şefkat ya da saygı borçlu olduğumuzu düşünmüyordu.

Ona aksini göstereceğim.

"Benden ne istiyorsun, Alastru Livoto Hunter?" Sesi yorgun geliyordu.

"Bana *saygı duymanı* istiyorum!" Bağırıyordum. Duramıyordum. Sanki tasmasından kurtulmuş bir köpek gibiydim.

"Boğazıma dayadığın bıçağa saygı duyuyorum." Gözleri parlıyordu.

"Yeterince iyi değil." Bir sıcak gözyaşı daha, yüzümden aşağı akıyor.

"Gözlerinizdeki şiddete saygı duyuyorum."

"Bundan çok daha fazlasını istiyorum." O kadar çok titriyordum ki bıçağın ucu titriyordu.

"Acı çekmemi isteyen, atan kalbindeki hayata saygı duyuyorum." "Bu yeterli olabilir."

bozmadan önce bıçağı çektim. Eğer yeminimi .

"Sadece babamı ve o çocukları kurtarmak zorundayım. Hepsi bu."

Boğazını temizledi, parmakları bıçağımın yeri sıyırdı. "*Buna* saygı duyuyorum."

"Ama bana yardım etmeyeceksin?" diye sordum. Artık tamamen ağlıyordum ve durduramıyordum bile.

"Hayır."

"Öpücükler senin için boşa gidiyor. Tehditler de öyle," dedim bıçağı kınına sokarak. "Senin kıracak kalbin yok. Zarar verecek bir ruhun yok."

O yüzüne tükürebilirdim. Ama neden enerjimi boşa harcayayım ki?

Bana gerçekte kim olduğunu hatırlatması için göz bağımı kaldırdım.

"Lütfen, yapma -" Yalvarırcasına elini kaldırdı, ama tek gördüğüm ham sinirler ve iç sıkıntısından oluşan karışık bir travmaydı.

Paravanın arkasına geçtim, kirli giysilerimi çıkardım ve sıcak suyun içine daldım, içimde biriktirdiğim tüm öfkeyle kendimi ovdum ve gözyaşlarımın kontrolsüzce akmasına izin verdim.

Tahta küvetten çıktığımda tenim kıpkırmızıydı ve ara sıra küvetin kenarına çarpan su sesi dışında oda sessizdi.

Scouvrel benim arkadaşım değildi.

Bu da ona karşı nefretten başka bir şey hissedemeyeceğim anlamına geliyordu. Tıpkı kız kardeşimi alt etmek zorunda olduğum gibi onu da alt etmek zorundaydım. Onu öldürmek zorunda kalabilirdim. Belki de elimde fırsat varken bunu şimdi yapmalıydım.

Parçalanmış kulağının anısı gözlerimin önünde dans etti ama onu uzaklaştırdım. Bunu neden yaptığını kim bilebilirdi? Bana yardım etmek için olmadığı kesindi.

Hazırladığı kıyafetleri öfkeyle giydim. Tamamen siyah karga tüyünden yapılmış, dizlerime kadar uzanan şık botlar, baykuş tüyünden yapılmış, yüksek, köpüklü baykuş tüyü yakalı narin bir ceket. Bir çift yumuşak taba rengi deri pantolon ve kenarları dantelle süslenmiş köpüklü beyaz bir üst. En azından elbise yoktu. Bir elbisenin içinde kendimi aptal gibi hissederdim.

Ama gözlerini başından ayırmak istediğim bir şey yokken beni giydirmesine izin vermek yanlış geliyordu. Yerdeki kirli kıyafetlere baktım. Onları tekrar giyemezdim. Şarap ve fare kanıyla lekelenmişlerdi.

Tamamen mahvolmuş. İç çekerek, yeni kıyafetlerimden memnunmuşum gibi görünmemeye çalışarak ekranın arkasındaki alandan çıktım.

Scouvrel tam karşımda duruyordu, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve tek bir mükemmel kaşını kaldırmıştı.

"Sinirli misin?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Kara kalbin için seni asla affetmeyeceğim," dedim onun soğukluğunu yansıtarak.

"Çocukken çalındım ve buraya getirildim. Tıpkı o çocuklar gibi." Gözlerinde öfkeye yakın bir kor parlıyordu.

Biri karnıma vurmuş gibi hissettim.

"Böyle bir şeyin bir şey olduğunu bildiğini sanma," diye devam etti. "Güven bana. Senin tutsaklığın buna kıyasla çok güzel bir deniz kenarı ziyareti oldu."

"O zaman şimdi bana yardım iki kat daha kötüsün," dedim, kelimelerimdeki asidin akmasına izin vererek. "Onlar için nasıl bir şey olduğunu biliyorsun ve umursamıyorsun. Kalpsizsin. Sapkınsın. Sen bir hiçsin."

Dudağı öfkeyle büküldü ve tek bir adımda odayı geçip yanıma geldi. Yakamdan tutarak beni kabaca kendine doğru çekti, o kadar ani oldu ki hançeri ona doğru savurdum. Eliyle bileğimi yakaladı, bıçağı düşürene kadar çevirdi ve öfkeli bakışlarıyla bakışlarımı tuttu. Bir an öylece kilitli kaldık, ikimiz de zor nefes alıyorduk ve sonra beni öpmek için eğildi - nazikçe, bir kelebeğin konması gibi. Hain kalbimin bu dokunuşla dörtlü atmasına engel olamadım. Öpücüğü aynı hem bir soygun hem de bir hediye gibiydi. Daha başlamadan bitmişti. İşi bittiğinde yüzünden acı dolu bir ifade geçti ve gözlerinde zalim bir parıltı belirdi. Bıçağını aldı, kabzasını elime soktu ve tek bir hareketle beni kafese doğru itti ve kapıyı üzerime kapattı.

Bir avuç dolusu kuruyemiş ve meyve toplayıp parmaklıkların arasından arkamdan fırlattı. Bana çarpmadan önce bir bademi savuşturmak için kollarımı zorlukla kaldırdım. Ateş için yontulmuş bir odun parçası kadar büyük ve bir o kadar da ağırdı. Kolumda alevlenen acıyla lanetimi geri çektim. Bu kesinlikle çürütecekti.

Her yerim yara bere ama gösterecek hiçbir şeyim yoktu. Büyülenmiş kalbimde bile çürükler vardı.

Arkasına bakmadan odadan çıktı ve kapıyı çarparak içeri girdi.
Arkasından kütüphaneyi terk etti ve beni yeni tüylü botlarımın içinde bir yaprak gibi titretti.

Böyle bir adamla nasıl başa çıktın? Bir yolu var mıydı?

Garip bir şekilde, belki de Hulanna ne yapacağını biliyordur diye düşündüm.
Ama bu dünyamızı yok etmekle sonuçlanacağı için istemedim. Kafesimde oturdum, yalnız ve kalbi kırık bir şekilde hiçbir şeyin
Ben öyle sanıyordum. Benim kasabam değil. Ailem değil. Faewalddaki müttefikim değil. Belki ben bile değilim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

I Konuşmamı prova ediyordum ve döner dönmez konuşmamı ona fırlattım. "Bana türünüzün yalan söylemediğini söylediniz, ama kastettiğiniz şey bu konuda bizden daha iyi olduğunuzdu. Sesinizin her yanlış notasında, her yan bakışınızda, nefesinizin her kesilişinde yalan söylüyorsunuz. Söylediğiniz her doğru kelimedede yalan söylüyorsunuz."

Gömleğinin düğmelerinin kemerine kadar açık olduğunu göstermek istercesine bir elini kalçasına koyarak durdu. Fiziksel olarak mükemmel olması neden umurumda olsun ki? Ben onun gerçeğini görmüştüm, karmakarışık ve gülünç.

"Aksini düşünmeni sağlayacak ne söyledim?" Durakladı. "Bana karşı nefret mi?"

Bu oyunu oynadığımızı unutmuşum. "Beş."

Yüz ifadesi vahşi bir gülümsemeye dönüştü. "Mükemmel. Maceraya hazır mısın?"

Tereddüt ettim. Ne tür bir macera? Bana sırtıış şekli beni endişelendirmişti. "Dört."

"Deniz kenarı serin olduğu için size bir pelerin önerirdim ama yeterince küçük bir pelerinin yok. İhtiyacın olursa o iğrenç fare kilimini giymek zorunda kalacaksın."

"Ya da beni kafesten çıkarabilirsin."

"Tekrar düşün. Seni bana geri vermesi için Alacakaranlık Mahkemesi'ndeki sempatik birine rüşvet verdim, ancak Mahkemeler Dengesi hala senin için teklif alıyor ve bu oyunu sürdürmek benim amaçlarıma uygun. Biliyorsun ki

Oyunlar, başladıktan sonra bir oyunu bozmayı imkânsız hale getirir. Bu yasaya, kendi doğama karşı geldiğimden daha fazla karşı gelmeyeceğim."

"Bu Alacakaranlık Divanı'nı ya da Kupa Divanı'nı durdurmadı," dedim sertçe.

"Hayır, bu Kupa Sarayı'nın teklifiydi. Balance bunu sonra yazdı. Bir oyun bozan hırsızlık teklifi. Çok yüksek bir teklif değil ama o zamanın en yüksek teklifiydi."

"Bu bütün bir kaleden daha mı yüksek?" O kafesi kaldırırken ve ben kuru meyvelerimi ve bademlerimi korumak için çabalarken sesimde şokla söyledim.

"Kaleye göre değişir."

"Bana gerçekte ne yaptığını söylemeye istekli , Scouvrel?"

"Bir," dedi alaycı bir sırıtışla. Önceki öfkesi azalmış, yerini her zamanki alaycılığı ve şakacılığı almıştı. Ama beni öpüşünü ve kafese fırlatışını ya da kendi kökenlerinden bahsederken gözlerindeki acı ve öfkeyi asla unutmayacaktım.

"Sadece bir maceraya atılmıyoruz. Tüm bu işi diğer Mahkemelerle uğraşmak için yapmadınız - işiniz bu olsa bile."

"Rol. İş değil. Ben çalışmıyorum. Herkes için bir şeyleri mahvetmek benim işim. *rolü.*"

"Bir oyundaki gibi mi?"

"Hayat kocaman bir oyundur."

Kapıdan çıktı, kafesim elinde sallanıyordu. Kapı hiçbir şeye açılmadı. Tek görebildiğim gri, bulutlu gökyüzüydü.

Ben daha nefes alamadan kanatları dumanlı bulutlar halinde etrafımızda açıldı ve sıçradı.

Dumanlı şelaleler görmüştüm. Tanglewood'u ve söğütlerdeki minik yuvaları görmüştüm. Sedir kaleleri ve çardak kampları görmüştüm. Bunu henüz görmemiştim.

Kafamı kafesten dışarı çıkardım, kalbimin takla atmasını görmezden geldim. yırtık pırtık bir buluta doğru daldık. Dikkatim tamamen az önce ayrıldığımız yere odaklanmıştı.

Şimdiye kadar gördüğüm tüm dağlardan daha uzun, yükselen bir heykeldi. İki elinde bir kılıç tutan iri cüppeli bir iskelet heykeli. Kılıcın ucu yere doğru uzanıyordu. Heykelin omuzları, sanki giydiği kukuletalı pelerin kanat izlerini gizliyormuş gibi ağırdı. Bu heykelin içinden çıktık.

heykelin gözü. Başının üzerinde rakik bir açıyla bir taç asılıydı.

Bulutlara çarptığımızda ve heykel sisin içinde kaybolduğunda nefesim kesildi. Dehşet vericiydi... ve son derece etkileyiciydi. Scouvrel nasıl olmuştu da

Oradaki kitapları mı? Ya da banyom için su?

"Rolünüzün tadını çıkarmak mı?" Fısıldadım.

"Bu yedi güne kadar beş derdim." Sesi alışılmadık derecede ayıktı.

"Peki ya şimdi?"

"Bir."

'Biri' kalın beyaz örtünün içinde neredeyse kayboluyordu. "Yere çarpacaksın. Hiçbir şey göremiyorum."

"Her şey her zaman örtülüdür. Önemli olan, bakmadan nerede olduğunu bilmektir."

"Dinle," dedim, çarpık yaratıklar, devasa iskelet heykelleri ve sürekli oyunlar ve hilelerle dolu bir dünyada herkesin olabileceği kadar makul olmaya çalışarak. "Müttefikiniz olmamı istediğinizi söylüyorsunuz. Kız kardeşimi yenmene yardım etmemi istediğini . Ama benden ne istediğini anlayamıyorum. Beni bir kafeste tutmak istiyorsun. Beni en yüksek teklifi verene satmak istiyorsun. Bunlardan herhangi biri istediğin şeyi elde etmene nasıl yardımcı olacak?"

Sessizdi, sanki dinlemiyormuş gibi sisin içinde uçuyordu.

"Peki," dedim. "Neden sana bir fikir önermiyorum? Kız kardeşim babamı esir tutuyor. Gidip onu kurtarmam için beni serbest bırakmayacağını söylemiştin. Ama o onun çektiği acının planları için çok önemli olduğunu ve onu cebinde altın bir tohum gibi sakladığını söylüyor. Neden onu ondan kaçırmıyorsun? Eğer onun için işleri gerçekten berbat etmek istiyorsan, neden ihtiyacı olan bir şeyi almıyorsun?"

Sonunda konuştu ama sis sesini bastırıyordu. Tüm bu manzara rüya gibi geliyordu.

"Nerede olduğuna dair bir fikrim olsaydı, bu takdire şayan bir hedef olurdu."

Bir bulut kümesini yarıp geçtik ve artık aşağıdaki dünya, film gibi beyaz bir denizdeki küçük yeşil adalar gibi görülebiliyordu.

"Hiç Muhakeme Köprüsü diye bir yer duydun mu?" Gökyüzünde hafifçe alçaldık ve ben tutunmak için çabaladım. "Scourel? Yaralandın mı?"

"Sana bu ismi kim verdi?" diye sordu.

Kafesi kemerine bağlarken yüzünü göremedim. Harika. Yüzünü bile göremezken onu planlarına beni de dahil etmesi için ikna etmek çok kolay olacaktı.

"Kaçırıldığımda biri elime bir kağıt tutuşturdu. Kağıtta Kupaların Leydisi'nin iki gün içinde Akıl Köprüsü'nde İpek Lordu'yla -her kimse o-buluşacağı yazıyordu."

"Bu kaç gün önceydi?"

"Bir tane belki? Bilmiyorum. Burada insanlar bana karşı pek nazik değil. Beni şarap fiçilerinde boğdular ve kafesimin üzerine bir bez koydular."

"Onlar," durdu ve devam ederken sesi neredeyse boğuk çıkıyordu. "Seni bir şarap fiçisinde mi boğdular?"

"Giysilerimin şarapla lekелendiğini başka nasıl düşünebilirsiniz? Görünüşe göre, bir insanı tekrar tekrar boğmak çok eğlenceli."

"Muhakeme Köprüsü'ne gidebiliriz. Mantığınız kusurlu değil. Kız kardeşinizin hedeflerini herhangi bir şekilde sekteye uğratmak kesinlikle kendi arzularıma uygun olacaktır."

Rüzgarda savrulduk.

"Şimdi oraya mı gidiyoruz? Ben bir şey söylemeden önce nereye gidiyorduk?"

"Sorun çıkarmak için." Gülüşü gerçektir. Neredeyse kafeste olduğu zamanki kadar hafifti. O zaman daha özgür, şimdi ise daha yüklüymüş gibi görünmesi tuhaftı. "Ama bu daha iyi bir sorun."

"Planın konusunda bana güvenmelisin" demeden önce uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde uçtuk. Benimle neden çalıştığını bile bilmiyorsam müttefik olarak ne işe yararım ki?"

"Belki de cehaletinizi arzuluyorum."

"O zaman hayal kırıklığına alış. . Eninde sonunda." "Belki de benden nefret eden birine güvenmiyorumdur."

"O zaman daha sevimli olmaya çalışmalısın."

Güldü.

Havada süzüldük. Okumak için yeterince aydınlık değildi, bu yüzden kuru meyve yedim ve sonunda Scourel tekrar konuşana kadar düşündüm.

"Kız kardeşin seni bir şekilde kendisiyle birleştirmek ve ikinizi de ölümlüler dünyasına saldırmak ve onu kendi sarayı için ele geçirmek için kullanmak istiyor."

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Sevdiğim her şeyi tehdit ederken bundan bahsetti."

"Bunu istemiyorum," dedi. "Ama hemen bir sonuca varmayın. Bu fedakârlıktan kaynaklanmıyor."

"Tabii ki hayır."

"Bu oyunu bozar - yüzden hoşuma gitmiyor. Planlarımı mahveder. Nihai hedefimi imkansız hale getirir."

"Ve bu..."

"Paylaşmak istediğim bir şey değil."

Homurdandım.

"Peki benim bununla ne alakam var?"

"Seni onun elinden kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Yalan söyleyeceğim. Aldatacağım. Bedenimi parçalara ayıracağım ve seni kendime saklamak için her seferinde bir parça satacağım."

Dondum kaldım.

Sesi delice geliyordu.

Daha da kötüydü.

Eğer böyle hissediyorsa beni bu kafesten asla çıkarmayacaktı. Beni bu kafesten çıkarabilecek tek kişi oyken bir daha asla özgür olamayacaktım.

Bedava.

"Ölümlüler dünyasını o anahtarla kilitleyebilir miyiz? Benden çaldığın anahtarla mı?"

Kıkırdadı.

"Bunu düşünmüştüm."

"Eğer babamla birlikte ölümlüler dünyasına gidersem, onu arkamızdan kilitleyebilirsin ve bu da kız kardeşimin hırslarının sonu olur."

"Ve ne? Çocukları geride mi bırakacaksın?" Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Yapmayacağını biliyorum," dedi. "Vazgeçmek senin doğanda yok. Ve Hulanna'nın doğasında da yok. Dünyalar arasındaki kapıyı açmak için başka bir yol bulacaktır. Ve şimdi gevezeliği bırakmalısın. Neredeyse Köprü. Ve oraya vardığımızda sessiz kalmalısın. Seni kız kardeşinin cebine yaklaştırmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım ve ben onun dikkatini dağıtırken sen de o tohumu almalısın."

"Anlaştık," diye tısladım. Ne yaparsa yapsın, babamı kurtarmam için bana bir şans verse bile umurumda olmayacaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

W Gökyüzünden süzülerek indi ve bir deniz körfezi boyunca süzüldü. Uzun, asma bir köprü, her iki tarafında devasa bir heykel bulunan körfezi geçiyordu.

yan. Kollarını uzatmış köprüyü tutan iki kanatlı kadın gibi şekillendirilmişlerdi - sadece elbiseleri yırtılmış ve parçalanmış olarak yontulmuş ve yüzleri dehşet içinde çığlıklarla tasvir edilmişti.

Gördüğüm manzara karşısında ürperdim.

"Köprü hiçbir yere gitmiyor," dedim. "Konuşma."

"Sihir mi bu?"

"Bunu yapmak istiyor musun, yoksa geri mi çekiliyorsun? Eğer bunu yapmak istiyorsan, kes. Benim sadece bir kulağım olabilir ama kız kardeşinin iki kulağı da hâlâ var."

Köprü gerçekten hiçbir yere çıkmıyordu. Sadece körfezin ortasından geçiyordu. Köprünün iki tarafında da köy yoktu. Acı gri denizde bir ada görebileceğimi düşünsem de liman ya da topluluk yoktu. Hiçbir amacı olmayan bir köprünün ne anlamı vardı? Ama sonra tekrar, ne anlamı vardı topraklarınızı devasa ve korkunç heykellerle doldurmanın bir anlamı var mı?

Kesinlikle mantıklı ya da sıradan olmayan Fae'lerden neden sağduyu bekledim ki?

Yayımı çantamdan çıkardım, sadağımı ve yayı gerdim. Sırada ne olursa olsun, bela çıkacağı kesindi.

Scouvrel, güneş batmaya başlarken körfezin etrafından dolanarak Büyük heykelin bacaklarına ulaşana kadar sahil şeridi. Eteklerinin arasından köprüye doğru bir tünel oyulmuştu. Mermer basamakları ve yükselmeye başladı. O yürürken kafesim bacaklarına çarpıp zıplarken ben de her şeyi onun bel hizasından izliyordum. Bu harekete alışmaya başlamıştım. Hâlâ başım ağrıyordu ama mide bulantısı artık yüzeye çıkmıyordu.

Bu heykelleri oyacak kadar mermeri nereden buldular? Hepsi golem tarafından mı çıkarılmış ve sonra onların taş elleriyle mi şekillendirilmişti? Gözbağımı çektim ama heykeller değişmedi. Sadece sanki taştan değil de canlılarmış ve oldukları yerde donmuşlar gibi hafifçe titreşiyor gibiydiler.

Ürperdim ve tekrar aşağı çektim.

Köprüde Fae'ler vardı. Werex ve Hulanna'yı tanıdım ve her birinin açıkça kendi saraylarından üç kişi daha vardı. Ama orada

Cavariel'den iz yoktu, kamptan ya da başka bir hizmetkârdan da. Ne garip.

"Vale," diye tısladı kız kardeşim biz yaklaşırken.

Çelikten bir gıcırtyla hizmetkârları silahlarını çekti, Werex ve iki dişi ork muhafızı da öyle.

"Hanımefendi," dedi ve sesindeki alaycı sırıtışı duyabiliyordum.

"Kafesi geri aldınız," diye onayladı.

Scouvrel bir adım daha yaklaşarak, "Bir kez daha benden almak için çok daha yüksek teklif vermeniz gerekecek," dedi. Kafesin kenarında durdum ve yüzlerine bakmak için boynumu uzattım. Kardeşimin cebini karıştırmaya çalışacak kadar yakın değildik ama yine de tek gördüğüm çeneleri ve burunlarıydı. "Ve beni bu kadar zorlamayan teklifleri tercih ederim."

"Durumu yanlış anlıyorsun, Vale. Gitmesine izin verdim. O kafesten çıkamadıktan sonra ona ihtiyacım olsun ki?" Hulanna tatlı tatlı sordu.

"Onu istemediğini mi söylüyorsun?" Scouvrel sordu, sesinde bir tehlike notası vardı. Ve şimdi endişeliydim. Onun için değerim, kız kardeşimi engelleme yeteneğimde yatıyordu.

"Burada meşgulüz," dedi kız kardeşim, eteklerini umursamazca sallayarak. "Git mallarını başka yerde sat."

"Ah, Kupaların Leydisi," diye alay etti Scouvrel. "İpek Lordu için pespembe kızarıyorsun."

Tısladı.

"Gördün mü? Ahmaklar bile bir şeyler biliyor. Düşmüş bir sarayla ittifak kurmanın ne faydası olabilir ki? Sana yardım edemez - Sarayının yarısı Çürüme Uçurumlarında ipek torbalar içinde asılı dururken olmaz. Olabilecek en kötü şekilde ölecekler ve kimse onları hatırlamayacak - ve onları oraya İpek Lordu koydu. Bu küçük ödülü kaybettiğiniz için onlara katılmak isteyecek kadar harap mı oldunuz? Daha fazla çılglık atamayacak hale gelene kadar çılgılık attıklarını, kendi terleri ve gözyaşları içinde yavaş yavaş öldüklerini duydum."

Alay etti. "Ona ihtiyacım yok. Kaybedenin sen olacağını düşünürdüm. Saygınlığının yarısı gitmiş. Bu topraklarda tek kulağı olan bir erkeği isteyecek tek bir dişi Fae bile yoktur."

"Şu anda bile kaybımın yasını tutuyorum," dedi kayıtsızca. "Yine de sana açılmayan kafeslerden daha iyi bir teklifim var."

"O zaman söyle de seni görevden alayım."

Bir adım daha yaklaştı ve al pembe etekleri görüş alanımı doldururken tuttum. Uzanmaya başladım ama o geri adım attı. Kolumu geri çektim

olabildiğince hızlı bir şekilde kafese girdim. Kalbim küt küt atıyordu.

Yakalanmaya cesaret edemedim. Scouvrel, "Bu kadar çekingen olmayın leydim," dedi. "Eminim bana bir teklifte bulunmama izin verirsiniz. teklifimle biraz şefkat."

"Cavariel," diye itiraz etmeye başladı Hulanna.

"O bir köpek ve benim de öyle olmamı bekliyor."

Onu öpmeye mi çalışıyordu? Tabii ki öpmeye çalışıyordu. Sadece onu tuzağa düşürmediğine şaşırıyordum.

"Buraya tek kulaklı erkeklerle öpüşmeye gelmedim Vale."

"O zaman sözlerimin sadece senin kulaklarına hitap ettiğini söylersem bana güven."

Werex homurdandı. "Twilight'a güvenmiyor musun, Vale? Mantık Köprüsü'nde söylediğin ilk mantıklı şey bu."

"Köprü'nün ne yaptığını biliyorsun Werex," dedi Scouvrel.

"Niyetlerinin içinde nasıl donup kaldığını, hiç bilmediğin yollara saparak bekle. Bu yüzden İpek Lordu'yla burada buluşacaksın. Neden Leydi'nin benimle burada görüşmesine izin vermiyorsunuz? Belki de Köprü'nün getirdiği şans ona beklemediği bir pazarlık kazandırır."

Werex ofladı ama Hulanna'nın sesi çok netti. "Eğer bir teklifin varsa, yap."

Ve bu sefer, Scouvrel kulağına fısıldamak için yaklaştığında, geri adım Kafesimden olabildiğince uzağa eğildim, hemen cebini buldum ve kolumu içine soktum.

fısıltılarını duyamıyordum, seslerinin uğultuları dışında. Eğer tohumu hemen almazsam, konuşmayı kesebilirdi.

Parmaklarımın ucuyla bir şey hissettim ama kollarım çok kısaydı. Çılgınca, iki kolumu da cebin içine soktum ve kumaşı yukarı çektim.

Bir ağ çeker gibi topluyorum.

Şansımı kaybedecektim. Ben ... İşte!

Tohum çok büyüktü. Bu kafesteki kafam kadar büyüktü. Cep kumaşını eğdim, böylece fare kiliminin üzerine yuvarlandı ve çantamdan sekti. Bir solukla ona doğru sıçradım, acelemden ayağım takıldı ve tam zamanında tohumu kapmak için yere yayıldım. Nereye saklayacaktım? Bir solukta onu halının altına yuvarladım ve üzerine oturdum. Hareket etmeye cesaret edemedim.

Parmaklıklardan yuvarlanırsa babamı sonsuza dek kaybederdim.

Başımın üzerinde bir tokat çınladı ve ardından Hulanna küfretmeye başladı.

"Bu şaka değil, Vale! Seni canlı canlı derini yüzdürmeliyim.
O!"

"Kılıcın tenime değseydi, fikrini değiştirebilirdin," dedi.
dedi, ama etek çekiliyordu ve ayak sesleri yeniden konumlanıyordu
yutkunmama neden oldu. Onu bu kadar kızdıracak ne söylemişti?

"Git buradan pislik, yoksa seni ," diye hırladı Werex. "Tereddüt ediyorum
çünkü senin yerine Vale olmak gibi bir arzum yok."

"Özür dilemeyeceğim," dedi Scouvrel, konuşurken geri geri giderek. "Ama
fikrini değiştirirsen, nerede olacağımı biliyorsun."

"Söylediklerimde ciddi dim," dedi Hulanna, öfkeyle titreyerek.

Scouvrel döndü ve köprüden hızla çıkarken onları gözden kaybettim. "Onu
çalmış olsan iyi edersin," diye fısıldadı.

Çılgık atan heykelin mermer etekleri. "Çünkü savaşmazsam bir daha geri
dönemem ve Werex'i yenemem."

"Buldum," dedim. Ve bu kez kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir
şeyle çarpıyordu... umutla.

Yirmi Altıncı Bölüm

"I Gece uçamazsın," demişti ormandan gizlice geçerken, sanki kovalanıyormuş gibi çılgınca ormana dalarken.

"Sence bizi takip ediyorlar mı?" Ben sordum.

"birini göndermezlerse aptallık etmiş olurlar. Bu delilikten sonra bir şeylerden şüphelenmezlerse aptal olurlar."

"Bu tohumu ekmeli ve babamı özgürlüğüne kavuşturmalıyım."

Kayalık bir tepeye tırmanırken nefesi hırıltılı çıkıyordu. Ondandır daha önce hiç böyle düzensiz bir ses duymuş muydum? Beni açık artırmayla satarken, kızgın bir tek boynuzlu ata hapsedilmişken, öldürdüğü bir yığın fae'nin üzerinde otururken bile her zaman mükemmel bir şekilde sakin olan Scouvrel'den gelen bu ses kulağa garip geliyordu. Neden onun için bu kadar endişelendim? Güvenlik mi?

"Seyahat edebilecek durumda mı?" diye sordu. "Bundan şüpheliyim. Ona işkence ediyor olsaydım, şimdiye kadar kanlı bir paçavradan biraz daha fazlası olurdu."

Ağzım açık kaldı. Scouvrel'in ne kadar kötü biri olduğunu unutup duruyordum. En iyi numarası, her şeye rağmen ona güvenmemi sağlamaktı. En iyi cazibesi bana onun bir canavar olmadığını düşündürmesiydi ama arada sırada gerçek doğası ortaya çıkıyordu. Durakladı, kafesi kemerinden çıkardı ve yanındaki yosunlu bir kayanın üzerine koydu.

"Babanı serbest bırakmak için," dedi nefes nefese kalışları arasında. "Seni bir süreliğine kafesten çıkarmam gerekecek. Onu o dikenlerin arasından çekip çıkaramam. Ama senin geçitten geçmene izin vermeyi planlamıyorum. Sadece onu. Yani onu orada serbest bırakırsan daha iyi olur. . Sonra kafese geri döneceksin ve her zaman yaptığımız gibi devam edeceğiz."

"Peki ya yapmazsam?" Titreyen bir sesle sordum. Çünkü bu bana mükemmel bir fırsat gibi gelmişti - bu korkunç yerden ayrılma şansı Arkamda. Zihnimin bir köşesinde bu düşüncemden dolayı utanç duydum. Ne de olsa çocuklar hâlâ burada, bu kötü dünyada kapana kısılmış olacaktı.

"O zaman baban sonsuza dek acı çeker. Ve bu sadece benim Vale olarak ünümü artıracak."

"Bunu istemiyorum," diye itiraf ettim.

Beni yine köşeye sıkıştırdı. Ne zaman bir fırsat olduğunu düşünsem, o bunu ! Her zaman benden bir adım öndeydi ve ben

Ne istediğini biliyordum. Ne istediğini bilmediğiniz biriyle nasıl pazarlık yapardınız?

"O zaman anlaştık. Geçide vardığımızda babanı serbest bırakacağız. O tohumu çantanıza koymaya çalışın. Kafesin ortasında otururken seni duymak zor. Seni parmaklıkların yanında istiyorum."

"Çünkü senin ne istediğini çok önemsiyorum," diye homurdandım ama tohumu fare derisinin altından çıkardım ve çantama koydum.

için eski kıyafetlerimi çıkarmak zorunda kaldım. Kuruydular ama kırışmışlardı ve küf kokuyorlardı. İçimi çektim ve onları parmaklıkların arasından

kafesi aşağıdaki yosunların içine. Scouvrel'in ona uyan tüylü kıyafetleriyle sanki bir takımmışız gibi sıkışıp kalmıştım. Tabii o simsiyah saçları, sivri kulakları ve zalim gülümsemesiyle muhteşem güzellikte bir Fae'ydi, bense önemsiz güzellikte, huysuz ve sağlığı zayıf bir ölümlüydüm. Hiç uyuşmuyorduk.

Çiçek açmış bir erik ağacının etrafındaki geniş açıklığa ulaşana kadar derin erik gecesi boyunca ormanda yürüdü. İkinci görüşümde parlayan beyaz ve pembe çiçekler, ağaçtan aşağıya doğru süzülüyor ve daha basit ağaçların tabanlarının etrafına yığınlar halinde sürükleniyordu. Scouvrel yakınlarda bir yere yerleşti ve bir hayvan gibi seslenmeye başladı - bir tür geyik çağrısı gibi, ama bir şekilde farklı.

O arayıp dinlerken neredeyse yarım saat bekledik. Dinledi ve çağırdı. Neredeyse cevap veren bir şey duyduğumu sanıyordum - burada küçük bir homurtu, orada bir dalın kırılması. Ama neden av hayvanlarını çağırıyordu? Avlanma zamanı değildi.

Ağaçların arasından görkemli bir geyik çıktı ve nefesimi tutacak zamanım bile olmadı. Sooth'un geyiğinden daha küçüktü. O bir devdi, bu ise gerçek bir geyik boyutlarındaydı. Boynuzları evdeki geyiklere benzemiyordu; bunlar uçlarında küçük küreklerle ileriye doğru uzanıyordu. Aralarına örümcek ağları dolanmış ve erik çiçeklerinden biri örümcek ağlarının arasına düşerek oraya yapışmıştı.

Scouvrel tekrar seslendi, yaklaşırken ellerini kaldırdı. Postu parlak beyazdı ve yağsız süt gibi açık mavi lekelerle renklendirilmişti. Yaklaştıkça nefesimi tuttum. Bu büyüklükte canlı bir geyiğe hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Bir anda dönüp bizi ezebilirdi. Gecenin içine bir sıcak hava bulutu üfledi ve neredeyse anında etrafı beyaz bir buluta dönüştü. Ve sonra, canavar bir adım daha atınca, Scouvrel elini geyiğin ağzına doğru uzattı.

Ürkütmesini bekliyordum.

Diz çöküp üzerine çıkmasına izin vermesini beklemiyordum.

Nefesim boğazımda düğümlendi, gözlerim bu manzara karşısında büyüdü. Bu sefer göz bağına kaldırmadım. Geyiğin gerçekte nasıl görüldüğünü görmek istemiyordum - sadece bu anın güzelliğinin tadını çıkarmak istiyordum.

Scouvrel ata binerken kafesimi yüksekte tuttu ve hayatımda ilk kez bir geyik tarafından taşınıyordum. Dört ayak üzerine sıçrayıp ağaçların arasına doğru ilerlerken, devrilmiş kütüklerin ve çalılarının üzerinden hafifçe adım atarken boynuzları görüşümü engelliyordu. Küçük bir heyecan hissetmemek mümkün değildi. Evdeki orman perdelerimden binlerce geyik ve dişi domuz izlemiştim. Onları tek başlarına ya da arkadaşlarıyla yürürken izlemiştim. Yiyip içmelerini izledim. Birbirlerini kovalamalarını ya da kavga etmelerini, tepinmelerini ve birbirlerine saldırmak için sırtlarını havaya kaldırmalarını izledim.

Hiç . de hiç beklemiyordum. Memnun olmamak elde değildi.

Gece geçerken uzun bir süre sessizlik içinde yol aldık. İzledim Ormandaki izler - hayvanların geçtiğine ya da beslendiğine dair işaretler. Bu garip Fae ormanında çok yaşam vardı. Bazılarını tanıyordum. Bazıları yabancıydı. Hepsi benim olmayan bir dünyadan geliyordu.

Gece soğuktu ve ısınmak için kendimi fare postuna sardım. geldiğini düşünmemeye çalıştım. Sıcaktı ve istemeye hakkım olan tek şey de buydu.

Babamı eve götürecektik. Bu fikir içimi bir özlem ve rahatlama karmaşasıyla doldurdu. Özgür olacağı fikrinin verdiği rahatlama. Özlem, Çünkü yapmam gereken diğer her şeyi yapacak olsaydım yapamayacağımı biliyordum.

"Scouvrel," demeye çalıştım ama beni susturdu.

"Sessiz olmalıyız," diye fısıldadı, ancak bir nefesten daha yüksek bir sesle.

Ondan sonra sessiz kaldım. Faewald'ın büyüsunü izledim, rüzgârdaki peri meyvelerinin kokusu, etrafımızdaki karışık ağaçlardaki seslerin vahşiliği ve görkemli güzelliği beni benden aldı. Ve kısa bir süre için, eğer tüm bunlar görüldüğü gibiyse ve karışık bir güç ve zalimlik karmaşası değilse, buranın nasıl bir yer olabileceğini hayal ettim.

Sonunda güneş doğmaya başladığında, bitkin düşmüştüm.

Scouvrel de öyleydi. Hiçbir uyarıda bulunmadan geyiğin sırtından ve geyik durdu, etrafına bakındı ve yakındaki bir fidandan dallar koparmaya başladı.

Scouvrel ise ormanın içine, dalları yere kadar uzanarak etrafında bir çadır oluşturacak kadar alçak, devasa bir köknar ağacının yetiştiği bir noktaya daldı. Sık dalların altından kayarak ağacın içine girdi.

İğne dolu boşluk, kafesi ormanın zeminine yerleştirdi ve etrafına sarıldı - acı veren demire dokunacak kadar değil ama neredeyse onu koruyormuş gibi görünecek kadar yakın.

"Badem?" Yerleştikten sonra bana fırlattığı fındıklardan birini tutarak ona teklif ettim.

Tek duyduğum horlamaydı. Muhteşem güzellikteki başı iğnelerin üzerine uzanır uzanmaz uykuya daldı.

İç çekerek kocaman bademi kemirdim ve sonra fare halımın içinde titreyerek oturdum. Uykuya daldığımda hâlâ ısınmak için ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

W Hulanna ve ben on yaşındayken babam bize bir taş tahtası yaptı ve oynamayı öğretti. Ama ben oyundan çabuk sıkıldım, Hulanna buna bayılıyor, herkesin onunla tekrar tekrar oynaması için yalvarıyordu.

Denediğim her stratejiyi mahvetmek için taşlarını tam olarak nereye koyacağını bilme becerisine sahipti. Ve ne kadar çok kazanırsa, oynamayı o kadar çok severdi.

Bir gece, babamla hortlak avlamaya hazırlanırken, Hulanna, "O leş yiyen ruhları geri püskürtebildiğin için güçlü olduğunu sanıyorsun, Allie. Ama fark etmediğin şey şu ki, güçlü insanlar başkalarının kendileri için savaşmasını sağlayan insanlardır, savaşanlar değil."

Bu aptalcaydı, çünkü Hulanna neden onun için savaşacak birine ihtiyaç duysun ki? Biz ona her zaman göz kulak olurduk.

Yirmi Sekizinci Bölüm

I Scouvrel'in fısıltısıyla uyandı. "Uyandın mı Küçük Kabus?"
Esnedim. "Ne zamandır baygınım?"
"Bir saat. Muhtemelen daha fazla."

"Nngh." Bir saat yeterince uzun değildi.

Boğazından kısık bir sesle güldü ve ben gözlerimi ovuşturdum. Loş ışıktaki onu görmek zordu. Ağaç dallarının arasından süzülen ay ışığının hafifçe aydınlattığı yüzünün profilini zar zor seçebiliyordum.

"Seninle barışmak istiyorum," diye fısıldadı. Kışkırtıcı bir fısıltı. Kışkırtıcı bir düşünce.

"Öyle mi? Neden?" Scouvrel akla gelen onca şey arasında barış bunlardan biri değildi.

Hırladı. "Barış teklif ettiğim yetmiyor mu? Bunu başka hiç kimseye teklif etmedim."

"Bu bir teklif mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Eğer buna daha çok güveniyorsanız pazarlık yapabiliriz." "Ne istiyorsunuz... tam olarak."

Kıkırdadı, alçak sesle ve sinsice. ", değil mi? Bizim dünyamız seni de karıştırıyor. Eskiden karşılığında hiçbir şey istemeden her şeyi teklif ederdin, ama şimdi pazarlık yapıyorsun. Günler önce bile, barışı özgür ve net bir şekilde kabul ederdiniz, ama şimdi değil. Şimdi ne olduğunu bilmek istiyorsun. şartlar."

"Ne olmuş yani?" diye homurdandım, doğruldum ve örgümü çıkardım. "Bu sadece akıllı olduğum anlamına geliyor. Öğreniyorum."

"Öylesin." Sesinde pişmanlık vardı. Karanlık yeni bir nitelik kazanmıştı - hâlâ kadife ve kalındı ama öncekinden daha az karanlıktı. "İşte şartlarım: Senin dünyadaki pazarlığımızda sana ömür boyu dostluk sözü vermiştim. Bu sözün seni biraz rahatsız ettiğini de eklemeliyim. Özellikle de dün gece bana çıkıştığında."

"Bu bir terim değil," diye karşılık verdim. Uzakta gökyüzü siyahtan mora . "Ve bu bir uyum değildi. Öfkemi fazlasıyla hak ettin."

Boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı. "Ben de tam şartlara . Keşke bekleyecek sabrın olsaydı!"

Bekledim. Gökyüzü yumuşak leylak rengine büründü.

"Ömür boyu dostluğunuzu istiyorum. Bu sadece sana zaten vermiş olduğum şeyi istemektir," dedi.

"Peki karşılığında?" Gerilerek sordum. Bana ne teklif edecekti?

"Karşılığında seninle barış yapacağım ve babanı nasıl serbest bırakacağına karışmayacağım."

Yutkundum. Adil olan buydu. Babamı serbest bırakmak için beni geçide götüreceğini söylemişti ama gerçek bir pazarlık yoktu. Şimdi bir tane vardı.

"Anlaştık, diye fısıldadım. Ömür boyu arkadaşın olacağıma yemin ederim."

"Babanı serbest bırakmana izin vereceğime yemin ederim," dedi. Durakladı ve ışık donuk bir beyaza dönüşürken ve acı veren güzel gözleri beni izlerken tekrar konuştu. "Aramızda barış olması iyi bir şey, Kâbus. Senin gazabına dayanamam."

Yutkundum. Bunu kastetmiş gibi görünüyordu.

Bundan ne anlamalıydım? Yine benim zayıf ölümlü zihnimle oyun mu oynuyordu... yoksa gerçekten arkadaşım mıydı?

"Biraz uyu Scouvrel," dedim ses tonumla duygularımı maskeleyerek.

Gözlerini kapatarak arkasına yaslandı ve ben de ona mırıldanmaya başladım. Ne de olsa, eğer onun arkadaşı olacaksam, şimdi başlayabilirdim. Göz kapaklarım ağırlaşana kadar en sevdiğim ninniye mırıldandım ve değerli tohumlarıyla birlikte çantama yaslanıp tekrar uykuya daldım.

Öğle güneşiyle uyandım ve Scouvrel yarı çıplak bir şekilde durmuş, yan tarafındaki bir yarayı inceliyordu.

"Neredeyse iyileşti," dedi sırtarak.

Sözümü sakınmadan kendi bandajımı açtım ve elimin neredeyse tamamen iyileştiğini gördüm.

"Bu mümkün değil," diye nefes aldım.

"Faewald sizin dünyanızdan farklı işliyor," dedi omuz silkerek. "Uçmaya hazır mısınız?"

"Burası insanları iyileştiriyor mu?"

Omuz silkti. "Tam olarak değil. Burada zaman daha farklı akıyor. Ama sen bunu

biliyordun."

Ürperdim.

Dantelli beyaz gömleğini ve kuzgun tüyü paltosunu vücuduna geri çekti, sabahın sert soğuşuna rağmen onları bağlama zahmetine bile girmede, kafesimi aldı ve ağacın altından çıktı. Ben

Kanatlarını her açışını gördüğümde hâlâ şaşırdım. Duman gibi görünüyorlardı. Bir ötücü kuşu taşıyamamalıydılar.

Yine de havaya yükseliyor ve ağaçların üzerinde süzülüyorduk.

"Sadece dağları gerekiyor ve sonra özgür olacağız ve temiz." Gökyüzüne doğru yükselirken sesi neredeyse neşeli geliyordu.

"Sihir hiç mi?" diye sordum. "Kanatların bizi düşmeye terk edecek mi?"

"Bugün değil!" Kafesi kaldırdı, böylece yüzündeki mutlu sırıtışı görebildim. Bir ağacın altında iğnelerle dolu bir zeminde sadece birkaç saat uyumuş gibi .

Ama ben yaptım. Aceleyle örgümü çıkardım, parmaklarımla saçlarımı taradım ve saçlarımı tekrar ördüm. Su kabımdan bir yudum alıp ağzımı çalkaladım ve birazını yüzüme sıçrattım.

"Gidip babanı serbest bırakalım, Kabus. Sonra sen ve ben gidip düşmanlarımızın kalbine korku salacağız ve ruhlarını bastıracağız!"

"Ödülüm buysa her gece seni mırıldanarak uyutmalıyım," dedim kuru bir sesle.

"Gerçekten de yapmalısın, Kabus." Göz kırptı. "Belki bir dahaki sefere birlikte pazarlık yaptığımızda bunun için pazarlık yaparım. Değerli bir ödül gibi görünüyor."

"Bunu karşılayamazsın," dedim ama sözlerimde bir ısırtık yoktu. Bu sabahki sevinci bulaşıcıydı ve yardım edemedim ama işlerin gerçekten yoluna girebileceğini ummaya başladım.

Babamı serbest bırakacaktık ve sonra kim bilir? Belki Hulanna'yı korkunç bir şeytan olmamaya ikna edebiliriz. Belki ben bile onları özgür bırakabilirdim. küçük çocuklar görmüştüm. Belki birlikte imkansızı başarabilir ve hayatta kalabilirdik. Belki arkadaş bile olabilirdik.

Böyle bir günde her şey mümkün görünüyordu. Kalbimin ve nefes alış verişlerimin rahatladığını hissediyordum; heybetli dağların arasından, muhteşem şelalelerin ve sivri sırtların yanından geçerken moralim yükseliyordu.

Faewald'ın tamamı berbat değildi. Nüfusun olmadığı yerlerde kalırsanız, oldukça güzeldi. İkinci görüşüme o kadar alışmışım ki başka hiçbir şey bilmiyordum. Burada yanlışları düzeltecek kadar uzun kalabilirdim. Hatta Scouvrel bu iyi ruh halinde kalırsa arkadaşlığından bile hoşlanabilirdim.

Socuvrel'in su içmesi ve benim de yüksüğümü doldurup yıkamam için şelalelerden birinde durduk. Kurutulmuş meyve ve kuruyemişleri yedik ve gün batımının ilk kanayan kenarı üzerimizdeyken tekrar

gökyüzünde. Scouvrel'in kahkahası kristal kadar berraktı gözleri güneşin son ışıklarıyla parıldayıp dans ediyordu.

"Gerçek mi Yalan mı?" diye sordu.

"Yine o eski oyunu mu oynuyoruz?"

"Hiç durmadık. Gerçek mi yalan mı? Arkadaş olabiliriz."

"Gerçek," dedim. Ve hatta ciddiye dim.

İçimi ısıttı, sanki göğsümün içinde kendi özel ateşimi taşıyabilirmişim gibi.

dumanlı şelaleye doğru dalarken hâlâ gülümsüyordu. Dünyaya ilk giriş yaptığımız kayalık halkanın yakınındaki yosunlu zemine indiğimizde hâlâ . Tohumu çantamdan çıkarıp yere atarken hala gülümsüyordu.

Ama ağaç yükselip yerinde büyüdüğünde ve işkence gören babam hala ağaca çivilenmiş çekirdeğinden zorla çıkarıldığında, artık ikimiz de gülümse mi yorduk.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Y Sizi aptallar!" Cavariel hâlâ büyümekte olan ağacın gövdesinden fırladı. Gözleri bizi şaşırtmanın sevinciyle parlıyordu. karanlık kötü niyete dönüştü.

Nefesim kesildi, yayıma uzandım - şu anda işe yarayacağı için. Yayı çıkardım, tek bir akıcı hareketle ipe dizdim ve oklarımı taktım. Oklardan birini çıkardım ve yerleştirdim, hazırdım.

Cavariel de bir kılıç çekti - altın çapraz muhafazası ve kabaşon yakutları olan gösterişli bir şey. Kılıcı rahat bir şekilde tutuyordu ama bu beni endişelendiriyordu. Sadece gerçekten büyük bir kılıç ustası bu kadar rahat olabilirdi, değil mi?

Scouvrel mızrak kınından iğnesini . Onu değiştirmemişti. Henüz mi? Kılıcını havada , savururken yırtılır gibi bir ses çıkardı - dövüşten çok bir gösteri için kılıç çekiyormuş gibiydi. Onun o şeyle iki Fae'yi katlettiğini görmeseydim, alaycı bir şekilde homurdanırdım.

"Bu da ne Kupa?" diye tek kaşını kaldırarak. Babamın inlediğini duydum ve içimde bir şeyler buz gibi soğudu. Cavariel onu serbest bırakmamızı engellemek için buradaydı. Buna izin veremezdim.

"Zeki küçük bir av için zekice hazırlanmış küçük bir tuzak," dedi Cavariel. Kılıcını bir elinden diğerine savurdu ve eller arasındaki mesafede iki kez dönmesine izin verdi. Ciddi miydi? Fae, korkutucu bir tonda söylenen nazlı sözlerin ve küçük süslemelerin, birini bıçakladığınız bölümün yerine geçebileceğini mi düşünüyordu?

Scouvrel soğukkanlılıkla, "Seni bir bıçakla alt edebilirim ve kendi seçtiğim hanımlarla çayın tadını çıkarmak için işimi zamanında bitirebilirim," dedi ve iğnesiyle havayı keser gibi dengesini test ediyordu. Ayak parmaklarımın üzerinde çok fazla zıplamamaya çalıştım. Kafesten Scouvrel'in izin verdiğinden daha hızlı çıkamazdım.

Ama evet, çekingen yorumlar ve dramatizm onların tercih ettiği silahlar gibi görünüyordu.

"Elimde sadece bir kılıçla geldiğimi sanma Vale. Dengeyi getirdim," dedi Cavariel.

Tepemizden bir çatırtı sesi geldi ve ardından iki yüzlü, iki kanatlı Denge ağacın kabuğundan çıktı ve bir elinde bir parşömen, diğerinde bir kalemle aşağı süzüldü. Scouvrel dondu kaldı ve ben onun Gözleri yeni gelenlerden birinden diğerine ve sonra geri dönerken yüzü.

"Akrobakatili'ni getirseydin daha iyi olurdu," dedi ama sesi sarsılmış gibiydi. "Teklif vermek için sadece birkaç dakika kaldı. Yedi gün demiştiniz, değil mi?"

Cavariel dedi ki. "Ve sevgili eşim Balance'a bir teklif verdi." Scouvrel, "Benim vereceğim tekliften daha yüksek olamaz," dedi.

Cavariel sırtıttı. "Gerçekten mi? Bu kafesteki ölümlü senin için çok mu önemli? Belki de önceliklerini yeniden gözden geçirmelisin. Kupa'nın seninle tartışacak bir şeyi yok - şimdi olmaz. Mahkemelerdeki rolünüze geri dönmekte özgürsünüz. Bizim ilgilenmemiz gereken kendi meselelerimiz var - savaşmamız gereken kendi kampanyalarımız, kendi "Ödenmesi gereken kinleri."

Babam arkalarından inledi ve kalbim sıkıştı. Böyle bir olamazdı. Kız kardeşim beni çalmıştı. Hem teklif verip hem de tohumu ondan çalacağımı nasıl fark etmiş olabilir? O iki yaşındaydı. benden bir adım önde. Tekrar.

Scouvrel gerildi, kılıcının ucu Cavariel'e doğru daldırmak üzereymiş gibi hafifçe sallanıyordu.

"Size ve sarayınıza uzun süre tahammül ettim Kupaların Efendisi," dedi alçak bir ses tonuyla. "Beni nasıl tuzağa düşürdüğünüzü hatırlamadığımı sanmayın.

ve beni ölümlüler diyarında siz leydiniz için bir gözcü olarak bırakmayı düşündünüz. Ne bana ne de eski Sarayıma dost oldunuz.

Damarlarımda kan dolaştığı sürece seninle benim aramda barış olmayacak."

Denge bir adım öne çıktığında olduğu yerde donakaldı, bir eli onu sakinleştirmek için havaya kalkmıştı, kalem hâlâ o elin içindeydi.

"Barış, Vale, bu mesele çözülene kadar. Dökülen kan teklifleri değiştirmeyecek. Kupaların Leydisi, kocasının hayatının altı ayını Tutsak karşılığında Denge'ye hizmet etmek." Özür dileyerek Scouvrel'e baktı. "Bedelin kime ödeneceğini belirtmedin Vale, sadece en yüksek teklifi verenin kazanacağını söyledin. Yenildin. Ya bunu nezaketle kabul et ya da Oyun Yasası'na karşı gel."

Scouvrel'in yüzünü göremedim. Görmek istedim. Ne düşünüyordu acaba? Bunu planlamamış mıydı? Her şeyi planlamıştı.

"Yani başka birinin hizmetine mi girdi?" Dedim, sesim gerginliğimle gittikçe yükseliyordu. "Bunu yapabilir mi? Ya kocamın hizmetini bir yılığına teklif edersem? Bu kendi hizmetimi satın alabileceğim anlamına mı gelir? özgürlük?"

"Böyle bir teklif veriyor musunuz?" diye sordu Denge, kaşlarını kaldırarak, kalemi yazmaya hazırlanırken. "Yapacaksanız, bunu yapmak için zamanınız kaldı."

Scouvrel'in "Hayır" dediği anda Cavariel, "Senin kocan yok," diye itiraz etti.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Elbette. Kocamın hizmetkarlığını Bir yıllık bakiye. İşte. Bu benim özgürlüğümü satın alır mı? Oyunlarınız çok saçma."

Kafes sanki Scouvrel'in eli titriyormuş gibi sallanıyordu. Bu bir Deprem mi? Parmaklıkları ellerimle kavradım. Ama Denge ve Cavariel sabit ve kıpırtısız görünüyordu.

Denge soğuk bir tavırla, "Senden teklif yok mu, Saray Vale'si?" diye sordu.

Scouvrel kafesi kaldırdı, böylece yüzünü görebildim. Yüzündeki çaresizlikle karışık öfke ifadesi karşısında donup kaldım.

"Senin için canımı vermeyi planlamıştım," diye fısıldadı. Kafes onun öfkesiyle sarsıldı. "İlk senin teklif edeceğini nereden bilebilirdim?"

"Ama - " Seyircilerimize sözlerim kesildi - Denge'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifade. Cavariel'in yüzündeki şok. Sesim ancak bir gıcırtıdan daha yüksek çıktı. "Ama ben evli değilim. Benim kocam yok."

Denge güldü. "Kimse sana Fae'lerin evlenme teklifi yapmadığını söylemedi mi ölümlü? Biz evlilik hileleri yaparız. Sen farkında olmadan evlendin. Teklifler kapandı. Kazanan teklif ölümlününüdür. Burada bulunan herkes, İpek'in Ölümü'nün acısıyla benim kararına bağlıdır."

Cavariel konuşmaya başladı ama sözleri hemen kesildi, eli sadece yarı havada kaldı. Hem kendisi hem de Denge donmuştu - rüzgâr, ağaçlar ve her şey de öyle.

Scouvrel elini cebine attı. Altın anahtarı çıkarıp bana doğru iterken yüzü perişan görünüyordu, kafesi yere koydu, böylece sadece siyah tüylü botlarını görebiliyordum.

"Al. Satın aldığın şey bu. Babanı alıp buradan kaçmak için sadece birkaç dakikan var. Sana bu kadar zaman kazandırabilirim. Acele et."

Çantamı aldım, anahtarı kilide tuttum ve açılmasını diledim. Bir tıkırtıyla açıldı ve dışarı çıktım, kafesi kaptığım gibi kemerime astım, anahtarı da doğrudan cebime koydum.

Hemen babamın yanına koştum. Kan öksürüyordu, başı göğsünde acı içinde sallanıyordu. Tüm gücümle sağ omzundaki demir çiviye tuttum, bir ayağımı ağaca dayadım ve iki elimle çektim. Kımıldamadı.

"İşte," dedi Scouvrel, beni kenara iterek.

"Kendini yakacaksın!"

Bana anlaşılmaz bir şekilde hırladı ve yine de kazığı kapıp ağaçtan söktü. Sıcakmış gibi yere düşürdü. Elleri kıpkırmızıydı, avuç içleri demirden yanmıştı.

"Hayır!" İtiraz ettim ama o çoktan diğer kazığı tutmaya başlamıştı. Aceleyle babamın boştaki kolunu tuttum ve omzuma attım.

Scouvrel ikinci çiviye çekip çıkarırken küfretti. Çivi yere düştü. Ayaklarımızın dibinde yosunlar vardı ve ben ağırlığın altında sendelerken Fae kendini babamın diğer omzunun altına attı.

Babamın eğik başının üzerinden bana baktı, öfke ve kayıp yüzünü .

"Bir planım vardı. İyi bir plandı ve sen onu mahvettin," diye beni suçladı. "Bana söylemeden benimle evlendin!" Dehşete kapılarak karşılık verdim.

Öfkesinin içinden sırttı. "Verdiğim en iyi karar."

Birlikte taş çembere doğru tökezledik ve etrafımdaki havada küçük bir hareket hissettim.

"Büyüm azalıyor. Al." Kafasından bir saç kopardı ve bana uzattı.

"Anahtarını güçlendirmek için."

Yanık parmaklarından saçı aldım - kötü görünüyorlardı - cebimde anahtarı aradım ve saçı etrafına doladım. Görüşüm neden bu kadar bulanıktı?

Ağlamıyordum, değil mi?

Dehşet içinde ona baktım.

Ben... Scouvrel'i önemsiyor muydum? Şeytani sırtışı daha da büyüdü ve ağzımın açık kaldığını hissettim. Onun bir yıllık köleliğini önemsiyordum. Planlarını mahvetmeyi önemsiyordum. Ne zaman umursamaya başlamıştım?

Babama doğru eğildi, ayrılmış dudaklarımdan yararlanarak beni öptü ve bu kadar kötü biri için öpücük şaşırtıcı derecede tatlıydı.

"Sarsılmış bir tavşan gibi tuzaklara düşme yeteneğine saygı duyuyorum," dedi göz kırparak.

Elini tuttum ve yanığını öpebilmek için dudaklarıma doğru çektim.

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Onu hiç bu kadar şaşırmış görmemiştim.

"Kendin gibi davrandığında bile bu kadar cömertçe verme yeteneğine saygı duyuyorum.

umurumda değil."

Üzüntüyle gülümsedi.

Ve sonra beni geçitten itti.

Nefesim kesildi. Çılgılık atacaktım ama Faewald bir iğne ucu kadar daralıp ardından kaybolurken babama tutunmak için tek yapabildiğim buydu.

Bir pop.

O gitmişti.

Ve şu anda tek istediğim onu geri almaktı.

Otuzuncu Bölüm

I Kanlar içindeki babam bir kolumdan tutmuş, kalbim anlayamadığım bir şekilde sızlarken, anavatanımın çimenlerine yuvarlandım. Yüksek ovaların kokusu üzerimize sinerken birlikte diz boyu çimenlerin üzerine düştük. Geçmiş zamanın bir anısı gibi üzerime çöktü. Babama sarılırken yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzüldü.

"Baba?" "Beni duyabiliyor musun?" diye fısıldadım.

Yakınlarda bir şaşkınlık çığlığı duyuldu ve kim olduğunu görmek için başımı kaldırdım. Oh, evet. Burada görüşüm bulanık ve zordu. Yakınlarda insanlar, tavşan ve diğer hayvanların izleri vardı. Ama her şey karanlıktı ve İkinci görüşümle baktığımda hayalet gibiydim. Ölümlülerin dünyasına geri dönmüştüm. Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekirdi. Ama bunun yerine, sadece kendimi boş hissetmeme neden oldu.

Gözbağımı çektim ve dünya netleşmeye başladı.

Önümde bir at şaha kalktı. Arkasında bir düzine kadar at, benim aniden ortaya çıkamandan ürkmüş olacaklar ki, ayaklarını yere vurdular ya da kenara çekildiler.

"Allie Hunter?" Bu sesi nerede duysam tanırdım. "Sen misin?"

Ayağa fırladım, babamı yanıma çekemedim.

Heldra sesiyle öne çıktı - ama bu Heldra değildi... değil mi? Hatırladığım kadar güzeldi. Ama uzun saçları toplanmıştı.

düğümlemiş ve vücudu tamamen dolmuş, yüzü daha da büyümüştü.

onu bir şekilde. Daha derine. Biraz daha. Sadece - daha fazla. Annesine benziyordu.

Daha büyük olduğunu fark ettim. Eteklerine tutunan çocuk da tıpkı ona benziyordu. İki yaşlarında bir kız çocuğu.

Burada zaman farklı.

Hiç oldu mu?

Sanki başımdan aşağı bir kova buzlu su gibi içimi bir ürperti kapladı.

Atın üstündeki adama baktım. Bir elinde mandolin tutan, diğer eliyle de bir kılıcın kabzasını kavrayan adama. Olen onu son gördüğümde olduğundan yaklaşık on yaş daha yaşlı görünüyordu. Atının üzerinde uzun ve gururlu bir şekilde oturuyordu, artık eğilmiyordu. Ve bir çeşit cübbe giyyordu. Onun arkasındaki diğer bir düzine atlı da cübbe giyyordu.

Nefesim kesildi.

Gözlerim Heldra'nınki gibi daha dolgun olan yüzüne kaydı. Daha yaşanmış. Olgun. Tekrar onunkine ve sonra geri. Ve kalbimde hançer gibi bir acı hissettim.

Küçük çocuk. Gördüğüm çocuk.

Artık çocuğun Olen'den olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. "Bir oğlunuz var," dedim düşünmeden.

"Nerede o?" Heldra'nın sesi paniklemiş gibiydi. "Petyr'i daha iki gün önce kaybettik! Nerede olduğunu bilmiyoruz! Onu o lanetli topraklarda gördünüz mü?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Olen'in yüzü buruştu ve atını çemberin içinden geçirmeye çalıştı ama bu sadece atın çimenlerin üzerinden diğer tarafa koşmasına neden oldu.

Küfürleri vadide yankılandı.

Heldra'nın yüz ifadesi köşelere sıkışmıştı. Onu kollarımın almak istedim.

Geçidin anahtarı bende idi. Anahtarı uzatarak döndüm ama hiçbir şey olmadı. Üzerinde zaten Scouvre'l saçını kullanmışım. Ve onu besleyecek bir sihir olmadan benim için ikinci kez işe yaramazdı.

Babamın üzerine eğilip, gömleğimin eteğiyle yüzünü silebilmek için onu çevirirken uyuşmuş hissediyordum.

"Su," diye mırıldandı ve çantamdan su tulumunu çıkarıp çatlamış, kanayan dudaklarının arasına hafifçe damlattım.

Gözyaşlarım şimdi sıcak ve hızlı akıyordu. Babam ve onun yaraları için sıcak ve hızlı. Olen ve Heldra ve kaybettikleri oğulları Petyr için sıcak ve hızlı. Scouvre'l'in beni geçitten ittiğini düşündüğümde hissettiğim garip kayıp için sıcak ve hızlı. Yaralarımı elimin tersiyle beceriksizce sildim.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Sesim boğuklaşarak sordum. "Babamın yardıma ihtiyacı var.

Bize yardım edebilir misiniz?"

Acımı içimdeki ateşle beslemeye çalıştım. Ama orada beslenecek bir şey yoktu. Ateşim sönmüştü.

Kız kardeşim çok daha akıllıydı. Onu yenerken bile kaybetmişim.

Sonraki saatler bir bulanıklık içinde geçti. Kasabadaki değişiklikler karşısında yaşadığım şok, beni -on yıldır kayıp olan ve tamamen aynı görünen kızı- gören her kasaba sakininin yaşadığı şoka da yansımıştı.

Skundton'ı Kraliçe Anabetha'nın sahiplendiği bir ileri karakol haline . Olen Chanter onun buradaki şövalyesiydi, kasabanın diğer erkekleri de

onun milisleri olarak rotasyon. Bu sert, savaşçı Olen'i tanıdığım çocukla zordu. Omzuma ağır bir el koyduğunda ve Fae'lerden intikam alacağımıza söz verdiğinde bile.

Kasabayı görmek zordu - bıraktığımda üç katı büyüklüğündeydi ve şimdi atlar için bir ahır ve iki hanı vardı.

Beni Olen'in ailesiyle birlikte küçük evlerinde yaşayan anneme getirdiklerinde daha da zor oldu. Olen'in babası sallanan bir sandalyede oturuyor ve biz yaklaşırken başını kaldırıp bakmıyordu. Sürekli kendi kendine ısıklık çalıyordu, hüzünlü, özlem dolu melodiler.

"Onu durduramıyoruz. Uykusunda bile mırıldanıyor," dedi Olen . "Onu geçidin yanında bulduğumuzdan beri, on yıldır bu şekilde. Seni aramak için oraya gitmiştim."

Benim için sadece yedi gün önceydi. Onun için on yıl.

Kapıdan girdiğimizde annemin soluk soluğa kalışı, dizlerinin bükülüşü, saçlarındaki fazladan aklar ve gözlerinin etrafındaki çizgiler - her biri kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Ama onun sarılması iyileştirici bir merhem gibiydi.

"Allie, ah Allie'm!" demişti hıçkırıklarının arasından.

Bu bile babamı bir sedyeyle taşıdığımızda yüzünde beliren yürek parçalayıcı umudun yanında hiçbir şeydi. Şimdi onunla meşguldü, yaralarını dikeyor ve bağılıyordu, ölüsü geri dönen bir kadın gibi bedenini şefkatle yıkıyordu.

Olen'in annesiyle birlikte Chanter'ın ateşinin önünde oturdum. Ve atalarımın yazdığı kitabı açtım.

" var mı?" Ona sordum. "Ve bir kalem?"

Ve onları getirdiğinde, yazmaya başladım. Belirsiz ipuçlarıyla ya da kafiyeli kehanetlerle değıl. Açık, siyah ve hatırlayabildiğim kadarıyla yazdım. Başından sonuna kadar her şeyi yazdım.

Yarın, bu hikayeyi anlatacak başka kimse olmayabilir ve benim İnsanlar bir dahaki sefere ihtiyaç duyduklarında Yarın evlilik hileleri ya da aldatmacalar ve pazarlıklar konusunda uyaracak kimse olmayabilir. Hiç kimse olmayabilir

Kuzgunlar Bayramı'nın yaklaştığını haber veren bir kişi kaldı.

Çünkü yarın çembere geri dönecektim. Etrafında dans edecek ve Fae'leri çağıracaktım. Ve bu sefer geldiklerinde, hazır olacaktım.

Allie Hunter'ın hikayesinin devamını Fae Nightmare: Twisted Fae serisinin
Üçüncü Kitabı'okuyun.

Fae Avcısı'nı beğendiyseniz, lütfen bir [yorum](#) bırakmayı düşünün. Yorumlar
diğer okuyucuların hangi kitapları okuyacaklarını bilmelerine ve benim de
önceliklerimi belirlememe yardımcı oluyor

zamanımı ve enerjimi bu seriye ayıracağım. Şimdiden teşekkür ederim!

Perde Arkası:

U SA Today'in çok satan yazarı Sarah K. L. Wilson bir iplik eğirmeyi seviyor ve eğer büyülü yeni bir dünya çiziyorsa, eski bir şeyi Bir şey yeniden doğuyor ya da kalbinizi heyecanla çarptırıyor... çok daha iyi! Sarah, Kuzey Ontario'daki kayalık Kanada Kalkanı'ndan geliyor - uzun aylar süren buz gibi soğuktan sabır ve azim öğreniyor - kocası ve iki küçük oğluyla birlikte yaşıyor. Onu inşaat yaparken bulabilirsiniz Odun sobasında ateş yakıyor ve keşke elinin altında bir ejderha olsa da onu yaksa diyordu.

Sarah, **Julie Thomas** ve **Eugenia Kollia**'ya bu kitabın beta okuması ve redaksiyonundaki inanılmaz çalışmaları için teşekkür . Onların kocaman yürekleri ve hikâyelere olan tutkuları olmasaydı, bu kitap aynı olmazdı.

Sarah, bu kitaba eşlik eden muhteşem kapak resmini yaratan olağanüstü sanatçı Luciano Fleitas'ın yeteneğine en derin saygıyı duyuyor. Onun çalışmaları olmasaydı, bu hikayeyi hak ettiği şekilde sergilemek çok daha zor olurdu!

Aklımı başımda tutan Kadın Fantezi Yazarları Asil Tarikatı'na da teşekkürler - bir . Ve sevgili kocam Cale ve oğullarım Neville ve Leif'e, onlarla kitap tutkularım hakkında konuşurken sonsuz sabır gösterdikleri için.

www.sarahklwilson.com

Eğlenceli güncellemeleri takip etmek için Sarah'yı takip

edin: [INSTAGRAM](#)

[FACEBOOK](#)

[AMAZON](#)

[HABER BÜLTENİ](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

